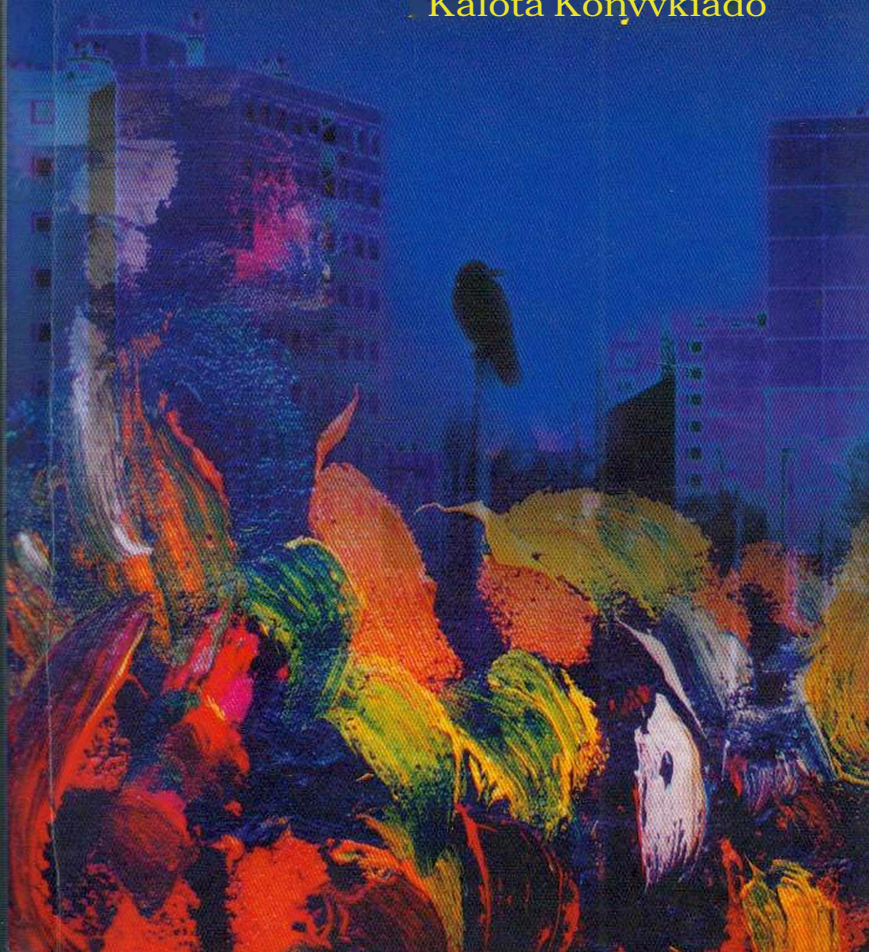

Csörsz István
PANGALA

Kalota Könyvkiadó

Csörsz István
Pangala

Csörsz István

PANGALA

Kalota Könyvkiadó
Kolozsvár, 2000

Tördelte és a borítót tervezte: Csörsz Rumen István
A borító a szerző saját festménye és fotója
felhasználásával készült

© Csörsz István, 2000

ISBN 973 9916 25 2

1.

Kopasz barack – mond ez Önnek valamit? Ha nem, akkor beavatom: az egyik legdrágább barack. Nem azért, mert olyan jó, hanem azért, mert sajátos helye van az evolúciós sorban: szörnyszülött. Olyan, mint egy szőrös csiga. Voltaképp semmi szükség nem volt rá, mondhatnánk, a rasszizmus elleni harc terméke. Ezért drága. Ismerek olyan baracktermelőt, aki harminc éve nemesít, de azt mondja, a kopasz baracktól idegbajt kap. Ez akkor terem, amikor akar, akkor viszont annyit, hogy nem lehet vele mit kezdeni.

Mielőtt azt hinné a Kedves Olvasó, hogy növénynemesítési szakkönyvet tart a kezében, meg kell mondanom, hogy egyáltalán nem értek a növénynemesítéshez, kénytelen vagyok azonban még néhány szót fűzni a kopasz barackhoz, ha már belekezdtem.

Képzeljék el ezt emberben, akinek ráadásul az a családi neve, hogy *Tar*. Ez a Tar nevű ember a *Bongó* óriásplakát-cég ügyvezető igazgatója, a vállalatnál azonban *Kopasz Barack*nak nevezik. Ezért kezdtem hát a növénynemesítésnél, amihez nem értek. Annyira értek hozzá, mint Tar az ügyintézéshez, de benne is van annyi emberség, hogy nem ír erről szakkönyvet. Viszont a haja se

nő, ő tehát nem azért kopasz, hogy divatos legyen. Megkímélte a sors ettől a fáradozástól. Nem nő neki és kész. A szakálla se nő, de ha jobban megnézi az ember, a kézfeje, a füle, lába is kopasz. Egyszerűen megállt a fejlődésben. Vannak olyan fogyatékoságok, amelyek nem feltűnők, vagy legalább félig rejtettek. Az övé feltűnő. Igazából nem tudja az ember, hogy mi baja van, amikor ránéz, csak azt érzi, hogy nincs rendben valami. Bőrszíne sincs. Nem sápadt vagy ilyesmi, egyszerűen *nincs* színe, mint a hullának.

Spielberg *Cápa* című filmjében van egy jelenet, amikor a félig felfalt halász kinéz a víz alatt, csónakja szét-tört bordái közt a kíváncsiskodó oceanográfusra, mire az kiköpi a sznorkerét, és felmenekül a cápavadász hajóra. Ez a halász persze műanyagból van. Tar viszont élő hús, és pont ilyen a szeme, csak nem a víz alatt néz vele, hanem bele a mindennapokba. Ezért aztán legjobb telefonon tárgyalni vele: eddig még mindenki megbánta, aki személyesen kereste fel. Elakad tőle az ember szava: nézi a cipőjét, az asztal lábát, néz mindenhova, csak ne őt lássa. Inkább a többi érzékszervét használja, az orrát például: mi van itt, leesett valahova egy joghurtos doboz a múlt héten? Én is tárgyaltam Tar ügyvezető igazgató úrral, és azonosítottam a dolgot: nincs szó joghurtról, ez lábtörlőszag. Dohos lábtörlő. Nincs pedig lábtörlő az irodában: Tar úrnak van ilyen szaga. Amikor hazasétál, az utcán elnémulnak a kutyák. A legvadabb is.

Ezzel még nem merültek ki az ügyvezető igazgató úr genetikai adottságai. Az óriásplakát-üzlet felfutási sza-

kaszában lejárt ebédelni a vállalati ebédlőbe, ami egyébként nem azért készült, hogy ott ebédeljenek az alkalmazottak, hanem azért, hogy munkaebédeket tartsanak ezen a hangulatos helyen. Szerződtettek egy első osztályú kis csapatot, amely korábban a Gellért Szállóban dolgozott. Kiszippantották őket a Gellértből, na. Kétszer annyi gázsiért. Ami üzlet, arra be kell ruházni. Szó szerint, mert acélkék Bongó-egyenruhájuk is volt, az étkezőt pedig úgy felszerelték, hogy akármelyik belvárosi kis étterem elbújhatott mögötte. Akvárium, pálmák aranyozott pálmacserépben. Az akvárium nikkelezett fémvázon.

Tar úr megjelent, mosolygott és leült. A halak megálltak az akváriumban és nézték. Nézte továbbá a főpincér. Nézte Bosch a konyhaajtóból. Bosch nem autógyertya, a főszakács neve. Minden volt ennél a vállalatnál.

Tar úr pedig evett, és ő nem egyszerűen evett. Bizonyára tudják, hogy az embernek vannak rágóizmai: ezek rágás közben a halántékon mozognak, továbbá az állkapcsoson is, de alig észrevehetően, mert ahogy lejött az ember a fáról, kezdte feldarabolni a táplálékot. Tehát nem volt már szüksége ezekre a baromi rágóizmokra, ugyanúgy, mint a tépófogára sem. Nem volt mit tépni, ennyi az egész.

Tar úr tehát mosolygott és rágott. Halántékán megmozdultak az izmok. Állkapcsa lüktetett. Ahogy meglátott egy alpakka-kanalat, üzembe jött nála ez a rendszer, mint az őskorban. Még korábban. Mondom, hogy elakadt valahol az evolúcióban, de nem tehet róla. Az apja tehet. Vagy az anyja.

A halak kezdtek kopoltyúzni az akváriumban, ehhez ők jobban értettek — így gondolták eddig. De hol a víz? — tűnődtek. Odakinn nincs víz, eddig legalábbis nem volt. Mit csinál ez akkor ott...?

Tar úr evett. Namost ezt otthon is megtette, de egyedül. Felesége később evett. Vagy korábban. Mindig talált kifogást. Más kérése nem volt még a férjéhez, csak az, hogy ezt az egyet nézze el neki. Rendezze el valahogy. És ne nyúljon hozzá. Tar úr ezért külön szobában aludt már a nászéjszaka óta. Utódjuk se volt. Hogy lett volna?

Miután így nem vált be a munkaebéd-program, a Bongó felszámolta a kis éttermet, szélnek eresztették a főszakácsot és a főpincért. A helyiséget viszont nem lehetett szélnek eresztetni, ezért betettek oda egy kávé- és üdítőital-automatát, később pedig oda települt egy hotdogsütő, de csak minden második napon, így a Bongó alkalmazottai minden másnap ehettek hotdogot. Az automata dolgozott, ha éppen működött. Általában működött, a bongósok már szinte várták, hogy elromoljon, ilyenkor ugyanis két Fantát adott száz forintért. Ez a pilanatnyi pénzromlást tekintve fantasztikus, nem?

Nos, egy ilyen dupla-fantás kedden lejött egyszer Tar úr az étterembe, és odament Gázsóhoz, aki egy dupla Fanta, egy hotdog és az operátőre társaságában letörtén bámult ki a vendéglő ablakán, ami egy betonaknára nyílik, négy tűzfal fogja közre. A Bongó erről nem tehet, így örökölték az épületet. Mindenesetre elég lehangoló látvány. Az óriásplakátok egyébként az épület egykori légópincéjében készültek, amelynek nem volt ablaka,

mert a légópincéknek nincs ablakuk. Így lehet elkerülni, hogy beszivárogon az atomhulladék. Szellőzője viszont volt, mert az kötelező, és ennek a csöve ide nyílt, a betonaknába. Egy kis vascső ez voltaképp, a csövön sapka, hogy ha már levegő nem megy le a légópincébe, a víz se folyjon le. — Ezt bámulta Gázsó, kezében a hidegdoggal, és azon gondolkozott, mi az isten tud füstölögni odalentről? Mert a cső füstölt. A húsz ember közül, aki lenn dolgozott, tizenhét dohányzott, na de ennyire...? Ha látta volna ezt a három nemdohányzó, le se mennek többet, az biztos.

Erre odalép hozzá Tar úr:

— Nem fogod elhinni! — Csak ennyit mondott. Én, dehogynem, gondolta Gázsó. Mi történt vajon? — Na, menj csak ki a tizenegyesre, majd meglátod!

A 11-es út mellett, úgy félúton Békás és Szentendre között, négy óriásplakát állt, ebből hármat a Bongó csinált, személy szerint ő, Gázsó tehát mindjárt rosszra gondolt.

— Most? — kérdezte. Már alkonyodott.

— Hát igen — mondta Tar úr. Ami a legmegdöbbentőbb volt: amikor megszólalt, teljesen emberi hang jött ki belőle, így akivel telefonon beszélt, el se tudta volna képzelni, ki van a vonal végén. Csakhogy most nem a vonal végén volt, hanem az egykori étteremben. — Most bizony! — tette hozzá, majd amikor nem kapott választ, megfordult és elment.

Azért nem kapott választ, mert Gázsó beleharapott a hidegdogba, Pompos pedig, az operatőr, egyáltalán nem

akart mondani semmit. A maradék Fantákat gyömöszölte a zsebébe. Hülye nem volt, hogy otthagyják. Neki is volt kettő. Pompos egyébként a rendes neve, bár mindenki azt hitte, csúfnév, ezért valóban így szólították, kivéve a barátait: ők *Pumpos*nak szólították, ahogy a beteg szamarakat nevezik a cigányok. Nem tudni pontosan, milyen betegségről van szó, a cigányoknak azonban valószínűleg mindegy: amelyik számár beteg, az pumpos. Kész.

Miután ő is közreműködött a három 11-es úti óriásplakát létrehozásában, tudta, hogy neki is mennie kell. Akkor kezdett esni. Rendes kis kora nyári zivatarnak nézett ki: tintafekete lett az ég. Mire leértek az Opelhez, mind a ketten csuromvizesek lettek, pedig mindkettőjüknek volt esernyője – csakhogy mindkettőjüknek az Opelben.

– Figyelj ide – mondta Pompos abban a reményben, hogy Gázsó vezet, Gázsó azonban már beült a jobb oldalra. – Hol az ablaktörlő szerinted?

– Mi? – kérdezte Gázsó. Még mindig a hidegdoggal viaskodott. – Van ezen egyáltalán?

– Amikor vettem, még volt.

– Jó, de mikor vetted? – Gázsó végre leküzdötte a dog végét: a kifli kicsit jobb volt, és meleg a kezétől.

– Két éve, miért?

– És azóta nem esett?

– Te, örület, de nem, tényleg! Illetve sose vezettem esőben.

Gázsó kicsavarta a zakó ujját.

– Ne az ülésre – kérte Pompos, amíg indított. Ab-

laktörlő nélkül. Gondolta, hátha beindul közben, ő is látja, hogy esik.

– Balra húzódj! – kérte Gazsó, amikor a kapualjba értek. Pompos azonnal szót fogadott, mert megtanulta a két év alatt, mióta együtt dolgoztak, hogy Gazsó másodszor már üvölt. Harmadszorra is. Aztán pedig nem tudja abbahagyni. „Nem tudom abbahagyni, ne haragudj” – mondta egyszer. Pompos tehát azonnal balra húzódott, neki a kapualjnak.

– Jézusom! – sóhajtotta. Halk szavú operatőr volt különben, ezek csak néznek, nem kiabálnak. Megállt, és ki akart szállni, de nem nyílt az ajtó a kapu falától. Közben már dudáltak hátul. Valami furgonos volt ott, amennyire látszott az esőtől.

– Majd megnézed később – mondta Gazsó.

Pompos újra indult, de volt annyi lélekjelenléte, hogy előbb jobbra fordította a kormányt: így most a jobb oldali falnak ment neki. Elég szűk ez a kapualj, de nagyon magas. Olyan magas, hogy két furgon is kiférne rajta, egymás tetején. Lehet, hogy omnifurgonoknak építették a húszas években.

– Jézusom! – mondta Pompos megint halkán, és megint ki akart szállni.

– Mennyiért vetted? – kérdezte Gazsó.

– Mit? Ja, ezt? Négyszázért.

Emlékezett rá két év távlatából. Piszok anyagias ez a Pompos. Ezzel jellemrajzának a végére is értünk. Rátérek az Opel állapotára. Pompos megállt a külső parkolón, de annyira esett, hogy mégse szállt ki. Nem térek rá.

– Majd megnézed később – vigasztalta Gázsó.

Elég nagy volt a forgalom a Hungária körúton – de csak ennyi látszott ablaktörlő nélkül.

– Te, ezen nincs mégsem – mondta Pompos.

– Hogy a fenébe ne lenne, minden kocsin van.

– Hát ezen nincs.

– Egy kar szokott lenni itt. De hol van, tényleg?

– Mondom, hogy nem telepítették. Elfelejtkeztek róla, és kész.

– A német ipar nem csinál ilyet. Opel sose kop el.

– Japánt fogok venni, a szentségit! Szólj, ha a jobbra forduló sávhoz érünk, te jobban látod.

– Én, miből gondolod?

– Kösz. Hátul jön valaki?

– Persze, egy egész oszlop.

– De ők már látják, hogy fordulok, nem?

– Ha már fordulsz, akkor biztos. Indexed van?

– Hogyne. Ez az, nem?

– Jó, de ne balra.

Őrült dudálás közben kikanyarodtak a Szentendrei útra. Abban a pillanatban elállt az eső. Még a nap is kisütött egy pillanatra, mielőtt nyugovóra tért.

– Mindjárt más, ugye? – örvendezett Pompos. – Szerinted mi a fene van ezekkel a szarokkal? Lejött a festék, vagy mi?

– Az nem.

– De marhára esett az előbb.

– Olajfesték, nyugodj meg. Két védőrétege van: egy nyári és egy téli.

– Jó, de melyik van felül?
– Az mindegy.
– Hogy lenne mindegy? Nyáron a nyárinak kell felül lenni, nem?

– Eligazodik rajta, ne félj. Ott menj be!
– Ott nem lehet, kinn a tábla, nem látod?
– Menj csak be, később nem tudsz.
– De ott a tábla, mondom. És ha szembe jön valaki?
– Dehogyan jön.
– De ott jön, nézz oda!
– Majd kikerül.

Őrült dudálás megint, nem is kellett bekapcsolni a rádiót. Az is volt pedig az Opelben.

– Te, ha mégis lejött, akkor mit csinálunk? – kérdezte Pompos.

– Vezess csak.

Megálltak végre az útpadkán. Balra, a szántóföldön, olyan kétszáz méterre álltak a táblák, egy Daewoo 1300-as meg egy Ford Capry életnagyságban. Ami jobbra állt, egy Suzuki, azt nem a Bongó csinálta, hanem a PASOL cég. Ezért képesek voltak idejönni Fehérvárról, de hát olcsóbbak voltak négy százalékkal, és ezzel a Bongó se tudott megbirkózni. Négy százalék az négy százalék. Az igaz, hogy nem világították ki a táblát. A Bongó-táblák ki voltak világítva, sajnos. Minél sötétebb lett, annál jobban látszottak. A tábla jobb fele leszakadt, így a kocsi képe orral a szántóföldben állt: olyan volt, mint egy ki-világított roncs.

– Jézusom! – mondta Pompos.

Csikorogva megállt mellettük egy piros Ford.

– Kell segítség? – kérdezte a baseballsapkás srác, aki a Fordot vezette.

– Kösz – mondta Pompos. – Boldogulunk.

– Ne hívjam a mentőt, mégis?

– Nem, isten őrizz!

– De hogy a francba ment be oda?

– Bent van, akkor bement, nem?

Megint fékeztek mellettük, most egy Opel.

Mennyi Opel jár itt, gondolta Gazsó.

– Van telefonunk! – jelentette egy nyugdíjas korú férfi, aki szalmakalapot viselt.

– Örvendetes – mosolygott Pompos. A férfi mögött egy asszony ült, aki sápadtan kapaszkodott az első ülés támlájába. Nem volt oda a karambolokért. Elhúzott mellettük egy Audi 100-as: a vezetője rájuk se nézett. Ez a fajta mindenhová odatalál, mert előre néz.

Elment a fordos srác, ők pedig ottmaradtak egy szál egyedül.

– Van zseblámpád? – kérdezte Gazsó.

– Persze.

Lecsúszkáltak az árokba. Ez a talaj agyagos kicsit, de most, a zápor után nagyon agyagosnak látszott. Pompos farmeranyagból készült vászoncipőt viselt, ami nem vízhatlan. Gazsó bőr félcipőt – egyébként az se vízhatlan, de hogy ennyire nem, mégse hitte volna. Az árok után szántóföld következett, és a plakátokig majdnem kétszáz métert kellett gyalogolni. Ismét megállt egy kocsizárda mellett.

– Hé! – kiáltott valaki.

Hülyék, gondolta Gazsó. Egynek se jut eszébe, hogy mi világítja meg a karambolt?

Két alumíniumcső tartotta a plakátokat, úgy érte, hogy mindegyiket kettő, az aljuk betontuskóba ágyazva. De ezt a fordost csak egy: a másik dúc eltűnt.

– Mondtam, hogy ne alumínium legyen – jegyezte meg Pompos.

– A vasat ugyanúgy ellopják, nem?

– Az alumínium azért kelendőbb mégis.

– Mint a vas? Nagyon tévedsz, az alumíniumot nem tudják hegeszteni. A vasat igen. De mit csináltak a tuskóval?

– Mit, kihúzták azt is.

– Ötven kiló, ne hülyéskedj.

– Kihúzták az ötven kilót.

Most viszont egy Audi dudált az útról.

– Pofa be! – üvöltötte Gazsó. Jézusom, gondolta Pompos. Ez nem fogja abbahagyni. Még egyet dudált az Audi. – Világíts már! Nem hallod?

Pompos meggyújtotta az öngyújtóját.

– Azt mondtad, van zseblámpád!

– A kocsiban...

– Hát akkor hozd ide!

Pompos a sártengerre meredt, kicsit habozott, de elindult mégis az út felé. Inkább, minthogy Gazsó ordítását hallgassa. Nem fogja abbahagyni, gondolta. Visszadagonyázott az árokig, onnan fel a túlsó partra.

Az Opel eltűnt.

– Hé! – mondta halkan. Mint halk szavú operatőr. Háromszor körbefordult, az Opel sehol. Nyögdecselve visszamászott az árokba, mint aki csak ott érzi jól magát, át megint a sármezőn, és megállt Gázsó mellett.

– Ide! – üvöltötte Gázsó.

– Figyelj...

– Nem húzták ki, látod? Itt vágták el!

Pompos az út felé integetett, mint aki mutatni akar valamit. Pedig nem is volt mit.

– Nincs meg – mondta végül.

– Mi, a lámpád?

– Az Opel! Hívni kell a rendőrséget. Hol a mobilod?

– Itt van, de nem megy.

– Jézusom.

– Te ültél rá, fiam.

– Akkor mi a fenét csináljunk? Az vihette el, aki dudált az előbb.

– Dudált, hogy most viszi, mi? Aki elvitte, nem dudált.

– Vagy a fordos srác.

– Az egyedül volt. Utána kötötte a Fordnak? Itt vágták el tőben, látod? Ötven kilót nem lehet kihúzni.

– Figyelj ide! – üvöltötte Pompos. Mint halk szavú operatőr. De nem tudta, hogy folytassa. Visszacúszkáltak az árokig, elől Pompos, a partra is előbb mászott fel, sőt, annyi emberség volt benne, hogy felhúzta Gázsót.

Csikorogva megállt mellettük egy fehér Mitsubishi Cordia. Már ahol fehér volt a sártól. Sáros fehér volt.

– Figyelj! – mondta egy kopasz srác a volán mellől.

Nem nekik, a jobb oldalon ülő barátjának, aki szintén kopasz volt. Tar úr megirigyelhette volna őket. – Ez becsókolt a tajgának, hol a videód?

– Otthon – mondta a másik.

– Nincs itt?!

– Mondom.

– Hát egy fasz vagy! Lejött az erkély meg az egész verkli, és nem volt ott! Akkor a Süle, ahogy belehányt a kredencbe. Szintén! Mi a francnak van akkor, mondd?

– Lemerült.

– Lemerült, hé, a maguké? – Ez már Pomposéknak szólt, de nem kapott választ. – Ennek a hülyének van videója, de nincs itt. A biztosítónak, bár úgyse fizet.

Tényleg nem fog, gondolta Gázsó. Dúclopásra biztos találnak valami kibúvót. Dúclopás az nem oké.

A Cordia elhúzott mellőlük. 1800-as motorja van ennek a kocsinak, tulajdonképpen sportkupé, és nagyon jól indul: ezért kedvelték a kopaszok. Hogy az adója mennyi, nem mondom meg. Azt nem is kedvelték.

Gázsó az útra nézett, a város felé. Ráadásul gyalog mehetünk vissza, gondolta. Hétszentség, hogy senki nem vesz fel. Ráhibázott.

Tizennégy éves korára érett meg Erzsikében a gyűlölet, amikor is elhatározta, hogy megöli az apját. Különös kegyetlenséggel. Kislány korukban még a lányok is azt hiszik, hogy ugyanolyan emberek, mint a többi. Ahogy nőnek, megváltoznak a dolgok. Rádöbbennek, hogy a másik szebb. Az még rendben lenne, hogy szebb, de ő milyen, ugye. Megértik, hogy a világ alapvetően igazságtalan. Ki tehet arról, milyennek született?

A rázúduló szerencsétlenségért Erzsike az apját okolta, anyja ugyanis nem volt kirívóan csúnya. De miért ment hozzá a Bandihoz? Ez is egy név, ugye? Lónév. Lónévű apjának legalább jó alakja lett volna, de az se volt. Ennek a lónévűnek semmije se volt. Szó szerint, mert a kétszobás vályogházát nyugodtan a semmi közé lehetett sorolni. Az ember fejét pedig nem lehet eldugni. Mindent betakarhat magán, de a fejét nem, mert akkor nem lát. Szász úr valóban feltűnést keltett: még az is utána fordult, aki már húsz éve ismerte. A megjelenésében volt valami felhívás, hogy emberek, ne nézzetek! De azért is nézték. És ilyen embernek születik egy lánya, aki semmiről sem tehet. Ugyanolyan orral. Egyetlen barátnője volt életében, Ili, aki azt mondta, ezen már a plasztikai műtét sem segít. Krumpliban is van olyan, amit nem lehet meghámozni. Többet nem voltak barátnők.

Ez a sok keserűség oszthatatlan utálattá terebélyesedett. Hiába volt a hírnév, mert híres lett Erzsike, méghoz-

zá nem is régen: tavaly, amikor a bankrablás volt. Fiókrablás, OTP, nem érdekes. Nem volt nagy ügy, de mégis valami. Kijött a karfiolos tévé, a rádiók nem tudtak valamiért. Ez úgy történt, hogy Erzsike vett egy kuktafedő-szelepet, de nem tudta kicsavarni a régít, ezért az egészet magával vitte a vasboltba, abban a reményben, hogy ott majd kicsavarják. Ismét hiába reménykedett. Istenverte szelep volt ez, úgy beszorult, hogy már kezdett görbülni a fedő lemeze is, mire az eladó abbahagyta. Azt mondta, nem akarja tönkretenni, erre neki nincs felhatalmazása. Kérdezze meg a főnököt. Hol a főnök? – kérdezte Erzsike. Hol, hát otthon!

Jól van, gondolta, majd akad azért egy férfi, mégis. Azzal átment az OTP-fiókba a fedővel, hogy befizesse a ház átírását, mert felesége halála után azt mondta Bandi: írassuk át akkor a te nevedre. Odaadta a negyvenkétezer forintot is, mert Erzsike megmondta neki, vagy odaadja, vagy nem lesz átírva. Neki ez a viskó nem kell, egy fillért nem költ rá. Viskó, mit beszélsz? – üvöltötte Bandi, mert üvölteni aztán tudott. – Itt nőttél fel, kislányom, és akkor viskó...? Na jó, mégis odaadta a pénzt, így Erzsike bement az OTP-be, éppen a bankrablás pillanatában. Mindenki ott volt már, csak ő hiányzott. A pénztáros csomagolt, biztonsági őr a sarokban, pisztolya a sísapkás kezében. Vagy öt kuncsaft a fal mellett. A sísapkás észre se vette Erzsikét, őt a pénz érdekelte, pedig nevetséges összeg volt, ahogy később kiderült, csak hatszázezer. Kellett neki kilencre jönni. Egy fiatalember, aki legközelebb állt az ajtóhoz, megfogta Erzsike karját,

és maga mellé húzta. Ettől kezdve Erzsikét sem érdekelte más, csak ez a csinos fiatalember. Lehetett vagy ötven éves, kék szemű, kis pocakkal. Na, gondolta, végre egy férfi. Ez majd kicsavarja a szelepet. Nem is tudott megszólalni hirtelen, odanyújtotta felé, de közben a sísapkás már távozni akart. Az elkövető. Egy Marlboro márkajelű nejlonzacskó volt nála, zacskóban a hatszáz-ezer. A fiatalember elvette a fedőt Erzsikétől. Valaki sikoltott a nézők közül, hogy miért, azt ő se tudta megmagyarázni később, mert mindenkit kihallgattak. Talán megérezte a drámát. Az elkövető ki akart lépni a helyszínről, erre a fiatalember: bumm a fejére a kuktafedővel! Ezért került bele aztán Erzsike is a hírekbe, megkérdezte mindenki, a rendőrök meg azt firtatták, honnan tudta, hogy most kell hozni azt a fedőt? Dehogyan tudta, csak így alakult. Mindenesetre nem alakult rosszul a dolog, a csinos fiatalember meghívta egy kólára a szemközi snackbe, ezt megitták, és közben Erzsike egész idő alatt a fiatalember szép kék szemét nézte.

— Ja, bocsánat! — mondta ő, és visszaadta a fedőt, amit egyébként ott akartak fogni hatósági vizsgálatra a rendőrök, de az egyik odasúgta a főnökének, hogy ne hülyéskedj, Jani. Erre visszaadták. Erzsike meghatottan bámult rá: nem gondolta volna, hogy ennyi mindent köszönhet majd ennek a fedőnek. A fiatalember közben búcsút intett, mert sietett valahová. Elment, sajnos, és Erzsike nem látta két hétig. Ott lődörgött pedig az OTP-fióknál, hogy majd csak jön, nyilván be akart fizetni valamit, csak közbejött a bankrablás. OTP-rablás. Végül Erzsi-

ke fizette be a negyvenkétezret, mert Bandi minden áldott nap megkérdezte, hogy mi van má? Mi lenne? – mondta ő mindig ugyanúgy, de végül csak befizette. A kuktafedőt vitte magával, gondolta, hátha kell megint. Így az utcán erről ismerte fel a fiatalember, intett neki vidáman – nem ő, Erzsike a fedővel –, mire a fiatalember mosolygott és befordult a sarkon. Ahogy mosolyogni tudott...! Erzsike megint ott lődörgött két hétig a befizetés után, de nem jött többet a fiatalember. Egyelőre. Nem baj, gondolta, legalább van, mire várjon. Mert a nők aztán tudnak várni, ezt még a tizenhatodik században szokták meg, amikor a hitvesük elment háborúzni, és akkor aztán jó hosszú háborúk voltak. Ennyit a hírnévről.

Gazsó és Pompos ugyanezen az estén hazaporoszkáltak szépen a 11-es úton. Gazsó Békásra, Pompos a rendőrségre, ahol jegyzőkönyvet vettek fel arról, amit mondott, és ezzel a dolog be is fejeződött. A rendőrség részéről. Pompos részéről nem, de ő se tudott mást tenni, hazabuszozott a Nyest utcába, aminek semmi köze a nyestekhez. Ez ott van az Operaház mögött, de az Operaházhoz sincs semmi köze. Ronda egy hely, a járda csupa kutyaszar, ami azért érdekes, mert az egész környéken nem lakik több öt kutyánál. De valószínűleg a környék többi utcájából is ide hozzák sétálni a kutyákat, mert itt van az egyetlen koszos kis gyerekjátszótér.

Pompos bement a konyhába, mert az is volt a lakásban, egy kétszer egyhúszas fülke, ami azelőtt kamra volt.

Pompos alakította át konyhának. A néni, akitől a lakást örökölte életjáradék után, a szobában főzött. Hát ő nem fog a szobában főzni, gondolta. Nem is főzött, tényleg, a konyha tulajdonképpen arra szolgált, hogy itt állt a hűtőszekrény és a poharak. Kivett egy Dreher-t a hűtőből, leült és kitöltötte. Ez milyen moslék, gondolta, aztán eszébe jutott, hogy a kabátzsebében maradt a két Fanta. Azokat is betette a hűtőbe, és végül csak megitta a Dreher-t. Hát ez nem Dreher, gondolta közben. A felét visszatette a hűtőbe, hogy ne melegedjen meg. Erre az egyre adott, a hidegre, ezért tartotta a poharakat is a hűtőben. Az ember kivette és ráfagyott az ujjá. Hideg az volt, a fenébe is. Legyen, ha már van a hűtő, gondolta. Nem Afrikában élünk.

Gazsó pedig végigballagott a lakótelep parkolóján, ahol ellopásra várakoztak a Skodák, Trabantok és két öreg nyugati kocsi is: az egyik Ford volt, a másiktól már nem lehetett megállapítani, milyen márka. A gitt magyar volt rajta, szürke. Fentről, az erkélyekről ki-kilestek a tulajdonosok, hogy viszik-e már a szomszéd kocsiját? Mindenki abban reménykedett, hogy a szomszédét viszik el, és ez így is történt általában, ugyanis mindenkinek van szomszédja, ez a lakótelep előnye a többi lehetőség szemben.

Megnézte a lépcsőház ajtózárát, majd elővette a bicskáját. Azért nem a kulcsot, mert valaki ismét teletömte parafadugóval a zárat. Hogy tette bele? – tűnődött. Nem sajnálta rá az időt. Valamelyik nyugdíjas lehet, mert

ezek álltak egy csomóban a lépcsőházi lakógyűlés alatt, és erősködtek, hogy semmit sem ér a kapuzár, az jön be, aki akar. Kaputelefon, és kész. Akinek nem nyitják ki fentről, az kinn marad.

SZAROS PEDRÓ

Ez állt a lift mellett kék szórófestékekkel. Milyen jó kék, gondolta Gázsó. Melyik lehet az a Pedró? Egyébként szerették a kölykök a házban, nagyokat köszöntek neki, aminek nem találta a magyarázatát. Aztán kiderült, mert mindig kiderülnek ám a dolgok, ha van idő rá, és megéri az ember. „Mikor növeszt már bajuszt?” – kérdezte az egyik kölyök. Lehet, hogy a Pedró, de nem biztos. „Mit?” – nézett rá Gázsó. „Akkor olyan lenne, mint a Norris!” – magyarázta a srác. Gázsó kicsit meglepődött. Nem azon, hogy a Chuck Norrisra hasonlít, akit egyébként nem sokra becsült. Végül is teljesen hétköznapi figura, akárki hasonlíthat rá, ha olyan a bajusza. Ami kicsit rosszul érintette, nem Chuck Norris hosszú vadnyugati kabátja volt, amiben nem röstellt odaállni a kamera elé minden filmje reklámjában. Mint vadnyugati hős. Hanem az, hogy ez a Norris úgy ránézésre se heverte ki a középiskolát. Jó, hát egy hollywoodi sztárnak nem kell agyonterhelni az agyát. Terhelje a producere. Egyébként is az a bátor, aki hülye kicsit. De ez pluszként lúdtalpas volt. Amíg nem kellett neki futni, hagyján, de egy akcióhősnek azért kell általában. És ehhez hasonlított állítólag. Nem dobta fel a dolog. Este megnézte a lábát: a fenébe,

gondolta. Egy festő lehet lúdtalpas. Nem akarok népi táncos lenni, habár tizennégy éves korában gondolt erre, mert olyankor mindenféle gondol az ember. De nem próbálta ki szerencsére. Amikor felvették a zenei általános iskolába, az egész tanári kar azon röhögött, ahogy tánclépést váltott a zongorazenére. Ez volt a felvételi vizsga. Fantasztikus tánclépés volt állítólag. A karmester aztán azt mondta egy meghitt négyszemközti beszélgetésen, hogy járhatsz ide, persze, szeretettel tanítgatunk, de nincs esetleg valami más, ami jobban érdekel, mint az átlag? Így mondta, hogy *átlag*, amiről Gázsó soha az életben nem értette meg, mire is gondolt valójában. Tornaóra után fogott egy doboz zsírkrétát, és telerajzolta vele a focipálya mögötti téglafalat. Óriási zenekart rajzolt oda, majdnem életnagyságban, kuruc öltözetben persze, mert akkor a kurucok érdekelték a legjobban. Kobzokkal, fanfárokkal, habár nem volt biztos benne, hogy volt-e fanfárjuk a kurucoknak.

Na, erről a képről aztán lett egy kis vita, mert észrevették persze. Engedély se volt hozzá. Egyfelől hogy lehet leszedni a tégláról, ugye, ez rosszabb, mint a graffiti. De olyan is volt a tanárok között, aki amellettt kardoskodott, hogy nem kell leszedni. Ha már ott van, akkor ott van. Megnézte mindenki, és a srácoknak nagyon tetszett. Az volt a baj, hogy kitört rajtuk a graffiti-láz, telemázolták az iskola összes falát, szintén kurucokkal. Nem lehetett leállítani a dolgot. Erre találták ki aztán, hogy pályázatot kell kiírni. Festhet bárki, ha megüti a mértéket. A mérték egy A4-es rajzlap volt. Kiírták a pályázatot, jöttek is a rajzok,

de csapnivaló mindegyik, és így automatikusan kihűlt az alkotói láz. Pár hűvös szó, jó tanács a pasztellkezelésről megtette a hatását. Ezt a szerencsétlen Pambónak, a rajztanárnak kellett végrehajtani, aki egyébként kedvelte Gazsót. Mondjuk nem volt nehéz feltűnni ebben a társaságban. Csupa jó hallású gyerek volt, rajzolni viszont egyik se tudott. Gazsó igen, és Pambónak köszönhető, hogy egyre többet rajzolt is. Kiállították a munkáit, a téglafalat pedig nem mázolták át, maradt amilyen volt, kurucos. Ami a legmeglepőbb, tizenöt évvel később még mindig ott táncoltak a kurucok, sőt, mutogatták is a látogatóknak, azzal a szöveggel, hogy a kirobbanó fiatal festőtehetség itt kezdte a pályafutását mint zenei általános iskolás. Ha nem jön közbe az óriásplakát-ügy, még emléktáblát is kénytelenek lettek volna állítani a téglafalhoz. De közbejött, és nagy csend lett Gazsó körül. Azok számára persze, akik nem hallották, mennyit káromkodik Pompossal az óriásplakát-gyártó légópincében, bruttó százharmincezerért. A dolog pikantériája, hogy a vele együtt kirobbanó összes főiskolás évfolyamtársa zöld volt az irigységtől. Eddig azért irigyelték, mert kimagasló tehetségnek mutatkozott közöttük. Ezután a bruttó százharmincezerért.

Érdekes hely ez a lakótelep, a vidéki ember álma. Melegvíz van, óvoda, lift, és más viszi el a szemetet. Minden olyan kulturált, ha kell egy kis só, jobbról ajtó, balról ajtó, gyerekeknek játszótér, fiataloknak diszkó.

Ez a csend. Ha bekapcsolja az ember a rádiót, már verik a plafont. Belőtték a szegeket a Fistyúréknál, az egész ház számolta: egy-kettő... Minek ennyi szög a Fistyúréknak, múltkor is belőtték négyet, szögből áll már az egész lakás. Puff, az ötödik, és pont délután kell neki csinálni, ez mellément. A múltkor négy, most hat, az tíz.

Hol van MP? Szép magyar neve volt a feleségének, Réka, de mindenki MP-nek hívta, ami még az egyetemen ragadt rá. Egyébként a *Military Police* rövidítése. Tény, hogy mindig ugyanabban a kis rövid ponyvazakóban járt, amit ő varrt egyébként. A színe zöld. Még mindig megvan, az istennek sem akar elszakadni. Nem is kopik. Hozzá a gombafrizurája, amit szintén ő nyírt a tükör előtt – akkor még egyedül, mert nem volt barát-nője. Barátja még kevésbé. Mindenki félt tőle, mert mindent tudott, és a mindentudókat félelem övezi az emberi közösségekben. Az egyetemi évfolyamokon aztán pláne. A gombafrizura valódi gomba volt, hátul kicsit lépcsőzetes. Ehhez még a sárga-zöld skótzokni ugye – tényleg megállt az ember lélegzete, ha felbukkant a folyosó végén. Más lányok összetörték magukat, hogy kitaláljanak valami módfelett extrát. MP genetikusan volt kódolva rá. Pedig nem volt semmi feltűnő rajta, sem az arcán, a viselkedésében még kevésbé. Apja volt ilyen: állítólag, amikor behívták katonának, és sorba állították a századot, végigsétált előttük a századparancsnok. Na, maga lépjen ki! – mondta MP apjának, aki a harmadik sorban állt, hátul. Maga lépjen ki! – Mindjárt tudta, hogy neki szóltak.

Mi a fenét csinál ez? — tűnődött Gázsó, amíg óvatosan a zárba dugta a kulcsot. Ez nem volt betömve parafával, idáig még nem jutottak a nyugdíjasok. Ezért jó a hatodik emelet, meg azért, mert léghűtése van a hetedikről.

Hogy tudott eltűnni ebben a kis lakásban, rejtély. A kis lakás titka, hogy kicsi. Kiszoba nyitva. Azért van nyitva mindig az ajtó, hogy háborítatlanul betérhessen az ember, amikor csak erre jár. Fal mellett a vakkeretek. Jobbról a képek, gondosan a fal felé fordítva. Ez az inaktív festők legjobb módszere, hátulról ugyanis minden kép egyforma. Nem is kép, csak egy bűdös kis négyzet. Azért bűdös, mert az olajképek a fal felé fordítva is megőrzik a szagukat. Ez a képek rejtjeles üzenete az emberiséghez: nincs ránk szükségetek, de akkor is bűdösek vagyunk! A legtöbb 45×75-ös. Furcsa méret pedig, de azt mondták a főiskolán, hogy mindenkinek megvan a legjobb mérete, ami az ő személyiségéhez igazodik. Belefér az aurájába. Gázsó aurája tehát 45×75-ös volt. Még senki nem mérte meg az aurát, mert megmérhetetlen. Lehet, hogy MP mégis megmérte, mert rájött a módjára. Megmérte, de hallgat róla. Hol lehet?

A nő is ember, csak nehezebb neki. Nőnek lenni még nehezebb emberi lét. Vannak ilyen fokozatok, hogy festő, matematikus, önkkioldós zseni — ezt ma úgy hívják, hogy klepto-kreatív típus. Mindig van mit ellopni, legfeljebb nem érdemes, mondják az ateisták. Ugyanezt mondják az istenhívők is, de ők hozzáteszik, hogy nem szabad, mert tiltja Isten. Kezdetben tiltotta, és nem változott meg a dolog. Nem szólt róla legalábbis. A kreatív

kitalálja, a klepto-kreatív pedig ellopja, így a dolog körforgásban van. Ezért jók az óriásplakátok, azokat nem lehet ellopni, csak a lábukat. A kurva anyját, gondolta Gázsó. Ebből mi lesz, még nem tudta. Én tudom, de nem mondom meg.

Ott tartottunk, hogy Gázsó már négy hónapja nem lépett be a kisszobába. Festőállvány a fal mellett, előnyös balközép fényre állítva. A polcon tizenhét tubus festék, száradó állapotban. Be kéne tenni őket a fiókba, megérdemelnék. Majdnem megfordult már, amikor észrevett valami változást. Csak nem tudta, mit. Valaki járt itt, ez a valaki pedig csak MP lehetett. Megnézett mindent újra. Minden a helyén. Megérezés volt csupán, de eltalálta az igazságot. Valóban itt járt, leszedte a festékes tubusokat a polcról, gondosan megvizsgálta őket, sőt, meg is szagolta, majd művészi pontossággal ugyanúgy visszatette valamennyit, és lábujjhegyen távozott.

Gázsó visszament a konyhába, és megnézte, mi lesz vacsorára. Lencse. Lencse megfőzve már reggel, azóta nem nyúlt hozzá senki, szép barna kéreg száradt már a tetejére. Kivett egy kanalat a fiókból, és megkóstolta a kérget. Jó volt. Jó kéreg. Még egy darabot megkóstolt belőle, és egyre éhesebb lett. Jót tett ez a kis séta az agyagmezőn. Jöhetne MP, akkor végre ehetnénk, gondolta. Mindig bevárták egymást, ez afféle hallgatólagos megegyezés volt közöttük, tulajdonképpen házasságuknak a cementje. Habarcsa, nevezzék, ahogy akarják. A béketűrés szilárdsági foka, tovább nem magyarázom. MP viszont nem jött. Egyszerűen felszívódott.

A szobában éppen elfért az ágyuk, de csak úgy, hogy MP számítógépe kicsit fölélógott az ő oldalán – amiről Gazsónak minden este eszébe jutott, hogy MP vele alszik, tehát a számítógépével. Nem pedig vele, a férjével. A számítógép a modern házasságtörés egyik eszköze. Olcsó és praktikus, ha pedig annyit értett valaki hozzá, mint ő, akkor hallgatag is. Rohadt dög, gondolta, egyszer biztos, hogy összetörlek! Gyerekkora óta tele volt ilyen elhatározásokkal, amelyeket aztán hol megvalósított, hol nem, de többnyire megvalósította azért. Apja volt ilyen, szintén tele elhatározásokkal, például amikor felment a paradicsom ára, megfogadta, hogy nem eszik többet paradicsomot, holott nagyon szerette. Eszem fokhagymát, mondta, abban is van annyi vitamin. És valóban nem evett több paradicsomot. Nem hagyta magát megzsarolni. Még akkor sem, amikor felment a fokhagyma ára is – a paradicsomé viszont visszament a régi szintre. Jól van, mondta, akkor nem eszünk több fokhagymát sem. Helyesen döntött egyébként, mert a két esemény között majdnem két év telt el, és már kezdtek eltávolodni tőle a barátai. Női munkatársairól nem beszélve. Ami azért volt tragikus, mert egy varróüzem művezetője volt, munkatársai tehát majdnem kivétel nélkül nők voltak. Szerencsére húsz éve csinálta már ezt a fokhagyma-akcióig, és ezalatt annyira megtanult a nőkkel bánni, hogy áthúzta azért a nyugdíjig. Átsegítette a tudása, amit azért említék meg, mert a tudás csak akkor ér valamit, ha át tudja segíteni az embert a szexuális kríziseken. Átsegítette. Tudják, mit varrtak az üzemben? Fér-

figatyát. Nagyon is köze volt tehát az egésznek a szexualitáshoz. Férfigatya nélkül nincs szexualitás, remélem, ebben egyetértünk?

Az erkély! – gondolta Gázsó. Nem erkély persze ez, csupán balkon. Az erkély és lakótelepi balkon között az a különbség, hogy az erkélyről lenézegetnek az utcára. A lakótelepi balkonról viszont nincs hová nézni, azon kívül nincs is honnan nézegetni, annyira tele van zsúfolva általában mindazzal, ami nem fér el a lakásban. Például egy túlméretezett fiókos éjjeliszekrénnel, ami elnyeli a barkácsoló férj szerszámaait és más vacakjait. Gázsóéké annyira túlméretezett volt, hogy ketté kellett vágni, de még így is alig fért el. A többi helyet MP virágai foglalták el, elsősorban a két sor büdöske, ami köztudottan a legigénytelenebb kerti növény. Ezt a klímát mégse bírta, pedig MP buzgón locsolta, sőt, tartalék földet is hazacipelt a kertésztől, aki csak annyit kérdezett: Hol tartják a büdöskét? Hol, az erkélyen, mondta MP. Na, akkor akármilyen föld jó azoknak, gondolta a kertész, és a legsavanyúbból adott.

Szék tehát már nem fért ide. Aki a békási dombban akart gyönyörködni, csak állni tudott. MP (Réka) a tartalék föld mellett gubbasztott, és hidegglelősen bámulta azt a szürke galambot, amely a szemközti tömb hetedik emeleti balkonján akart tanyát verni, de nem sikerült neki, mert Terus néni már harmadszor verte le a fészket. Terus néni azért költözött ide, hogy nyugodtan éljen. Ezért adta el a kis családi házát. Nyugalomról persze szó sem volt, hacsak nem a tévét nézte, ahol valami tópartot

mutattak vízililiomokkal. De hogy még egy nyavalyás vadgalamb után is takarítson, hát erre nem számított. Utálta az egész világot, de legjobban ezt a makacs, örült vadgalambot. Pont ide kell neki jönni. Ezt a hibát a vadgalamb egyik őse követte el, és az utódok egyáltalán nem gondolkoztak azon, hogy helyesen döntött-e az ősök annakidején. Ő itt lakott, akkor ők is itt laknak, kész. És makacsul visszajártak, minden évben. Teri néni beszórta a galamb fészket paprikával, borssal, feltett egy egérfogót is, de hasztalan. Végül felhívta a Sáska nevű nyugdíjas lakót, akinek volt egy kis telke Zebegényben, ezért deszkája és kalapácsa is volt. Sáska úr négyszáz forintért készített egy olyan deszkát, amelybe százas szögeket vert alulról, öt centiméter távolságra egymástól. Ezt a deszkát felszögelte a galamb párkányára. Ha kicsit sűrűbben állnak a szögek, bajban lett volna a galamb, de így maradt neki annyi hely a fal mellett, hogy fél lábon állva elfért azért. Akkor is odafészkelte, és így költötte ki a tojásait, fél lábon állva, miközben Teri néni minden nap megpüfölte a deszkát partvisnyével, mint éppen most is, mire a galamb felháborodva leírt néhány kört a lakótelepi tömbök között, majd visszament mégis. Egész nap nem tudta püfölni Teri néni a fészket, és erre számított. Majd csak abbahagyja. De ezen a napon Teri néni még jobban utálta a világot, mint egyébként, mert megkapta a gázszámlát – és nem hagyta abba.

– Gyere csak! – üvöltötte. Ezt a jelenetet bámulta MP sápadtan.

– Disznó! – mondta halkan, amikor meglátta Gázsót.

Mindig halkan beszélt, és soha nem lehetett tudni, kihez szól valójában, ezért Gázsó akár magára is érthette, hogy disznó. De meglátta Teri nénit, és megértette a helyzetet. Ezen múlik minden az életünkben: ha megértjük, ami körülöttünk történik, nagyjából el is rendeződnek a dolgok. Nem?

MP úgy beszorult a tartalék föld mellett, hogy segített neki felállni. Amíg a csuklóját fogta, Gázsó érezte, hogy remeg. Milyen szép a szeme, gondolta. Tíz év házasság után ilyeneket gondolt. Egyébként valóban szép volt: mint a hullámozó rét, amelyen ezer virág nő, köztük a fű zöld és még zöldebb.

Behátráltak a konyhába, — MP elől, mögötte, féloldalvást Gázsó — mert csak így fértek el a lehajtható asztal mellett. Ez a lehajtható asztal is a lakótelep találmánya: nagy ötletnek tűnik, amíg eladják a lakást. Nincs olyan lakásátadó, aki ne mutatná meg. Olyankor persze még üres az asztal. Később egyre több dolog kerül rá: só, táskarádió és egyebek. Így is hajlik persze, csak előbb le kell rakni ezeket a vacakokat a kredencre, ami szintén tele van. Fél méter csupán. Tele van.

MP az asztal mögül integetett Gázsónak, mit vegyen elő a kredencből. Addig ő leszelte a kenyeret. Szeli, és látja, hogy benne van egy bogár. Szép, fekete csótány, majdnem kettévágta. Nem tudta máshová tenni, begöngyölte a papírzsebkendőjébe. Egy ideig a tenyerében fogta, de olyan undort érzett, hogy felállt. Ki kellett volna menni. Végül nem bírta tovább, csak elindult — Gázsó nem értette, hová tolakszik.

– Bocsánat – mondta, azzal bedobta a bogarat a szemetes bödönbe. De amint visszanézett a kenyérre, mint ha be se dobta volna. – Bocsánat – morogta ismét, azzal visszament a kenyérért, és azt is bedobta a bödönbe. Gázsó elhűlve nézte.

– Penészes – magyarázta MP. Gyönyörű volt a szeme, valóban. – Megpenészesedett.

– Nem baj – mondta Gázsó. Esszük akkor kenyér nélkül.

MP beleegyezett, így megették a lencsét kenyér nélkül. Ez volt az egyetlen jó ezen a napon. Igen jó lencsét főzött MP. Még mindig gyönyörű volt a szeme. A keze egyre remegett: látszott, ahogy kirakta a babérleveleket a tányér szélére. Gázsó észrevette, és úgy gondolta, majd később megkérdezi, mi újság van. Mert valami van, azt látta. Csak nem akarta elrontani a lencsézést vele. A bogárról nem tudott.

– Miből van a damárlakk? – kérdezte MP.

– Damárlakk? – nézett rá Gázsó. – Miért?

– A munkámhoz kell.

– A damárlakk? Az eredeti trópusi gyanta. Azért olyan drága, de csak az eredeti.

– Hamisítják?

– Persze. És ami a vicc, majdnem jobb, mint az eredeti. Mindent meg lehet már csinálni.

– Ez valami fényáteresztő anyag, nem? – MP keze viszont csúnya volt, a kézfeje nagy, férfias. Körme széles, domború, ami színészi adottságokra vall általában. Az egyetemen hallotta egy évfolyamtársától, aki chiro-

mantiával, asztrológiával és frenológiával foglalkozott. Legkevesebbet a tantárgyakkal foglalkozott, tudományában azonban nem lehetett hinni, így nem biztos az sem, amit MP színészi adottságairól mondott. Mindenesetre ezt mondta, de hozzátette, hogy MP mégse lesz színész, mert ahhoz túl kevés a tehetség.

– Mit akarsz a damárlakkal? – érdeklődött Gazsó.

– Van ez a hülye kifestő-program, tudod – magyarázta MP. – Amit egyébként úgy loptak, szó szerint az egész egy amerikai cégtől. Hogy ők honnan lopták, nem tudom. És gondoltam, lebeszélni nem tudom őket, hogy ezt megcsináljuk, de ha mutatnék egy jobbat, akkor talán...

– Ne kezdj bele.

– Gondoltam, hogy... csinálhatnánk egy festő-programot. Nem kifestőt, rendeset, tehát a festék keverésétől kezdve a mindenig.

– És ahhoz kell a damárlakk?

– Mert annyit meséltél róla.

– Igen, mert a Szuszu folyton ezen lovagolt, tudod. Igen jó a fényáteresztő képessége, ezért lehet vele lazúrozni.

– Na, ez érdekél.

– A lazúr félig átereszt a fényt, de színes fényt, mert ő már színes, érted? Namost, ami alatta van, arról visszaverődik a fény szintén. De ha az is lazúr, akkor még tovább megy lefelé, és onnan verődik vissza. Ha felraksz mondjuk négy réteget, akkor minden fényviszonynál más színeket látsz. Szuszu kísérletezett vele, hogy külön-

böző lámpákkal diázta le a képét, mire teljesen más képek lettek a dián. Az a vicc, hogy jobbak, mint az eredeti. Meg is sértődött, mert mondtam neki. Akkor volt Afrikában, tudod, és majdnem megetették a krokodilokkal Kongóban vagy hol, mert polgárháború volt éppen, nagy lövöldözés, a halottakat pedig beszórták a krokodiloknak. Na és akkor behülyült teljesen a lazúrba, hazajött és csak ezt csinálta, de egy kurva fillért nem keresett vele, éppen kezdett éhen dögleni, amikor összevesztünk. Egyébként őt hívta a Tar először a Bongóhoz, de nem fogadta el, sajnos. Úgyhogy éhen fog dögleni tényleg, ha még nem döglött éhen.

– A rosseb egye meg – mondta MP halkán. Elég ritkán mondott ilyeneket, de akkor se lehetett tudni, mire mondja, mint ahogy most sem. Szuszu sorsára gondolt, aki együtt végzett Gázsóval a főiskolán, és közepes tehetséggel indult a maga kálváriájára. Vagy pedig arra, hogy miért nem őt vette fel Tar a Bongóhoz. Ha már eszébe jutott. Ilyen az élet. Gázsó pedig csinálta volna a maga dolgát. Lehet persze, hogy akkor most ő döglene éhen, habár azt mondják, ha elhivatottan döglük éhen az ember, mégis jobb.

De mondhatta a saját sorsára is, habár a művészet minden bonyolult vonatkozása ellenére is egyszerűbb, mint a matematika, amihez ő értett. Minden egyszerűbb. Náluk a tehetség a legfontosabb, ami vagy van, vagy nincs. Nem mérhető ugyan, ezt mondják, a művészek mégis pontosan tudják, mennyire tehetséges a másik. Hol vannak a határai, amelyeken soha nem fog túllépni

– azt is, hogy hol vannak a saját határai, amelyeken szintén nem fog túllépni soha. A többi már pusztán üzleti kérdés: ki hogy tudja eladni magát.

A tehetséget nem lehet megtanulni, számítógépes programozó azonban nagyon sok van, és ez a szakma megtanulható.

– Figyelj ide – mondta Gázsó, amíg mosogatni kezdett a bogár holtteste felett. – Csináld inkább az emblémákat. Azt próbáld meg eladni a kifestőknek.

– Nem lehet – mondta MP. – Ezek kígyót, varánuszt és zebrát akarnak festeni a trikójukra. Tigris már annyi van, hogy nem kell. Jeti is van ötvenféle. Űrszörnyek, amit akarsz.

– Csináld csak az emblémákat.

– Jó, de még Angliával se végeztem. Hollandiát csak elkezdtem. Oda kéne menni és dolgozni egy hónapig. Hogy menjek oda?

Hát igen, gondolta Gázsó. Egyébként az ő ötlete volt az emblémagyűjtemény. Egy bajor tehénről jutott eszébe, amelynek biléta lógott a fülében. Hogy ennek a kornak az embere imádja, ha megcímkézik. A trikóján, a gatyáján, de még a fogkefájén is címke legyen. És mert ez a hirdetések legegyszerűbb formája, a nagy cégek rég felfedezték. Mindegyiknek megvan a maga emblémája, amit ott terjeszt, ahol csak tud. De a kis cégeknek is van, zenekaroknak, joghurtnak, sálécnek. Majd csak megírjuk ennek a kornak a történetét. Elénekeljük. Az emblémákkal azonban senki se törődik. Fene tudja, miért jutott eszébe. Mert látta a tehén fülén azt a bilétát. MP elsá-

padt és hallgatott, de már másnap nekilátott, és abban a hónapban hatvanezer forintos Internet-számlájuk volt.

Gazsóra nézett, hogy mondja-e? Nem ezt az emblémákról, hanem azt, hogy telefonált a Kemenes, menjenek át a partira. Ott lesz Pompos és még sokan mások. Remélhetőleg. Jó alkalom, hogy Gazsó bocsánatot kérjen a múltkoriakért, amikor is lekurvázta Sas Mariannt, aki pedig államtitkár lesz, úgy látszik. Mindenki igyekezett bevágódni hozzá, és roppant kínos volt, amit Gazsó csinált. Most eljön szépen, nem kell semmit mondani, Mariann úgyse lesz ott – többet soha el nem jön, ezt megígérte. Nem lesz ott, viszont ott lesznek ők, és ezzel helyükre csúsznak a dolgok.

Gazsó belenézett a Rádióújságba. Sápadt lett, mint a fal.

– Búcsúzik a Frei Tamás – mondta. – Láttad?

– Nem – mondta MP halkán. Rosszat sejtett.

Jött is a rossz. Gazsó vörös lett, mint a rák. Ugyanígy színeződött el Sas Mariann lekurvázása előtt, csak akkor egy halas szendvics volt a kezében.

– A világ, és ami mögötte van! – mondta rekedten. MP-re bámult, mint aki azt várja, hogy mondjon valamit. MP ösztönösen az ajtóra pislogott, nincs-e ott a Frei Tamás? Nem surrant-e be, halálmegvető arccal, mint a műsora reklámjában. Mint életre kelt egyiptomi múmia. Nem volt senki, aki megmondja neki: Tamás, ezt ne csináld!

– Szerinted mi a fene van a világ mögött? – üvöltötte Gazsó. És ha már elkezdte, nem tudta abbahagyni.

Nem tudom, ne haragudj, mondta egyszer MP-nek. — A világ mögött? Mi? Az árnyékvilág?

— Nem tudom — rebegte MP. Megpróbált kihátrálni a szobából, de Gázsó elé állt.

— Ide van írva, nézd meg! És tízmillió embernek eladják ezt a hülyeséget!

— Nézik azért — kockáztatta meg MP. Nem kellett volna. Ő is tudta mindjárt.

— Azt nézik, ami van! Te is nézed, ha már leültél, nem? Nézitek, hogy mi van a világ mögött!

— Igen, de...

— Azért, hogy senki ne gondolkozzon ebben a kurva országban, mert ha Szerbiában csinálná...

Örölnének, hogy szól a tévé, gondolta MP. Mert azt is lebombázták. Gyertyafény van, nem tévé. Amíg el nem fogy.

— Nem igaz! — üvöltötte Gázsó. Kiment és jól bevágta az ajtót. — Árnyékvilág! — hallotta MP a konyhából. Hallotta, hogy vizet ereszt a férje. Csörömpölés, káromkodás. Hogy lesz ebből happy party, elképzelni se tudta. A számítógép szép csendesen villogott, mint aki az egészet érti, de nem fűz hozzá semmit. MP rámeredt, és arra gondolt kicsit hideglelősen, hogy ő is ilyen. Valódi hideglelés volt ez. Nem baj, gondolta, még van időnk. Tizenegyig lehet menni.

Klotya az asztalon lapuló sörfoltra bámult. *A világ és ami mögötte van.* Unalmas. Olyan cím kell, hogy benne legyen az ember minden rejtett vágya, tehát gazdagság munka nélkül, szép nők és fiúk, jó ruhák. Hogy amikor hazamegy a reménytelen grillsütőjéből vagy a közért-pult mögül, úgy érezze, le kell csak ülnie a tévé elé, és az övé minden. Elfelejtjük a virslit és a savanyú káposztát, marad az, ami jó, gondok nélkül.

Klotya Show? Vagy *Klotyusz*? Előkelő és finom. Mint ha tudta volna valamelyik őse, hogy az egyik utódja zseni lesz — lehet persze, hogy a zsenialitás visszafelé is hat. Akkoriban a foglalkozások neve ragadt az emberekre, ezért van annyi Kocsis, Takács, Kerékgyártó. Milyen szerencse, hogy nem kútfúró volt.

Klotyusz, igen. Még finomabb. Kicsit frivol. Fiú a fiúval, a teremtés koronája a másik koronával, ugye, ez minden kifinomult társadalomban rangot jelent. De szükség van a tömegre is. Kell a tömeg.

Sör. A sör is jó lenne a műsorban, hogy lehetne beletenni? Mert ez kell nekik, a bamba kábulat, ami nem drága, tehát legyen a nyitóképben egy sör valahol. Aki velem dolgozik, meg is kapja. Nincs szegénység, nincs fukarság. *Klotyusz, a Napkirály!*

— Bocsánat... — rebegte Erzsike, aki munka után baktatott hazafelé a nejlonszatyrával. Szatyorban a fél kiló kenyér és a prézli, mert gombócot akart főzni este,

amit az apja utált, ő viszont szerette. Prézli lopva persze, kenyér is. — Bocsánat!

Már le is ült. Klotya úgy meglepődött, hogy nem tudott felállni. Ezt a pofátlan dögöt, honnan került ide? Beazonosította már: az OTP-rablásnál volt a kuktafedős csaj. Persze. Egy rémálom, az egész stáb hazáig röhögött rajta, elnevezték Miss Karolinának. Majdnem így mutatta be a nézőknek az Emil. Felejthetetlen egy nő volt.

— Figyeljen ide — mondta Erzsike, amíg lába közé szorította a nejlonszatyrot. — Én ott voltam! — Igyekezett úgy nézni, mint a Sharon Tate a tutajon. Lenn ugye a krokodilok. — Mindent tudok, érti? Senki sem ismerte a srácot! Idegen volt, csak odajött! Tud követni?

A kuktás akció, gondolta Klotya. Hatszázezerért.

— És? — kérdezte hűvösen.

— Úgyhogy senki se hazudott, érti? Nem ismertük!

Mert mindenki ezt vallotta a kuktások között, de senki se hitte el. Nem létezik, hogy idejön egy idegen a játékpisztolyával, otthonosan fejbe vágják ennek a bányarémnek a fedőjével, és nem ismerik. De miért tagadták le? Nyilván megdumálták, hogy mindenki kap valamennyit, de a kopasz ott az ajtónál ezt kevesellte.

Ott látta egyébként Erzsike is Klotyát, azt hitte, rendező, mert a laikus azt hiszi, hogy a tévénél mindenki rendező. Ezzel szemben a kábeleseknél volt beosztott, de úgy tudott viselkedni, hogy minden civil rendezőnek nézte. Ez is tehetség. Valahol a mélyben bujkált sokáig, és előjött. Ez a tehetségek manifesztálódása.

— És? — kérdezte hűvösen.

Milyen édesen pösze, gondolta Erzsike. Mint Gyurika az óvodában.

— Ész...? Mit ész...? — Igyekezett utánozni Klotya hanghordozását. Süvítését.

Lehánylak, gondolta Klotya.

Milyen gusztá, gyönyörködött Erzsike. A dülledt szemével, mint a Schwartz köteles fia. Akkor már biztosan tudta, hogy az ő műsorában akar fellépni. Hátul húzzák a Bingót vagy valamit. Azoknak meg valami sajtóperük volt egy óriásplakát-céggel vagy kivel. Tájékozott volt azért a médiaügyekben. Ezzel indított, a tájékozódással, mert ha akar valamit az ember, előbb tájékozódjon. De olyan műsor kéne, ami kódolt, tehát mindjárt fizetnek érte. Nem nézheti akárki, ahogy az HBO-nál csinálják. Meg se nézik, és már fizetnek, ez a legmodernebb. Médiabizalom. Akkor van miből fizetni a szereplőknek. Ingyen, ez a kommunista tévében volt. Örülhetett, ha bement az ember, még a kiflit is alig engedték be nyolcvanegyben. Megváltozott a világ, most jöhet a kifli. Érezzék csak jól magukat. Aki benn van, az benn van.

Fantasztikus, gondolta Klotya. Nem is orr ez, ormány. Érdekes, sőt hátborzongató.

— Úgyhogy én ezt mind el tudnám mondani hitelesen!

Te el, gondolta Klotya. Na jó, meglátjuk. Kihúzott egy névkártyát a mellényzsebéből, mert akármilyen meleg volt is, mellényt viselt. Az egyéniség ott kezdődik, hogy ki mit visel.

— Meglátjuk — mondta.

Erzsike kikapta kezéből a kártyát, mire eldőlt a nejlonszatyor a lába között. Kiesett belőle a lopott prézli. Klotya ránézett, aztán a Doxa órájára.

– Hívjon fel – mondta, és felállt.

– Jó, de mikor? – kapkodta Erzsike a levegőt.

– Mikor, *majd!*

A parti persze nem a lakótelepen volt, hanem Kemenesnél, a Vihar-dombon. Azt hinné az ember, hogy a legdrágább hely a legjobb is. Szó sincs róla, ez a domb ugyanis inkább hegy. Rendszerváltás után indult itt az építkezés, valódi verseny: ki tud akkora házat építeni, hogy a szomszédot üsse meg a guta.

Kemenes már nem épített, harmadik tulajdonos volt, ő tehát az extrákkal foglalkozott. Az ember megnyomta a kapucsengőt, és már jöttek is az extrák, nevezetesen egy amerikai páncélozott terepjáró, az autó és a tank keveréke géppuskaállvánnyal, meg ami kellett. Ez elindult fentről a kapu felé. A vér megfagyott az emberben, mert úgy jött, mint ami nem is akar megállni. Visítás, menekülő hadművelet a támadóval szemben. Nem igazi volt persze, hologram, de olyan jól sikerült, hogy minden vendég irigyelte. Nem is volt drága, hatszázezerből kikerült a játék. Lánccsörömpölés, minden volt hozzá, fenn a házban pedig hallani lehetett a látogató visítását. Néha abból állt a látogatás, hogy újra és újra visszamentek a kapuhoz, és beindították a rendszert, így a partiknak mindjárt megvolt a témája is, Kemenes pedig dagadt a büszkeségtől. Két szomszédja többször feljelentette, mire ő is feljelentette őket a pitbullok miatt.

– Hehe – mondta MP, amíg megnyomta a kapucsengőt. Hátralépett, mert nem tudta megszokni ezt a harci járművet. Gázsó sötét arccal ácsorgott mögötte. Jobbról,

alig öt méterre pitbullok hörögtek a drótkerítés mögött, balról tizenöt méterre. Eddig még csak a postást támadták meg, az ötméteresek. Kovács, a tulajdonos fürdőszobacsempevállalkozó volt egyébként. A két kutya a postás táskáját kapta el a kapurácson keresztül, és nem akarták elengedni. Egy óra múlva még mindig fogták – alig maradt belőle valami. Az volt a szerencse, hogy egy nappal nyugdíjfizetés előtt történt ez, egyébként szépen fizetett volna Kovács úr. De mert senki sem sérült meg, nem altatták el a kutyákat. Akkor még nem volt pitbulltörvény, Kovács pedig ügyvédet fogadott, így az ő kutyái voltak az első pitbullok, akiknek jogi képviselőjük is volt.

A másik szomszédnál bukszus nőtt a kerítés mellett, így azokkal a kutyákkal nem volt gond, mert nem látszottak. Aki oda be mert menni, magára vethetett.

MP-vel szemben a tank kezdte ráfordítani ágyúját a kapura, amikor beállt melléjük egy Mitsubishi Pajero roncs. Mintha jobb oldalán érte volna a találat, két kereke kopaszon állt a tengelyek végén, az egyik lapos: szó szerint a nikkelezett felnin gurult. Szélvédője kitörve, a rádió viszont szólt benne, sőt, üvöltött. Valaki rugdosni kezdte az ajtót, mire az nyikorogva kivágódott: nyomában kiesett a kocsiból egy tizenhét év örüli srác, szabadidőruhában. Bal karja és a feje bekötve. Valóban olyan hatást keltett, mint aki Koszovóból jött. A kapujukhoz tántorgott, és rákönyökölt a csengőre.

Gazsóéknál vége lett a tanktámadásnak, eltűnt a hologram, kinyílt a kapu, bemehettek volna, de csak álltak lenyűgözve. A szomszédban megjelent egy kopaszodó

férfi piros selyemköntösben, nyakában kék pöttyös vadnyugati kendőcskével. Elhűlve bámult a Pajeróra. A fiú közben leült a földre a kocs mellett.

Kovács úr körbejárta a kocsit, mindent megnézett, végül a fiút is.

— Mit csináltál a bátyád kocsijával? — nyögte. Észrevette a szomszédban ácsorgó két látogatót, és igyekezett mosolyogni. Mint csempés üzletember.

— Eltörött a kezem! — mondta a fiú.

Ekkor érkezett még sikongatva Kovácsné, égszínkék selyem pongyolában, vörösre festett haja becsavarva.

— Mit csináltál, Cucikám?

— Nézd csak meg! — mutatta a férje.

Az asszony a kaput rángatta, ami közben becsapódott.

— Hiába rángatod — mondta Kovács úr. — Fel kell menni, és megnyomni a piros gombot!

— Jaj, Cucikám! Nyisd már ki, hallod? — Végül elrohant felfelé, mint egy világoskék kerti tündér. — Fene a szar ajtótokba, felrobbantom!

— Gyere, mert anyád felrobbant — mondta a férfi. — Hol a kocs másik fele?

— Mit tudom én.

— Kapcsold már ki azt a szart!

Abban a pillanatban kinyílt a kisajtó.

— Piros gomb! — üvöltötte Kovács úr, de már jött is a tündér. Repült szinte, most lefelé. A fiú nyakába ugrott.

— Vigyázz, baszd meg! — nyögte a fiú.

Gazsó és MP eltűntek a tuják között, azon az úton, ahol a harckocsi-támadás zajlott. Szinte érthetetlen volt,

hogy most nem zajlik semmi. Az üvöltözésre lejött Kemenes is bordó selyemköntösben, de neki nem volt kendője.

– Múlt héten az Opelt törte össze – mosolygott a Mitsubishira. – Új Opel Corsa. De akkor is hazajött. Ez mindenholnan hazajön. Nem akartok venni egy Cor-sát? Piros.

– Nem – mondta Gázsó.

– Piros? – kérdezte MP.

– Szerintem, ki lehet még kalapálni.

– Nem! – ismételte Gázsó, de most gorombábban. MP gyorsan feljebb lökdöste a tuják között. Már jött lefelé Klárika, Kemenes felesége – ő is kék pongyolában, aminek az volt a magyarázata, hogy tavaly egy vigéc ment végig az utcán, de egyik szomszéd sem tudta, mit vett a másik, mert nem voltak beszélő viszonyban. Az semmi, de Klárika is vörösre festette a haját, nem volt ugyan becsavarva.

– Mi történt? – kérdezte.

– Semmi – mondta Kemenes. – Nyugodj meg.

Odakinn közben a szomszédasszony felrángatta Cucit a földről, és zokogva ölelgette.

– Vigyázz, baszd meg! – üvöltötte Cuci.

Azzal felmentek. Gázsóék is felmentek.

– Hát ez szép – mondta Klárika a sor végén.

Gázsó belökte az üvegajtót, ahonnan nem jött szembe semmiféle harckocsi. A hall jött szembe, ahol a XIV. Lajos korabeli garnitúra állt, ami XIX. századi cseresznyefából készült, és azért rakták a hallba, hogy amikor

belép valaki, mindjárt lássa. Roppant büszke volt rá Kemenes, állítólag tizennégymillió frankért vette, és úgy beszélt róla, hogy ezt kapta Klárika nászajándékba, ami nem volt igaz, mint ahogy a tizennégymillió frank sem, a garnitúra ugyanis nem volt eredeti, továbbá a frankot is Klárika szerezte hozzá. Náluk az volt a munkamegosztás, hogy Klárika megszerezte a pénzt, Kemenes pedig elköltötte. De nem feszegette senki a dolgot. Ámuldozva és irigykedve tapogatták a XIV. Lajost – így nevezték maguk közt – és azt fontolgatták, ők mit vennének, ha lenne tizennégymillió frankjuk.

Gazsó a fehérre meszelt falat bámulta, ahol elfért volna akár tíz képe is. Néhány egyiptomi turista-réztál lógott ott, két afrikai szalmafonat, amit útjelzőnek használnak Kongóban, köztük pedig egy zöld műanyag bumeráng, amit a Váci utcában lehetett kapni négyszázkilencvenkilenc forintért.

Legjobb a falba épített könyvespolc volt. Mióta kimentek a divatból Lenin és Marx művei, a nem olvasó családok átengedték ezt a helyet a kristályvázáknak. Klárika amúgy is szerette a kristályvázákat, mert gyermekkorában mindig ezt látta a grófnénál, aki a vécé mellett lakott a gangon. Beszerzett vagy nyolcvan darabot, és ezek álltak a polcokon. Köztük néhány afrikai ébenfa faragás – amennyit el tudtak hozni a bőröndben –, egy igen jó is. Ahányszor itt jártak, Gazsó mindig megcsodálta.

A következő megcsodálnivaló az olasz mahagóni konyhabútor volt, majdnem hat méter hosszú, előtte

pult, a pulton bolti stangli és kis pogácsák, mert Klárika nem tudott sütni, legfeljebb szalonnás rántottát, de annyira utálta a szalonna szagát, hogy azt sem sütött. Ez már MP hadműveleti területe volt — el is tűntek mindjárt, mert valami új francia kisestélyi témája merült fel hirtelen. Klárika alig várta, hogy megmutassa valakinek. De mert véletlenül egyforma magasak voltak, és kilóra se volt nagy különbség közöttük, öt perc múlva mind a ketten beöltözve jelentek meg: Klárika a francia kisestélyiben, MP pedig egy másik fazonban, ami szintén francia volt, és a tervezők bevásárló ruhának szánták. Nagyon örültek volna neki az öregedő francia urak, ugyanis bal oldalon derékig fel volt hasítva a szoknya. MP kicsit szégyenlősen fogta a hasítékot.

— Nem túl szemérmetlen? — kérdezte.

— Dehogy — nyugtatta meg Kemenes, aki már felment közben az Internetre, és éppen valami jó kis bön-gésznivalót keresett, amikor beállított Pompos, ugyanolyan letörten, amilyen délután volt. Merthogy azóta se lett meg a kocsija. Így aztán volt, akinek megmutassák a hölgyek a francia hasítékokat, mert a kisestélyin is hasonló volt, csak jobb oldalon. Hasítékonként negyvenötezer forintért — ennyibe kerültek a ruhák —, ez már öltözködés közben kiderült. Amerikai szokás egyébként: fellép a Riverdance táncegyüttes. Tudod, mennyiért lépnek fel? — hangzik a parti-kérdés. — Félmillió dollárért! Na, akkor jók, gondolja a parti-partner. Így van ez a ruhákkal is.

Pompos el volt ragadtatva. Klárikát utálta, de MP-t kicsit irigyelte Gázsótól. A világért se mondta volna, per-

sze. Más se hiányzott kettőjük rögzös kapcsolatában. De MP szemét ő is gyönyörűnek találta, rá is akarta beszélni Gázsót, hogy nyomják be egy óriásplakátra, amelyen egyébként a ZANUSSI hűtőszekrényt reklámozták volna, a hűtőszekrénynek támaszkodva a callgirl. Callgirl marad, csak a szemét cserélnék ki MP szemére. Gázsó erről hallani sem akart. Figyelj ide, morogta. Ez az ő szeme, érted? Ne virítson akkor más alatta, világos? De Pompos változatlanul lelkesedett. Legközebb egy PIX-reklámnál jött elő ugyanezzel, ahol felragyog a háziaszszony szeme, mert a gyerek végre leketchupozta a trikóját, és kimoshatja végre PIX-szel. De Gázsó erről sem akart hallani. Ez a hátránya annak, ha szép szeme van az ember feleségének. A francia hasítékot egye fene, gondolta, úgysis fogja, Kemenes pedig félig meleg. Háromnegyedig. Azon kívül mindjárt újra átöltöznek. — Valóban így történt, eltűntek, Kemenes pedig végre talált egy kis pedofil témát az Interneten, ahol dél-koreai gyereklányok mosolyogtak egy nagy bronzharang mellett. Kislányokat nem nehéz találni Dél-Koreában, de honnan a francból szedték össze ezt a harangot? — tűnődött Gázsó. Pompos azon dühöngött, hogy csinálhatták ezt a képet ilyen lapos fényben? Mennyit kínlódhattak, mire összejött a kollekció, erre az operatőr elszúrja az egészet.

MP sikoltott egyet az öltözőben: vagy belement a fenekébe egy biztosítótű, vagy ismét találtak valami remekművet. Találtak — meg is jelentek mind a ketten, ezúttal spanyolban. Klárikán fehér gyapjúkalap volt, a

csizmát és a lovaglónadrágot MP viselte. Felérték ezek egy házimozival.

Gazsó sötét arccal rágt a száraz bolti stanglit: szóba se került Mariann lekurvázása, meg volt bocsátva minden. Mariann valóban államtitkár lett, és azzal kezdte a pályafutását, hogy kibérelt egy fél szállodát lakosztálynak, napi negyvenezerért. Kemenes aggódva gondolt rá, mert tudta, milyen bosszúálló. A sértés emléke pedig a környezetre is kiterjed. Benne van a diplomata etikettben. Kemenes abban reménykedett, hogy nem ér rá majd Gazsóval és velük foglalkozni.

Ki a fenének van itt a névnapja? – tűnődött Pompos. Klárikának vagy Kemenesnek?

A lányok ismét átöltöztek, Kemenes pedig talált végre négy kisfiút az Interneten, amikor beállt a ház elé egy Ford Mondeo. Jézusom, gondolta Pompos, mert ez Klotya kocsija volt. Le kéne lépni, de hogy?

– Dadada! – üvöltötte Klotya lenn a kapunál. Ismerte a harckocsi-trükköt, nem lehetett megijeszteni. Ez a baj a hologramokkal: aki már látta, arra hatástalan. Ezért, aki hologramharckocsi-támadást akar csináltatni a bejárathoz, azt tanácsolom neki, hogy mindig mást hívjon meg vendégségbe.

– Hé, van itt valaki? – üvöltötte Klotya. Tele szájjal beszélt, és közben köpködött, ami a hetvenes évek szovjet rádiós szakértőjének volt a jellegzetessége. Nem mondok nevet. Gombóc van a szájában, mondja a magyar nyelv. Hidegháború, gombóccal. Namost, az a vicc, hogy mióta beléptünk a NATO-ba, ugyanez a bolsevik-

szakértő NATO-gombócozik. Klotya egyik példaképe volt egyébként az illető. Van, aki a mókusokat tartja a túlélés mintapéldányainak. Klotya a gombócos szerkesztőt. Hogy örült neki, amikor nem tudott felszállni az amerikai úrsikló! Most árnyalt megbocsátással gombócozza, hogy az éjjel egy szülőotthont bombáztak a NATO-gépek. De nem ment mellé, mert célozni tudnak. Csak a célmeghatározás volt rossz. Kemenesnek az volt a véleménye, hogy a szerbek a saját szülőotthonaikat lövik. Ők se lőnek mellé, csak rossz a célmeghatározás. Tulajdonképpen az amerikai követséget akarták szétlőni. Ez nem az Interneten volt, ő gondolta így.

– Nincs valami szar lámpátok erre a kerti útra? – üvöltötte Klotya az ajtóból. – A nyakam majd kitörtem!

– De van! – röhögött Kemenes, azzal megnyomta a sárga gombot a falon, mire fényárba borult a kert. A kavicsokat meg lehetett számolni a tuják között. Mennyi baj van ezekkel a tujákkal, állandóan nyírni kell őket, hogy vigyázzban álljanak. Mert nem állnak. Nyírás után viszont megsértődnek, és nem növesztenek levelet a nyírt oldalon.

– Ilyen hülye neurotikus növény csak ez az egy van! – magyarázta Kemenes. Nem ő nyírta egyébként, ami még élt a kertben, hanem a kertész, aki kutyatenyésztő volt valójában, ahhoz értett a legjobban. Rá is akarta beszélni Kemenest, hogy tartson valami jobb kutyát, de Klárika hallani sem akart erről, mert allergiás volt a szőrre. Minden állatszőrre, ezért nem viselt bundát sem. Kemenesnek viszont éppen elege volt a két szomszéd

dögeiből, és nem puhult meg. A legkisebb kitartás sem volt benne, semmiféle emberi tevékenységre, de makacs volt, akár a bivaly. Ezt magyarázza meg valaki. Nem is vitte volna semmire, ha Klárika nem olyan realista, amilyen volt szerencsére. A Kádár-korszak végén még csak KISZ-titkár volt. De jött a rendszerváltás. Mit csinál ilyenkor egy realista KISZ-titkár? Alkalmazkodik. Gondol a jövőre. Szép csendesen beengedte az MDF-es ellenzékiet a Művelődési Házba. Ott sutyoroghattak minden pénteken. Álcázva volt a dolog, mert a Minolta Klub szobájában sutyorogtak. Klárika csak azt kérte tőlük, hogy hozzanak pár fényképezőgépet. Kedden viszont az SZDSZ-eseket engedte be, szintén a Minolta Klubba. Ez a két párt esélyes, gondolta. Csak azt kérte tőlük, hogy hozzanak pár fényképezőgépet. Ha nem jön be az egyik, bejön a másik – és igaza lett. Így az Antall-kormány alatt már megerősített pozíciója volt a Művelődési Házban. A KISZ-funkciót törölték, maradt az igazgatói állás, meg az a szoros kötelék, ami a művelődéshez kötötte. Kiadta bérbe a Kampós teret meg a Régi sétányt a bódésoknak. De csak zsúrizett, népművészeti árut tehettek a pultra. Klárika volt a zsúri elnöke, és már akkor nem győzte hazahordani a sok ajándékot, amit az árusoktól kapott. Ez a Régi sétány ugyanis Budapest legfrekvenciáltabb idegenforgalmi találkozóhelye. Csak a képeslap-stand napi háromszázezret forgalmazott, ami egyébként Klárika személyes vállalkozása volt. A bódék bérleti díja a Művelődési Házé lett. Az önkormányzat annyiból nem bánta, hogy legyenek kicsit önellátók.

Nem lettek, de a plusz kiadásokra megtermeltek valamennyit: a saját évi jutalmukat például a kiválóan végzett munkájukért.

Az első Antall-kormányos hónapokban nem figyelt erre senki. Később aztán híre ment a dolognak, mint mindennek. Ahogy lehiggadtak a kedélyek. Kicsit feltűnő lett ez az üzlet. Klárika ugye az önkormányzat területét adta bérbe – egy. Kezdték rajta gondolkozni, hogy ők is bérbe tudnák adni, de nem ennyiert. Az ötlet amúgy jó, mert bevált. Népművészet minden mennyiségben. Zsúri, oké. Ahol már zsúri van, ott valaki jól jár. De lehetne önkormányzati ez a zsúri – így kezdtek morgolódni. Klárika persze felkészült erre is. Nem volt hülye. Még egy évet ki kellett húzni, akkor összejött volna egy másik ház ára is. Ezért a következőt találta ki:

Összehívta az árusokat, és elmondta nekik, hogy hamarosan menniük kell, jobb, ha tudják. Ő megtesz mindent mint az ötlet gazdája és a népművészet kerületi támogatója, de neki is határai vannak. Mindezt szívhez szólón, majdnem zokogva. Az árusokat persze nem az érdekelte, hogy Klárikának mennie kell. Az fájt nekik, hogy ők is ki lesznek rúgva. Akármennyire megnyúzták őket a helypénzzel, a szemétpénzzel, a közterületi felügyelet támogatásával, azért mégis meg lehetett élni a Régi sétányból. Nem is rosszul. Ami giccs létezett, a festett fatojásoktól kezdve az üveggolyóig és orosz katonai sapkáig, mindent eladtak a marha külföldieknek. Az ő otthoni áraikhoz képest fillérekért, tehát megvették. Mégis hazavisznek valami kis emléket. Ha üveg, akkor

üveg, de magyar üveg, emlék, kész. Ilyenek a magyarok, és ez a lényeg.

A Várban már kiosztották a helyeket, a Duna-part foglalt, mit lehet tenni akkor?

– Hát valamit lehetne – kockáztatta meg Klárika. Hatvan ember felkapta a fejét. Mit? – Létrehoznánk egy alapítványt a kerület szegényeinek. Amire az önkormányzatnak nincs pénze. Szegény pedig mindenhol van. Minden stand befizetne mondjuk tízezret egy hónapban, ami nem sok, de mégis valamennyi. Arról, hogy ennek híre menjen, én gondoskodom. Lesz egy újságcikk, páran pedig megszólalnak maguk közül is. Akinek jobb az előadásmódja. Az újságírót majd én küldöm, oda fog menni a standokhoz, tehát nem közterületes és nem rendőr, el ne küldjék a francba. A neve Farkas. Mit szólnak hozzá?

Megszólalni se tudtak. A többit már az időre kellett bízni. Gondolkodási időt kértek. Jó, megkapták. Megindult a sutyorgás, a szervezkedés, és mindenki abban bízott, hogy majd meglátják. Ki kell bírni, és itt maradni mindenáron.

Így jött létre a Melegség Alapítvány, ami nem volt persze kötelező, de aki nem fizetett, mehetett a fenébe. A kuratórium elnöke persze Klárika lett, némi kis honoráriumért. Egyelőre betették a pénzt kamatozni. Újságcikk, minden volt. Az önkormányzat hallgatott. Klárika persze tudta, hogy jövőre mindenképpen menni kell. Hadd kamatozzon a pénz. Jövőre aztán, ha már kicsit több lesz, meglátjuk – így gondolta. A szegények

nem látták soha. Ruhagyűjtést viszont szervezett nekik Klárika. Így történt röviden. Klotya pedig azért járt ide hozzájuk, mert éppen egy ilyen eszes, rátermett volt KISZ-titkárna lett volna szüksége álmainak megvalósításához. Ilyen tülökhöz férjhez menni, mint ez a Kemenes, gondolta. Kisstílú és unalmas. Ízlése Klárikának sincs, viszont kitűnően zongorázik a pénzzel, azon kívül szeretné viselni a szép ruháit. Annyira nem voltak szépek, mint amilyen drágák, de hát ilyen a női lélek. Hadd öltözzön, ha ő fizeti. Szükség lett volna továbbá egy ilyen csendes, tágas házra is, ahol felvételeket lehetett csinálni. Hívni egy jó lakberendezőt, a falak jók. Eltakarítani ezt a sok szemetet, XIV. Lajos maradhat.

Átkapcsolta a tévét az egyes csatornára.

— Hé! — morogta Kemenes. — Mit akarsz itt? Nincs semmi.

— Itt ülnek az asztalnál, nem tetszik? Az életembe mertem volna fogadni, hogy itt ülnek! Két nyelvvizsgálja van mindegyiknek! Hát abból nem lehet műsort csinálni!

— Miért, miből lehet? — morogta Pompos. Nem kellett volna megszólalni, de idegesítette, hogy már megint nyilatkozik a Klotya. Állandóan nyilatkozott, holott nem kérte rá senki. Pluszként Pompos, aki osztálytársa volt a Veres Pálné Gimnáziumban, tudta, hogy Klotya csak oroszul tud, abból is csak annyit, hogy igyi szuda.

Klotya hátravágta magát a bőrkanapén.

— Miből? — üvöltötte. — Hát ezért nem jön ide senki Kaliforniából! Tudod, miért jön ide? Tízezer dollárért!

Ennyi a gázsi, plusz a repülőjegy, akkor idejön a Monica vagy a...

– Monicával tele van a hócipőm! – morogta Pompos.

– Mi az, ami érdekel akkor, a Rambó?

– Látjátok, szatén – mondta Klárika. – Gondoltatok volna?

– Az is eljön tízezerért!

– Rambó az nem – mondta Klárika mint realista. – Az húszat kérne szerintem.

– A nyavalyát! – üvöltötte Klotya. – Húszért egy emberevőt hozatok neked, aki a kamera előtt zabálja meg a kisöccse lábát!

– Hozass – morogta Pompos, azzal megindult kifelé. Valahol csak ki lehet menni hátul, gondolta.

Gazsó, aki eddig sápadtan támaszkodott a falhoz, odament Klotyához, és rátehénkedett a szemközti fotelra.

– És hogy mondanád neki? – kérdezte rekedten. – Így szuda? – Mert ő is tisztában volt Klotya nyelvi műveltségével. – Hamm, hamm?

Klotya elsápadt. Ez a rohadt, gondolta, ez a féltehetőség! Ezek a legrosszabbak.

– Azért van a szinkrontolmács – mondta fojtottan.

– Még nem hallottál róla?

– Aha – morogta Gazsó, azzal megindult Pompos után. Hála istennek, fohászkodott MP: rohant ő is átöltözni. Addig kell eltűnni, amíg el lehet.

– Ne tessék csapkodni! – mondta Fekete Barna az anyjának. Átkozott vénasszony, fatert már kicsinálta, most jövök én. Ha itthon talál, de nem fog. Nem leszek itthon, hallod, öregasszony?

Csak tudta volna, hová menjen. A kurvákhoz mehetett, ezeknek viszont nem volt lakásuk. Egynek se legyen, hát ez nem igaz. Pedig nem volt. Sárrikához mehetett volna, neki viszont két testvére volt, mindkettő lány. Ehhez jött még Sárika anyja, a nagymama és az öreg Szemes – szám szerint hat fő egy kétszobás házban. De egyedül itt fogadták volna be, sőt, el is várták, hogy oda menjen, ha már összefeküdt a Sárival. Üzentek neki, ha nem megy oda, akkor levágják a farkát június harmadikán, ami valami cigány ünnep. Élettársnak lány mellett a helye. Kit várjon akkor haza?

Pénzüik volt, mert lengyelpiacoztak, tollaztak, de főleg loptak. A három lány elindult a hegyre, hajuk szépen befonva. Sári volt a legkisebb, Fatima a középső és Bernadett a legnagyobb. Becsöngettek az öregasszonyokhoz, öregemberekhez. Egy sort ezek papírra nem vetettek, nem is tudtak írni, csak a Sári, mégis pontosan tudták, ki hol lakik és milyen napokon nincs nála senki. Oda bementek, ketten szóval tartották az öreget, Sárika pedig kirámolta a komódot. Tudta, melyik fiókban és mi alatt tartják a pénzt, hol az ezüstkészlet, kerámia, nikkel feszület. Tudta, mert azelőtt takarítani járt ezekre a he-

lyekre, méghozzá Fekete Barna anyjával, innen volt az ismeretség.

Fekete Barna a tejre bámult, amit elé lökött az anyja. Tej, kenyér, zsír. Naplopónak ez is elég. Két dolog volt, amivel Fekete Barnát dühítette: egyik az, hogy szikkadt volt a kenyér, holott tudta, hogy ott van a friss a kredencben. Ő hozta ráadásul. És képes volt a régit lökni elé: egy hetesnél is öregebb volt, tapintásra, mint a deszka.

Másik, ami dühítette, a zsír volt. Harmadik a saját neve; ha igazoltatták, ez volt a következő kérdés: *Most Barna vagy Fekete?* Ilyen nevet kitalálni, és be van írva a személyi igazolványába. Egész életére megbélyegezték, ezt egyébként az apja találta ki. A testvérét meg Fekete Piroskának keresztelték, de kétnapos korában meghalt szerencsére. Nagy ész volt az öreg, habár jó ember. Ez az egy rosszasága volt csak, a névválasztás, ez viszont elkísérte a síron túl is. Az öregasszony csinálta ki. Amíg itthon volt, egyfolytában szekálta, és ez olyan, mint a rák. Még rosszabb.

Egyszer beszélt csak erről, és kinek? Sárikának! Örület. Egy cigánylánynak. Sárikában volt valami melegség. Ahogy mellére hajtotta az arcát, mintha a világ legjobb helyét választotta volna. Csak ne lenne ennyi testvére. Mégis ezt érezte mellette. Arca a mellén. A világ legjobb helye volt ez, legalábbis abból, ami neki jutott.

Honnan a francból lehetne egy kis pénzt szerezni? – tűnődött. Általában ezzel kezdődött a napja, meg az anyjával. Ezért öregedett olyan gyorsan. Borotválkozás közben meg szokta nézni pofáját a tükörben, amikor

már lejött a hab. És nem azt látta, hogy sima: azt, hogy öregszik! Itt állt huszonhárom évesen, vénülve. Ilyen gyorsan még a cigánylányok sem öregszenek. Huszonhárom éves korukra szülnek öt gyereket, megvan rá a magyarázat. De nála milyen magyarázat volt?

Az öreglány.

Egyedül a piacra járt, és amikor visszajött, kicsit lazább volt, mert kimorogta magát közben. Legrosszabb akkor volt, ha nem ment sehová, de egyre kevesebbet járt, mert fájt a lába. Fekete Barna, akit Sötétbarnának csúfoltak az iskolában, már ezt se hitte el neki. Annyira megszokta, hogy sose mond igazat. Lehet valami más oka is, gondolta. Tartozik valakinek és fél, hogy megverik. Látja a filmekből, hogy baseballütő a divat, amivel egy üszőt agyon lehet ütni. Öregasszony fejére, bummm, és nincs öregasszony. Ő pedig árva lenne. Ami a legjobban meglepte, hogy mégse szeretett volna árva lenni. Mint aki vár valamire. Vár és vár. Mire, azt ő se tudta. Vár.

A legjobb lenne elmenni innen. Otthon az ember még azt se látja, milyen az idő, északra nyílt a konyha ablaka. Szegény öregnek se volt sok tehetsége az építéshez. Jól van, öreg, feküdj csak, neked a legjobb. Nem haragszik rád senki. Legjobb, ha nincs kapcsolatban az ember a halottakkal, úgyhogy feküdj csak. El kéne adni ezt a kurva csövet. Mennyi munka volt vele, és nem lehet eladni. Kerítésnek túl jó. Antennának jó lenne, ha belemenne az útjelző tábla nyelébe, amit a múltkor lopott, de nem passzolnak. Rohadt tizenhármas kulcs meg ottmaradt. Vissza kéne menni érte, mert megtalálják. Lehet

persze, hogy útközben esett ki a lyukas zsebből. Arra nem képes az öreglány, hogy megvarrja.

Legjobb az utca: nincs otthon az ember, de máshol sincs. És minden utca vezet valahová, ez a patikához. Nincs más dolga az embernek, csak az, hogy végigmenjen rajta, és odaér valahová.

A Krisztina! Nézz oda, kinn van az egész segge. Ez behülyült. Vagy evett valamit, vagy mondtak neki valamit, de behülyült.

Nem is olyan szép, gondolta Erzsike a pult mögött. Öt év múlva olyan lesz, mint a Kossuth-szobor. Ne hajolgass, te hülye tyúk, nem vagyok rád kíváncsi! Ezért odalenni, a férfiak mind disznók, az tény. Nem is az érdekli őket, hogy néz ki, csak az, hogy nő. Ha szerintük jó lenne, akkor jó. Kimoshatnád a bugyidat. Ennek olyan háztartása lesz, hogy benne marad a krumplihéj a csapban.

Nem volt kivel fogadni, így csak állt a pult mögött. Na, gyere, gondolta. Ha megint trappista kell, akkor kapsz. Megvolt még az a múlt heti darab. Ez a hülye sajt minden éjjel megpenészedett. Reggel mindig lefaragta a héját, de másnapra ugyanúgy megpenészedett, és nem akarta elvinni senki. Vigyél trappistát, te béka! Mind mocskok a férfiak. Ennek díjat adni, attól hülyült be tényleg. Meg volt dumálva persze, aki ezt megrendezte, nagyon is jól tudta, mit csinál, csak a következményekkel nem számolt, pedig Krisztina pont az a nő, akinek következményei vannak. Két zacskó sajtos, jól van, ezt

már a Híradó alatt elnyeli. Akkor jön a rántott gombafej tartárral. Hatot, igen, hogy döglénél bele. Még mit akarsz, csécsi nincs. Nincs, mondom! Töpörtyűt vegyél, az is hizzal, nem kell? Pedig kezd már dohosodni. Nem kell neki. És milyen büdös, mert nem mosakszik. Ez kell nekik, ez a tehén. Úttörőkolbász nincs. Öt éve megszűnt, de mindig megkérdezi. Ki fogjuk írni, hogy megszűnt. KFOR-kolbász nem jó? Az kéne neked, de az amerikaiak se hülyék. Ilyen nőt meglátnak és kifutnak a NATO-ból.

Ez mi, nem látod? Rá van írva, hogy pörc. Pörc, mennyit? Negyed kiló pörc, ettől felpuffadsz, te zabálógép. Legalább négy kilót hízott a strand óta. Azóta nem lehet bírni vele. Milyen lesz ez öt év múlva? Mint egy bálna, vízi út kell neki a boltig. Csatornát kell ásni neki. Minden férfi aljas disznó. De meg is érdemlik, amit kapnak tőle, ez AIDS-es biztos, azért eszik annyit. Táplálja a híveket. Belül csupa hív, úgy lógnak rajta, mint a laskagomba. Disznóláb nincs. Mondom, hogy nincs, menj a húsboltba. Anyád mit szól hozzád, büszke, mi? Nézd meg, hogy néz ki, negyven kiló kosarastól. Mert elzabálsz előle mindent.

Tény, hogy mióta szépségkirálynő lett, megváltozott Krisztina. Addig mi volt? Nagy unalom a tűzoltók telefonközpontjában. Még ablaka sincs annak a lyuknak. Naponta tizenhat hívás, abból négy téves. Tízre már nem érdemes kimenni, mert leégett minden, mire ideszóltak, maradt kettő. Ezért ott ülni egész nap ebben a lyukban,

hát nem dobja fel az embert. Belgrádban mi lehet, már víz sincs. Víz nélkül hogy lehet oltani? De a tévében meg azt mutatják, hogy oltanak. Akkor most van víz, vagy nincs? Ki tud ezen eligazodni? Mind a két fél hazudik, jó, hogy nem ott telefonközpontos az ember.

A szépségkirálynő-választás után Krisztina számvetést csinált. Gyanútlanul kiment a strandra, és ez lett a vége. Négyen voltak lányok, az Ormányos Erzsi, a boltos, akkor a Juli Tahiból meg a redőnyös lánya, hát arról jobb nem beszélni. A kabinosok röhögtek, lehet, hogy csak azért csinálták az egészet, hogy kiállítsák ezt az ormányost a dobogóra. Fogadtak rá, hogy ki mer-e állni. Mint szépség-jelölt. És ki mert! Ennek annyi önismerete sincs, akár egy gilisztának. A giliszta ugye benn van a lyukban tetőtől talpig, nem látja magát. De ez látja, hát náluk is van tükör, ha össze nem törte még az anyja. És ki mert állni. Juli röhögött. Neki legalább van humora, akármilyen csontkollekció. Felöltözve jól áll neki minden. Csak ne vetkőzne le ugye, de hát a strandon nem kosztümben van az ember.

Na, gyertek, lányok, első díj egy görögdinnye, plusz a dicsőség. Amit ő mond, azt a számot tesszük fel, és annyiszor, ahányszor akarja! Éppen nagyon szomjasak voltak a nyolc perccel után, jó lett volna a dinnye. Bármelyikük nyeri meg, a többi is kap belőle – kimentek hát mind a négyen.

Így történt a dolog. Krisztina fűzfavesszőből font koszorút kapott a fejére, mert az nőtt a strandon. Meg a dinnyét. Nem is ez volt a lényeg, hanem a hírnév, mert

az a harminc ember, aki ott volt, elmesélte otthon is, hogy mi történt, és ki kapta a dinnyét a kabinosoktól. Így aztán bárhova ment aztán, a boltba, patikába vagy akár csak a HÉV-hez, összesúgtak mögötte az emberek. Híresebb lett, mint a Frei Tamás. Sajnos, errefelé nem divat az autogram — elég baj különben, rászokhatnának az emberek. Az ember kilép az otthonából, és ott várják a blokkfüzettel, fényképekkel. Arra is szoktak autogramot adni.

Amint ez eszébe jutott, csináltatott negyven képet fürdőruhában. Gondolta, ha autogramot kér valaki, ad neki egyet aláírva, ha kifizeti a kép árát az illető, az negyven forint, mert tíz kópia felett kedvezményt adott a Bolsevik. Akármennyire bolsevik volt, nem hülye fényképész. Azt mondta, ha kell még negyven, csak harminc forint lesz darabja, elteszi a negatívot. Nem kellett, de jólesett ez a gesztus. A női léleknek minden figyelmesség jólesik, már a Horthy megmondta. Akkoriban nem illett sehová menni virág nélkül. Ugye. Kár, hogy elmúlt az a kor, megvoltak a jó tulajdonságai. Most az ember egy rágóval beállíthat akárhová, és hová vezet ez? Hát nem a költészethez.

Jó, egyelőre megvoltak a képek, gondolt rá, hogy küld egyet a Lilo Wandersnek, csak hogy lássa: Magyarországon is van valami, nem csak Pick szalámi. Meg Balaton.

Ezzel megkezdődött életének az átalakulása, előbb szinte észrevétlenül, aztán egyre határozottabban. Mert a szépség kincs, mint természeti adottság. Olyan, mint a

fonyódi víz. Fene se gondolná, és egyszer csak feltör a telken. Lehet eladni, csak palackozni kell. Na, ez hiányzott, a palackozás, úgyhogy kezdett kicsit öltözni: egy arasszal rövidebbre vette a szoknyáit. A pulóvereket feszesebbre varrta. A melltartó alá betett egy kis szivacsot, úgylis divat most. Ha kiment az utcára, dudáltak az autók. Bement a boltba, összesúgtak az emberek. Jól van, gondolta. A Múzeum mellett elfér egy kis szex is itt. Kell egy úttörő, aki elkezdi. Legyen mivel, és akkor kezdheti. Vett négy piros bugyit, elől kis cipzárral, aztán még egy lilát. Jött az anyja születésnapja – gondolt egyet, és neki is vett két lilát. *Meg vagy örülve?* – kérdezte az anyja. – *Ilyen kicsit?* Neki kicsi volt, a negyven kilójával. *Haladni kell a korral, próbálja csak fel, anyuka!* Jó, hát felpróbálta, ha már megvolt, és neki is jól állt. *Finom holmi* – ismerte el, *mennyibe került?* *Nem érdekes. Finom, az tény, a mi korunkban a grófnénak volt ilyen, csak hosszúszárú. De a mozgás is fontos,* figyelmeztette Krisztina. *Mozgás, minek, ahogy hámozom a zöldbabot? Zöldbab vagy nem zöldbab, akkor is fontos.* Látta a Peep Showban, mennyit gyakorolják ezt a lányok. Ő is gyakorolta hát, és kezdett így járni az utcán, a boltban, mindenhol. És tényleg felfigyeltek rá. A boltban úgy ment, hogy majdnem leverte az uborkás üvegeket.

Ez behülyült, gondolta Erzsike a pult mögött, szólni kéne a mentősöknek. De megúszták az uborkák egyelőre. Az agyára ment valami. Nem hitte volna, hogy ez lesz a

görögdinnyéből, és ez lett. Kiismerhetetlen az élet. Az élet vizén hajózni egy ilyen barommal, hát elég nehéz. Ezt *A nyakék románcá*-ból tanulta, az élet vizét. Igen szép történet ez. Az van benne, ami pont nincs ebben a hülye korban: a szépség. Mert minden olyan praktikus. Mindenki a Milosevicsről beszél. Azért csinált háborút, hogy beszéljenek róla, másképp senkinek se tűnt volna fel. Még a postás Laci is csinosabb, hát abban a dagadt farkóban nincs semmi. A ferdeszájú. Megfigyelte, hogy a ferdeszájúak mind ilyenek. Amelyik tud, háborúzik, amelyik nem tud, az csak marad ferdeszájú.

A hanggal is kéne csinálni valamit, tűnődött Krisztina, és kezdett otthon szexisebben beszélni az anyjával. Főz-zél kamillát, mondta az anyja, attól elmúlik. Jól van, anyuka, mondta még mélyebben, mert azt mondták a Peepben, hogy ezt szeretik a férfiak. A korbácsos nők is mind mélyebben beszélnek, a szadik. És akkor a férfiak azt hiszik, hogy ő is szadi, a hang miatt. Így beleszólt a kagylóba a tűzoltóknál – a túloldalon nem mert megszólalni a bejelentő. Határozottan csökkent a tűzesetek száma ebben a hónapban, pedig piszok meleg volt, nagy szárazság. Nem lehetett azt mondani, hogy mindez hiábavaló lett volna.

A szentségit, gondolta Fekete Barna, amikor köszönt neki. Nem is dohányzik pedig. A mozgásán amúgy nem

látszott, hogy beteg lenne: úgy dobálta a seggét, hogy majd leverte a vakolatot a patikáról. Ki a francnak lehetne eladni az alumíniumot?

– Pszt! – mosolygott rá Sárika a hirdetőoszlop mögül.

– Mi van? – kérdezte Fekete Barna. Ennek a Sárinak megvolt az a tulajdonsága, hogy nem a legjobbkor szokott felbukkanni az emlékek közül.

– Gyere gyorsan! – Roma népművészeti szoknyát viselt, befont hajjal, ahogy a vagyonyszerző körútjukra jártak, nem mondtam még? Mintha mondtam volna. És valóban oda indultak, de közbejött valami fontos dolog, úgy látszik.

– Gyere gyorsan!

– Hová a francba? – érdeklődött Fekete Barna úgy, mint akinek más dolga van.

– Apuka szerzett egy autót!

– Milyen autót?

– Fehér. Olyan fehéres. Belül szürke. De az is lehet, hogy piszkos! – Ahogy ezt mondani tudta! Mint aki észreveszi, de meg is bocsátja mindjárt. A jó dolgokat sose rontja el ez a lány. Jó természetű. Csinálnak egy gyereket neki, jól van, megszüli. Még egyet csinálnak, azt is megszüli, csak egy kendőt kapjon közben. És ne kurvázzon az élettársa. Ez az egy kikötés, de az sincs megbeszélve. Megbeszélés nélkül is megszurkálják a rokonok, persze. A család az egyetlen fontos dolog ezen a világon.

– Piszkos, mi a fene? – kérdezte Fekete Barna, aki-ben szintén folyt ám cigányvér: egyik őse kicsit félrené-

zett. Ősnő volt ez, maradjunk ebben. Ezért illeszkedett olyan jól a családba, mindjárt kiszúrták.

— Na, gyere már! Mire vársz, te?

Jó, vele ment homlokráncolva, mint akit fontos dologban zavartak meg. Hová járnak ezek lopni? Ki kellene deríteni, és megelőzni őket. De sose árulták el. Ha kérdezte, mosolyogtak. Ez az ő dolguk, férfi ott csak ártalmas.

— Rádió is van benne! — újságolta Sárika. — És a tükrön egy szív. Madzagon.

— Milyen szív?

— Piros. Kicsit hasadozott.

Megtört szív, gondolta Fekete Barna. Ahogy ez rá tudott simulni az emberre, mint a polip, szinte járni se lehetett tőle.

— Nagyon kényelmes! — súgta Sárika. — Már ültem benne!

Gazsó a buszmegálló felé baktatott a HÉV-megállóból: Esztergomba igyekezett az óriásplakát tartóoszlopának ügyében. Be kéne már menni a szerelőhöz, gondolta. Nyolc hónapja állt a kocsija, egy öreg Citroën, amit ő tört össze. Kicsit elmélázott a piros lámpánál – egyszer csak egy nagy csattanás, a kocsi megpördült. Erre emlékezett később, meg arra, hogy szilárdan fogja a volánt. Alig tudták kirángatni a kocsiból. Meg a színre, ahogy a lámpa pirosra váltott. Átmentem a narancs-sárgán, gondolta.

– Nem lett bajod, hála istennek! – fohászkodott MP, amikor elmesélte a dolgot. A szerelő sem akarta elhinni, hogy semmi baja nem lett a vezetőnek. Gazsó anyja mondogatta, amikor már nagyon beteg volt: még valami terve van velem a Mindenhatónak, azért élek. Vigyáz rám, látjátok. Lehet, hogy velem is van valami terve, gondolta Gazsó. Megmondhatná.

Rég elkészült volna már a kocsi, ha nem avatkozik bele Tar a dologba. Mint született szervező. Megfirkáljuk, hogy veszünk helyette egy új kocsit, mondta. Bízom rád a dolgot, jó? Ránézett a szerelőre – annak megfagyott a vér az ereiben, azt hitte, a holtak birodalmába tévedt, vagy egy hulla jött el hozzá személyesen, hogy tárgyaljon a Citroënről. Eszében se volt, hogy ellenkezően vele. Jól van, persze. Másnapra Tar elfelejtkezett az egésztől, a kocsi pedig maradt a szerelőnél, az udvar

hátsó felében rozsdásodott szépen. Amit lehetett, már kiloptak belőle, hiszen úgyis enyészetre volt ítélve.

A szentségit, gondolta Gázsó, amint a buszmegálló felé baktatott. Ha festett volna, egy ideig nem használta volna a narancssárgát, pedig kedvelte ezt a színt, ugyanúgy, mint Gauguin is állítólag. Jó lett volna, ha kortársak vagyunk, tűnődött. Főiskolás korában megfestette anyja konyhájának falára a *Mikor fogsz megházasodni?* című Gauguin-képet öt méteres szélességben, mert mindig ezt kérdezte tőle az anyja. Jó nagy konyha volt az, tulajdonképpen a ház leválasztott része. Esztergomban sok ilyen régi ház van. Meg kéne nézni, gondolta. Mindig eszébe jutott, ahányszor erre járt vagy ide készült, de aztán nem ment be mégsem. A házat ugyanis eladták, és ki tudja, mit művelt a képpel az új tulajdonos. Kár volt eladni azt a házat, de hát az öreg csak így tudta segíteni őket a békási lakás megvásárlásában. Ő pedig egy komfort nélküli viskóba költözött a szőlőhegyen. Legalább azt tartották volna meg, de az is füstbe ment – szó szerint, mert leégett. Az öreg majdnem bennégett. És nem volt pénz a helyrehozására. Így fogynak el lassan a régi dolgok. A háztüzelés volt az öreg utolsó akciója. Azt a bizalmat és derűlátást, ahogy ránézett a kórházi ágyon, nem tudta elfelejteni soha. Mint amikor kincses szütyőt nyom az ember a fia kezébe. Bárhová kerülsz, fiam, ez kisegít a bajból. Nyilván a tehetségre gondolt, ami az emberi élet legnagyobb ajándéka. Így gondolta.

Negyedórája ácsorogott már a buszmegállóban,

amikor véletlenül hátrafordult. Mit lát a presszó előtt, a parkolón? Nem akart hinni a szemének: Pompos kocsiját! Jött a busz, de nem törődött már vele. Nem létezik, ilyen nincs! Pedig az volt, sárvédőjén a horpadás. A pofátlanság teteje: ellopják, és itt furikáznak vele! Kulcs a zárban. Nem lehet kivenni, persze.

Na, várjatok, gondolta. Bedobta táskáját a bal oldali ülésre, ahol tegnap ücsörgött. Beült, várt egy kicsit: semmi. Jól van akkor, viszlát! — azzal indított. Tank félig, remek. Hát a szelepek egy kicsit kalapáltak. Hanyag Pompos, habár valószínűleg azt se tudja, mi az a szelep. A kuplung csúszott. Nem baj. A presszónál semmi se mozdult. Kinn ültek hárman, benn ketten: egy fiatalember és egy cigánylány.

Voltaképp nem is tudta, hová megy. Előre. Irány Japán! Hülye Pompos, mekkora mázlija van ennek. Át kéne vágni, hogy visszavásárolta a kocsit a maffiától, százezerért. Hadd nyögjön.

Már kifordult a parkolóról, amikor Fekete Barna észrevette, hogy viszik az apósa kocsiját.

— Hé! — mondta. Sárika csak mosolygott a fagylalt felett. Olyan fagylalt még nem volt a világon, amelyik nem olvadt meg, amíg ő kikanalazta. Mellette a sör, mert azt is rendelt ugyanúgy, mint Fekete Barna. Elhozta őt sörözni és fagylaltozni, ebből látszott, mennyire szereti. Sárika költségére persze. Kortyolt is a fagylalt mellé időnként, de jobb volt a fagylalt.

Fekete Barna keresztúnyargalt a téren, de addigra már eltűnt az Opel.

– Az anyját! – mondta, és irányt váltott, mert amikor jöttek, látta, hogy a Bronzosnál kólának a rendőrök. Innen figyelték, hogy ki iszik sört, és ki ül utána a volánhoz. A németek mind, ezeknél szabad sörrel vezetni. Várjatok csak, gondolta Hollós őrmester. Ugyanezt gondolta Kolinda is – szintén őrmester. Majd meggebedtek az irigységtől. Isszák a jó Dreher a rohadtak.

Mire odaért hozzájuk Fekete Barna, alig kapott már levegőt. Nem szokott az ilyen kétszáz méteres terepfutáshoz kora reggel. Hegynek fel.

– Viszik az autót! – nyögte, azzal lerogyott a harmadik székre.

– Milyen autót? – kérdezte Hollós.

– Az apósomét!

Már megint van egy autója, gondolta Hollós.

– Ki viszi? – kérdezte. Kolinda csak ült. Azért szeretett Hollóssal járőrözni, mert mindig ő kérdezett.

– Mit tudom én! Jöjjenek már!

Hollósnak persze esze ágában se volt otthagyni a meleg kólát. Ha már kifizették. Kolinda egyetértett vele.

Akkor érkezett meg Sárika a maradék fagylalttal – mögötte a pincér.

– Hé! – kiabálta. – Ki a fene mondta magának, hogy el lehet vinni a tálat? Mi?

– Jól van – mondta Sárika. – Itt az edény, nekem nem kell. Ez a vacak?

– Jöjjenek már az istenit! – kiabált Fekete Barna.

– Hová? – kérdezte Kolinda, csak azért, hogy ő is mondjon valamit.

– A presszó elől vitték el!

– Láttá valaki? Szemtanú?

– Mit tudom én!

– Ember, ha maga se látta, akkor ki látta? Rendszám?

– Milyen rendszám?

– A gépjárműnek rendszáma van, nem? Egy van elől, és egy hátul. – Hollósra nézett, hogy elégedett-e a dumával. Ő szokott beszélni, de most hallgatott, mert fájt a foga, az egyik felső, és a rohadt felsők fájnak a legjobban. Tudja, hogy ő a felső, és akkor fáj. A kóla indította be, a buborék. Az egész világon nem tudták kitalálni, miből van ez a lötyty: hát ő egyből meg tudta volna mondani: melasz felvizezve. Ez a nagy titok. De nem kérdezte senki.

A pincér kivette Sárika kezéből a tálat.

– Máshon ezt már kidobják – mondta Sárika.

– Menjen akkor máshová!

– Figyelj – szólt közbe Fekete Barna. – Mi a franc a rendszáma?

– Kinek? Ja, nem tudom.

– Mindent elhordanak – mondta a pincér.

– Az autót látta? – kérdezte tőle Kolinda. – Milyen típus?

– Én nem.

– Hogyhogy nem? – mérgelődött Fekete Barna. – Ott állt a parkolón!

– Milyen parkolón?

- A hal előtt, a szentségit!
- Milyen hal?
- Milyen, keszeg!
- Ja, *Keszeg*. Van annak rendes neve, nem? Az egy rendes név.
- Ott volt, vagy nem? – kérdezte Kolinda.
- Van parkoló – mondta a pincér. – De amikor én kimentem, nem volt ott semmi.
- Ide figyeljen, maga nem vesz észre egy fehér kocsit nappal? Akkor mit vesz észre?
- Semmi se volt a parkolón! – jelentette ki a pincér, és elindult a *Keszeg* felé.
- Persze, mert már elvitték! – dühöngött Fekete Barna.
- Kérem a papírokat – mondta Kolinda.
- Milyen papírokat, az apósomé, mondom!
- Szürke – tette hozzá Sárka. – Fehéres.
- Ember – szólalt meg végre Hollós. – Ha nem tudják a rendszámát, akkor hogy keressük meg, az Interneten? Kérdezze meg az apósát, és jöjjön vissza! Vagy jöjjön be az őrre a Szemes. Mondja meg neki. Holnap kilenctől ötig.

Gazsó nem találta meg az alumíniumosokat Esztergomban, visszafelé kocogott a 11-es úton. Honnan van ezeknek az alumínium? – tűnődött. Mert otthon nincs. Talán egy tóban rejtegetik, és ha kell, kihúznak két csövet. Már meg is jelent előtte a tó képe, késő délutáni fényben.

Jobbról sás. A francba, gondolta. Nincs tó, nincs sás, ez a tizenegyes út! Kétszáz métert se vezetett, amikor ismét megjelent a tó képe – még színesebben. Rohadt Opel, gondolta. Kár volt visszalopni. Ne avatkozzon bele az ember más dolgába. Ez utóbbi másodszor is eszébe jutott, amikor Kolinda lemeszelte Tahi határában.

– Jó napot kívánok! Gépjármű-ellenőrzés!

Ó, istenem, gondolta Gázsó. Kolinda közben hátra ment és megnézte a rendszámot, nem koszos-e? Mert hátul koszolódik jobban. Véletlenül jöttek ide, pontosabban a kiskutya miatt, amit Hollós meg akart nézni. Eddig csak két boxere volt ennek a Petrencésnek, ólat is csinált nekik, jobbat, mint a saját háza. Mert pénz van benne, mondogatta. Boxerek az ólban viczorogtak, de Petrencés a kis tacskót szerette, látszott, ahogy a szakajtót fogta. Hosszú, vörös szakálla volt, majdnem beleért a szakajtóba: azt mondta, addig nem vágja le, amíg vissza nem megy Boszniába. Na, akkor még növesztheted, gondolta Kolinda. Azt mesélte, hogy az apjának levágták a fülét a szerbek, de mégis ott maradt. Fül nélkül.

Na, ezt a kiskutyát ment el megnézni a Hollós, gyalog, mert amikor megjelentek múltkor a járőrökcsival, az egész utca kiürült. Eltűntek az emberek a hátsó kertek felé, csak ez a Petrencés maradt otthon, mert úgy gondolta, hogy neki nincs vesztenivalója, ugyanúgy, mint az apjának. A fülét már levágták, akkor mit vágnak még le rajta? Ha pedig az övét is levágják, annyi kalóriával kevesebbet kell zabálni. Tudta, hogy mi az a kalória, tévét nézett, nem volt műveletlen menekült, mert

olyanok is jöttek aztán, mesélték, hogy csak egy műanyag vödörük volt. Abba belepisáltak, a családfő kiöntötte a sövénynél, és visszafelé vizet hozott benne.

Kolinda tehát egyedül maradt a 11-es úton, de azért elkapta ezt az Opelt. Úgyis a Hollóst léptetik elő, de erkölcs is van, nem? Őt így nevelték, és igenis megerősítve érezte magát járőri minőségében. Csak ne lettek volna mind a ketten őrmesterek. Valaki azt mondta, *őrmester úr*, erre mind a ketten odanéztek. Ezen már csak az segített volna, ha előléptetik valamelyiküket. Sajnos a Hollósnak volt esélye, nem neki, megmondta a Pacsó, amikor belenézett a szekrényébe. Pedig mi volt ott? Tökmag, szotyola, megint tökmag, mert a barack még nem érett.

– Papírokat akkor – mondta.

– Telefonálnék – felelte Gázsó.

– Lehet, de az kétezer forint lesz – felelte Kolinda.

– Ne mondja, miért?

– Január egytől tilos, azért! – Jöhetne már ez a Hollós, gondolta, mert látta, hogy itt problémák lesznek.

Gázsó előhúzta a mobilját.

– Kétezer lesz, mondom – figyelmeztette Kolinda.

– Ide figyeljen – mondta Gázsó. – Áll a kocsi, nem?

– Áll vagy nem áll, akkor is kocsi, nem?

– Jó, akkor kiszállok.

– Maradjon csak ott! – Ezt az amerikai filmekből tanulta: kiszáll valaki, akkor puff! Ha ül, mégse tud úgy hadonászni a pisztolyával. Ha van neki, de azoknak van. Jó módszer, itt is be kéne vezetni. Alig voltak négyszáz mé-

terre attól a háztól, ahol szitává lőtték a Molnár nevű vállalkozót, pár golyó nyoma még látszott a falon, Püspöki meg kinn ült a kapu előtt, hátha megint lőnek. Csinált egy kis padot, és azon ült egész nap. A vén hülye. Így akar híres lenni, mert a tévé is kijött, mind a három, holott csak két golyónyom volt a falon, az öreg meg a nyári konyhában dekkolt, nem is látott semmit. Jöhetne már a Hollós.

Gazsó megrázta a mobilt – akkor jutott eszébe, hogy nem működik.

– Ráült a hülye – morogta.

– Na, mutassa! – Kolinda elvette a telefont, mert a magokon kívül a mobilokhoz is pizsokul értett, a Hollósén tanulta meg különben, kicserélte az elemet, már el akarta dobni a Hollós. Kicserélte, és beindult.

Megnézte hát az elemeket. Az egyik úgy állt, mint Zrínyi a várfokon. Elővette a bicskáját, megpiszkálta.

– El van törve, úgyhogy itt fogja!

– Kösz – mondta Gazsó.

– Kié a kocsi?

– A barátomé.

– Neve? – Mennyit kell szenvedni ezért a rendfokozatért, civil ember nem gondolná.

A mobil tényleg működött, Ildikó vette fel a kagylót.

– Hol a Pompos? – kérdezte Gazsó.

– Fogalmam sincs – mondta Ildikó. – Várjon, fel kell állnom, mert nem férnek ki ezek! Viszik a Shermant.

– Micsoda? Azonnal tegyék le, megmondtam, hogy várjanak meg velem! Ne nyúljanak hozzá, érte?

– Feri, az asztal...!
– Letenni, az istenit! – üvöltötte Gázsó. – Hívja ide a Pompost, hallja?

Hangja az van, gondolta Kolinda. Csak papírja nincs.

– Süket maga, az istenit?

– Halló! – mondta Ildikó. – Pompos kiment.

– Keresse meg akkor, beszélnem kell vele!

– Nem tudok elmenni innen. Nem is férnék ki.

– Na, szálljon ki akkor – mondta Kolinda. – Kezeket a kocsira!

– Mondja meg neki, hogy hívjon vissza! – üvöltötte Gázsó a kocsi tetején heverő mobil felé.

– Csak nyugodtan – mondta Kolinda. – Semmi ugrálás, érti? Nem kell ugrálni.

– Maga mit csinál itt? – kérdezte Hollós a hátuk mögött. Visszajött a kiskutyától.

– Nincs neki papírja. Nem ordít, nem ugrál. Csak áll. Itt a lopott autó!

– Egen? Na, üljön be oda!

– Beszáll, érti? A fejét húzza le! Tudja, mi az a fej? Ha nem húzza, úgy is jó.

– Ide figyeljenek, ez a barátom autója!

– Persze. Jobb, ha lehúzza mégis, mert élve kell innen bevenni magát. Utána mit csinál, az a maga dolga. Most bemegyünk, ott majd szépen leírunk mindent. Kié, mióta, hányszor.

– Mi hányszor?

– Hányszor lopott.

– Mekkoraát nőtt! – mondta Hollós. – Az ember nem hinné.

– Nő, mert eszik – mondta Kolinda, amíg belökdöste Gázsót a járorkocsiba.

– Hé, mi lesz az Opellel? – kérdezte Gázsó.

– Visszük azt is, nyugi. Már várják.

– Ki a fene várja?

– Akitől lopta.

– A barátomé, nem érti? Pompos Péter, operatőr!

– Persze. – Beállította az ülést, beindította az ablaktörlőt.

– Ezt hogy csinálta? – nyögte Gázsó.

Kolinda intett neki, és begyújtotta a motort. Már az amatőrök is lopnak, gondolta. Ez a baj.

MP lábujjhegyen keresztülment a szobán, megállt az erkélyajtóban. Baj van, gondolta. Nem mert kinézni az erkélyről, mint aki arra számít, hogy meglátja azt a bajt.

Ó, istenem, gondolta, segíts! Egy lépést tett hátrafelé. Baj, baj. Baj, baj, baj. Leginkább azt nem tudta, hová menjen, így viszont még nagyobbnak érezte a bajt. Úgy gondolta, lekuporodik. Mindjárt, gondolta. Az lesz a legjobb.

Annyit kuporgott már ebben a kis lakásban, hogy megszámolni se tudta volna. Amikor arra gondolt, hogy OTTHON, mindig ez jutott az eszébe először. Sőt, álmában is. Többet kuporgott álmában, mint amennyit állt, ezért is utált aludni. Gázsó nem tudta, hányszor feküdt mozdulatlanul mellette éjszakánként, hallgatva férje lélegzését, aki még morgott is álmában. Igen jó alvó volt, és mérhetetlenül irigyelte ezért. Bár én is tudnék morogni, gondolta. Legalább egy kicsit!

Baj, baj. Most van. Mi lehet az? Legalább ne tudná az ember, ha úgyse tud segíteni. Guggoló állásban kiment a konyhába — útközben benézett a kishálóba, mint mindig. Ott álltak a vakkeretek szépen. Festékek a polcon. Lenn a damárlakk. Jaj, istenem, gondolta. Ha már a damárlakk sem érdekel, akkor mi történt?

A konyhában felegyenesedett, kikapta a fiókból a húsklopfolót — aztán csak fogta. Lábujja körmétől a

feje búbjáig remegett. Istenem, gondolta, miért is vettem ki?

– Telefonálni akarok! – morogta Gázsó a rács mögött. Szabályos kis helyőrségi fogda volt, háromszor kettes acélszürke lyuk ablak nélkül, az ajtó helyén rács, amely a helyőrségi őrszobába nyílt: ezt is acélkékre festették, de állt benne egy íróasztal is, rajta Consul írógép, amely évek óta nem működött. Az írógép mellett jobbról és balról rá lehetett ülni az asztalra, így az ember magasabbra került annál, aki a sárga széken ült előtte mint elkövető.

– Már telefonált – mondta Kolinda. Hollós a kávéfőzővel bajlódott. Ezt a kávéfőzőt többször odaégették, ezért nem csak büdös volt, de ragadt is a gumija. Érthetetlennek tűnt, miképp jön belőle a gőz a lyukon, amikor máshol is kijöhetett. Így a víznek csak a negyedéből lett kávé, az viszont olyan erős lett, mint a méreg.

A gumiszagra berepült egy darázs az ablakon. Mindjárt látta, hogy rossz helyre jött, de nem döntött még, hogyan tovább. Egyelőre Hollós vállára ült, aki nem vette észre.

– Röviden! – mondta Kolinda, amíg odaadta Gázsó mobilját. Minden zsebét kirámolták, egy újságpapíron hevert a holmija, a Consul mellett.

– Maga festő? – kérdezte Hollós, aki Gázsó igazolványát tanulmányozta kávéfőzés közben, félrehajolva.

– Az – mondta Gázsó. – Én vagyok, édesem!

– Ne tegezzen – felelte Kolinda.

– Én, igen! – örvendezett Gázsó, ahogy meghallotta MP hangját. – Figyelj, hívd fel ezt az állat Pompost, nem tudok innen rendesen telefonálni. Nem érdekes, börtönben. Bilincsben, igen. Kérdezi a feleségem, hogy muzulmánok-e?

– Nem – mondta Kolinda.

– És hogy hol a fenébe vagyunk? Helyileg, úgy értem. Kolinda észrevette Hollós vállán a darazsat.

– Ne mozdulj! – mondta fojtottan. Hollós ránézett, mert azt hitte, hogy megint bedobott valaki egy kézigránát az ablakon. Műanyag kukoricagránát volt persze, valamelyik kölyök szórakozott.

A darázs felrepült, majd megült az írógépen. Hollós felkapta a *JELENTÉS* feliratú dossziét, hogy agyoncsapja, de közben kijött a kávé. Körben a gőz, ami nagyon tetszett a daráznak: odarepült, megnézte, mire Hollós rávágott a dossziéval. A kávéfőzőre. Nem esett le, elkapta, a dossziéval támogatta, miközben a darázs anyját szidta.

– Nem mondják meg – mondta Gázsó MP-nek. – Ez olyan, mint egy afganisztáni börtön, hívd fel a Pompost!

– Volt már Afganisztánban? – kérdezte Hollós.

– Nem.

– Mert én voltam. Amit mondott, hülyeség. Maga így gondolja, de nem úgy van.

– Igen, mi a fenét keresett maga Afganisztánban?

– Mi köze hozzá?

A darázs beszállt Gázsóhoz, gondolta, ha nem volt szerencséje az írógéppel és a kávéfőzővel, akkor jó lesz

a fogda. Gázsó levette a cipőjét, és rávágott. A darázs története ezzel véget ért: egy pacni lett belőle az acélkék falon. Gázsó visszabújt a cipőjébe, és állt tovább.

A két rendőr elhúlve nézte a foltot, végül Kolinda beadott egy rongyot a rácson.

– Törölje le!

– Nem én – felelte Gázsó.

– Nem, úgyis jó. Majd kifestetjük. De maga fizeti a számlát, tudja, mennyi lesz?

– Nem – mondta Gázsó – Örült, hogy megtalálták a közös hangot. Mindenkivel lehet ám beszélgetni, ha van miről.

Kolinda retket evett kenyérrel, de sót elfelejtett hozni. Nem hinné az ember, milyen rossz a retek só nélkül.

– Hé! – mondta Gázsó a rács mögül. – Enni nem adnak itt?

– Megkezdett napra nem jár. Reggel majd kap. Nincs sója?

– Van, de nem adok.

Este nyolckor megszólalt Gázsó telefonja. Éppen a Vasas kapuja mellé rúgták a labdát a Junoszty tévén, amit Hollós hozott az őrszobára. Nem volt ugyan szabályos a dolog, de ha már behozta, akkor jobbat is hozhatott volna, gondolta Kolinda. Ahogy megszólalt a telefon, a gólhelyzet átváltozott csíkokká.

– Itt van – mondta Gázsónak. – De igyekezzen!

Rohadt mobilja. Ezért nem szabad a kórházban sem használni, mert zavarja a meccset.

– Te vagy az? – kérdezte Gázsó. – Hol a fenébe voltál?

– Nálatok – mondta Pompos. – Megettük a pogácsádat.

– Szemetek! Na, figyelj ide. Megvan a rohadt kocsid, úgyhogy ülj be egy taxiba, és gyere ide!

– Hogyan megvan? Halló!

– Gyere ide, mondom!

– Jó, de hová?

– Itt a kocsi tulajdonosa – mondta Gázsó Kolindának. – El akar jönni, hová jöjjön?

– Ide – mondta Kolinda. – De reggel. Nyolctól
ötig.

– Most akar idejönni. De *hová?*

– Nincs félfogadás, mondom.

– Dehogynincs.

– Mi itt vagyunk, de félfogadás nincs.

– Na jó, csak gyere. Szélháti rendőrőrs, az utcát kérdezd meg, a taxis majd tudja.

– Kettő van ám – szólt közbe Kolinda.

– Kettő van, mondd meg a taxinak. De egyiket se hajlandó megmondani ez az úr itt. A kocsi papírai keltenek.

– Ott vannak a kesztyűtartóban.

– Micsoda?

– Van ott egy térkép, és abban van. MP is jönni akar.

– Nem kell, minek?

– De jönni akar.

– A szentség! – morogta Kolinda. – Most ki rúgta? Gól volt, érti?

– Ide figyeljen, megvannak a papírok!

– Alighanem a Vasas.

– Itt vannak a papírok, nem hallja?

– Egy gól van, és elszalasztjuk.

– Ott vannak a kocsiban, hozza be!

– Mert eladták a Vidrőczyt.

– Vagy eresszen ki, behozom én! Törvénytelenül tartanak itt, hallja? Tudja, mit fog kapni ezért?

– Miért engedik játszani, ha már eladták, nem? Maga tudna így játszani?

– Azt mondja meg, mi a francnak tartanak itt?

– Hogy ne lopjon, azért. Amíg itt van, nem tud lopni, világos?

– Eresszen ki, pisálnom kell!

– Ott a kübli, de tegye vissza a tetejét.

- Ki akarok menni, nem érti? – üvöltötte Gázsó.
- Ha nem teszi, maga szagolja.

Amint kiszálltak a taxiból, orrba vágta őket az emésztő-gödrök csípős bűze, ami rosszabb volt, mint a műanyag kézigránát, mert ez is bement az ablakon, viszont nem lehetett kidobni. Bement, és benn maradt. Egy napja fel-emelték a szippantás díját, méghozzá száz százalékkal, ezért akinek volt búvárszivattyúja, az kinyomta a kert végébe, és hát majdnem mindenkinek volt.

Pompos könnybe lábadt szemmel futott a kocsijához, mindenről elfelejtkezett, még arról is, hogy háromezer-kétszáz forintot fizettek a taxisnak, és nem volt nála ennyi pénz.

– Nahát! – mondogatta. A kesztyűtartóban megtalálta a Magyarország-térképet, benne a forgalmit és a jogosítványát.

MP a taxi után nézett: megint érzett valamit, de megint nem tudta, mit.

– Hé! – Kiáltotta Kolinda az ablakból. Gumibot volt a kezében. – Kiszállni, hallja?

– Köszönöm! – kiáltotta Pompos.

– Őrmester úr, hol a férjem? – kérdezte MP. Jobb lett volna mégis szoknyát venni, gondolta.

Kolinda ránézett. A francnak vette át a szolgálatot Hollóstól. Lenne itt ő. Nem szerette a szikár, nadrágos nőket. Plusz egy fejjel magasabb volt nála. MP valóban száznyolcvan centi magas volt, Sudár MP-nek is nevez-

ték az egyetemen, ami szintén ráragadt. Kolindára a kávéfőző gumija ragadt, ezt dörzsölgette. Átkiáltott a szomszédba:

– Te, hagyd abba, mert odamegyek!

Senki nem válaszolt, de leállították a bűvárszivattyút.

– Gázsóné, bocsánat – mondta MP. – A férjemet keresem.

– Holnap – mondta Kolinda. – Nyolctól ötig.

– Hol a kulcs? – kérdezte Pompos. – Hogy vették ki, mert bele volt törve!

Hollós vette ki, és elvitte haza. Nála maradt véletlenül.

– Nincs kulcs – mondta Kolinda, hogy lezárja ezt a témát.

– Az a helyzet, hogy sietünk. Enyém a kocsi, itt vannak a papírok, maga odaadja a kulcsot, és majd visszajövünk.

– Ezt mondja mindenki – bólintott Kolinda.

– Bemehetnék hozzá? – mosolygott MP. – Beszél-nem kell vele.

– Jó, de csak öt percre.

– Én itt várom a kulcsot – mondta Pompos.

– Várja – vont a vállát Kolinda. Kifogta ezt az estét.

– István! – sikoltotta MP, ahogy meglátta Gázsót a rács mögött. A priccsen ült, feje lehorgasztva. Éppen azon gondolkozott, hogy le kéne feküdni.

– Nincs valami kajád? – kérdezte.

– Nincs, Jézusom! De mindjárt hozok.

– Nincs már nyitva semmi – mondta Kolinda. Mi

az istent csinálhat az ember egy ekkora nővel? – tűnődött. Viszont mindent elér a spájzban, az tény. – Van egy kis retkem – tette hozzá, mert látta, hogy kezd bedurranni a nő. Még az hiányzott volna. Piszok Hollós, mindig megússza az ilyeneket. És őt léptetik elő mégis. – De só az nincsen.

– Nem baj – sóhajtotta MP. – Jó lesz úgyis.

Neki jó, gondolta Kolinda, mert nem ő eszi. Ki tudja, milyen elszámolnivalója van a férjével, ugye. Ha a férje! – Még nem látta a papírokat. Mondani mindent lehet. De úgy látszott, hogy tényleg ismerik egymást. Voltak azért ilyen megérzései. Amit lát az ember, nem babona, habár most már divat az is. Titkos akták, zombik és mászkáló hullák. Régen azt mondták, ez a gyenge lelkek kálváriája. Anyja mondogatta mindig, aki erős lélek volt: mind a négy fiát ő verte, a férjének csak kaszálni kellett.

MP odavitte a retket a rácshoz, Gázsó azonban nem akart felkelni a priccsről.

– Gyere ide! – súgta. Szerette volna megérinteni legalább: Gázsó meg se mozdult. MP kiterítette a papírzsebkendőt, letette a földre. Rá a retket. – Mindjárt – mondta. Miért nem hoztam néhány pogácsát, gondolta. Ami maradt. – Mindjárt!

Eggyel kevesebb, gondolta Kolinda, amikor elment. Szép nagydarab nő. Még az ajtóból is meszelt a férjének. Ezek kinn lennének két jégtáblán, mint az Amundsen, egész jól el tudnának beszélgetni.

A szomszédban újra beindították a bűvárszivattyút.

– Hé! – kiáltotta Pompos. – Hagyja abba, mert baj lesz! Nem igaz, mint az állatok! Hová mész?

MP intett neki, mint Amundsenné, hogy nem tudja, de majd kitalálja.

– Na, várj csak, ezt nem hagyjuk annyiban! Beme-
gyek az emberevőhöz!

MP ismét intett, könyörögve, hogy ne menjen. Jobb lenne, ha nem menne. Pompos csak erre várt: valami kis ellenkezésre. Ezért kellett volna megnőszülnie, mert aki nem nős, egyedül van minden bajban. Neki senki nem hozott volna kenyeret és sót a retek mellé.

MP tehát nekivágott az esti kilenc órának, de hogy hová és mi lesz, arról fogalma sem volt. Jobbra egy kis utca nyílt, utcanévtábla helyett ezzel a felírással: *Tiszta udvar, rendes ház!* – nyilván mind a négy házra vonatkozott, amely az utcában állt. Mindegyiknek zöld vaskerítése és vaskapuja volt, látszott, hogy ugyanaz a kéz csinálta őket. MP kiválasztotta a középsőt. Csengő nem volt, megrázta hát a kilincset, mire a szomszédban elkezdett ugatni egy farkaskutya, előbb csak megfontoltan, aztán közelebb jött, és emelte a hangerőt.

– Jól van – mondta MP. – Nem bántalak! Nem bántalak, hallod?

Jobb lett volna mégis szoknyában jönni, gondolta. Ezenkívül makacsul az járt a fejében, hogy *kicsomagol*, ami a számítógép ZIP tömörítőprogramjának a parancsa. Csak azt nem tudta, hogy kerül ide. Jól van, gondolta. Kicsomagol, akkor kicsomagol.

Úgy öt perc múlva megjelent a verandán egy hurkás lábú asszony, otthonkában. Látszott, hogy már félig lefeküdt — úgy érte, hogy a tévét nézte az ágyból. Az otthonkát is éppen csak magára kapta, félre volt gombolva egy gombbal.

— Bocsánat a zavarásért! — kiáltotta MP. — Nincs véletlenül egy kis felesleges kenyere?

— Mi? — kiáltotta az asszony.

— Meg egy kis só!

— Hallgass, Buksi!

— Só!

Az asszony felvette a gereblyét a veranda mellől, és kilesett az utcára, hogy hol az Audi, amelyben a géppisztolyos ukránok ülnek, de csak ezt a felderítőt látta. Éppen egy FBI-os filmet nézett, és ez a nő olyan volt, mint abban az aljas kis szőke. Csak nem szőke.

— Tűnjön el innen, hallja?

— Mi van, Erzsi? — kiáltott a szomszédja, egy melegítő, nyugdíjas férfi. Kezében vasvilla. Ő is az FBI-os filmet nézte, az ő tévéjén persze. Mire odafutott hozzá a kutya, és most onnan ugatott.

— Egy kis kenyér kéne! — üvöltötte MP. De még ő sem értette a kutyaugatástól.

Az asszony mondott valamit a szomszédjának, mire az elindult a kapu felé, hogy kieressze a Buksit.

MP ezt már nem várta meg, átfutott a következő zöld vaskapuhoz, amelyen volt csengő, de nem szólt. Buksi örült neki, hogy végre szabad. Őt úgy tanították, hogy csak a kerítésen belül kell védeni a házat

az ukránok ellen. MP-hez ügetett, és megszagolta a lábát.

– Jézusom! – nyögte MP. – Nem bántalak!

A kutya bólintott, és együtt mentek tovább a következő *Tiszta udvar, rendes ház* nevű utcába.

– Jól van – mondta MP. – Okos kutya vagy. Arra menjél!

A kutya arra ment, de visszajött. Bal oldalán volt valami seb, amely mellett teljesen lenyalta már a szőrét. Időnként most is odanyalt, aztán mentek tovább, amíg csak egy biciklis öregemberhez nem értek. Kék *CORA* feliratú nejlonzacskó lógott a kormányon, benne valami. Olyan hirtelen állt meg, hogy majdnem orra esett. De az is lehet, hogy ráment valami kőre az első kerekével. Kicsomagol, gondolta MP.

– Nincs egy kis eladó kenyere? – kérdezte.

– De van – mondta az öreg, azzal előhúzott a zacskóból egy fél kenyeret. – Mit kidobnak, látja?

– Izé, ez honnan van? Úgy értve, hogy a boltból?

– Minden a bolttól van, nem? Ki süt itten? Egész friss még, látja?

MP megtapogatta a kenyeret: olyan volt, akár a kő. Az öreg a bicikli után kapott, de eldőlt már.

– Jól van – morogta. – Feküdj csak! – Ilyen taoista szemléletű öregember volt. Kihúzott valamit a nadrágzsebéből. Zakót nem viselt, csak egy *THRUST* feliratos sárga pólót, amelynek nagy görbe pipa volt a hátán, barna színű. – Ezt nézze meg, katonai holmi!

– Egy hajcsat, nem? – kérdezte MP.

– Nem, katonai. Töltényhevederem is van, érdekli?
– Az nem – ismerte be MP. – Ez az utca hová vezet?
– Ez sehová. A domb van ott, ahonnan a homokot hozzák. Homok nem kell? Csak a fuvart számítanám fel.

– Most nem, köszönöm – MP segített felállítani a biciklit, azzal elindultak visszafelé. A kutya a nyomukban.

– Ne menjen a közelébe – figyelmeztette az öreg. – Tele van bolsevikkal. Öt forint lesz akkor – mondta az utca végén. Az otthonkás hölgy és Jani bácsi a kapuból nézték őket.

– Buksi, a francba! – kiáltotta Jani bácsi. Buksi rá se hederített.

– Ezt is úgy guberáltam – mutatta az öreg a trikóját.
– Modern, nem?

– Az – ismerte be MP.

– Öt forint lesz akkor, de a zacskó kell. Tudja mit, azt is odaadom!

– Köszönöm – bólintott MP. Kifizette az öt forintot, elvette a zacskót. Azon gondolkozott, hová dobja, hogy az öreg ismét megtalálja. Még egy kis sót kellett szereznie.

Visszament a rendőrőrsre, ahol már jól megvastagodott az emésztőgödör bűze.

– Hagyd abba, János, mert átmegyek! – kiáltotta Kolinda az ablakból, mire valaki kikapcsolta a bűvárszivattyút. Kolinda visszaült az asztalra, és tovább tanulmányozta az Opel forgalmi engedélyét.

– Egy éve lejárt a műszakija, nem vette észre? Mi?

Pompos Gázsó mellett ült a priccsen. Intett, hogy nem.

MP elhűlve bámult rá.

– Mit csinált? – nyögte.

– Lökdösődött – mondta Kolinda. – Zöld kártya sincs, arról se hallott? Zöld!

Pompos intett, hogy nem.

Na, lesz mit írni, gondolta Kolinda őrmester. A francnak kellett ezeknek idejönni. Intett Amundsennének, hogy üljön le, ha akar. Legalább valami apró, gömbölyű nő lett volna.

Milyen csinos, gondolta Ildikó, ahogy Gázsó dühös arcára pillantott. És jó ehhez a hangulathoz a zöld garbó. Rá is hatott azért a művészi légkör, ami a légópincében uralkodott.

— Nem adná ide kicsit? A garbóját!

— Ezt? — kérdezte Gázsó elképedve. — És hogy mennek be a Tarhoz, trikóban?

Ildikó legyintett.

— Úgyse venné észre! — Már fogadásokat kötöttek, hogy mit nem vesz észre. Például ha átrendeznék a stúdiót vagy behoznának egy lovat a büfébe. Egy garbó nála meg se jelenik a képernyőn. Jó fiú ez a Gázsó, de lett volna inkább hadsereg-hírnök. Állítólag, amikor kinyíftak a rádiók a Bermuda-háromszögben, átüvöltöttek egymásnak a katonák, egyik hajóról a másikra, mert az üvöltésnek nem ártott a háromszög. Na, azt jól csinálta volna ez a Gázsó. A nők már mind Zsókanak szólították a háta mögött, és ez a dolog Ildikótól terjedt el. Ő kezdte, egy ilyen munkahelyen pedig amit elkezdenek, folytatódik. Méregzöld, nem rossz. A férfiak azt hiszik a tárgyakról, hogy nem élnek. Dehogynem. Élnek, és élvezik a maguk történetét: ha semmi sem történik, akkor is élet van. A dolgok folytatódnak.

Gázsó belökte Tar irodájának az ajtaját — Tar azonban nem vette észre: ott lélegzett az íróasztala mögött, ami az egyetlen íróasztal volt Ildikóén kívül a cégnél.

Az iroda roppant előkelő akart lenni az olasz bútorokkal, amelyeket ide bezsúfoltak, de bárhogy kozmetikázták, üvöltött róla, hogy ez bizony a légópince vegyvédelmi raktára volt eredetileg. Mennyezet alatt a zöld csövek, amelyek a túlélést segítették volna háború esetén. Béke esetén csak rondák voltak. Aki ide belépett, hogy tárgyaljon, mindjárt azt hitte, hogy előnyben van Tarral szemben. És tévedett.

– Figyelj ide! – kezdte Gázsó elfúló hangon.

– Te hol voltál? – nézett rá Tar. A túlvilágra átlibbenő lelkeket számlálja egy ilyen fickó, mindenféle megkülönböztetés nélkül, mint akit csak a darabszám érdekel.

– Én börtönben! – fújta Gázsó.

– Jó, akkor ülj le. Oda. Vagy oda.

– Majd eldöntöm én! – üvöltötte Gázsó. Már Ildikónál beindult, és nem tudta abbahagyni, Tar azonban ezt se vette észre. Bejött, akkor bejött – ezt észrevette, mert nem egyedül volt a szobában. Rendkívül finom érzéke volt az emberekhez.

– Megvan az alumínium? – kérdezte.

– Nincs!

– Jó, miért nincs?

– Figyelj ide, én nem gyártok alumíniumot! Azt se tudom, miből kell csinálni.

– Ki mondta, hogy gyártsál? Te csak idehozod, arról volt szó, nem? És nem hoztad!

– Most nem erről van szó! Hanem arról, hogy elvitették a Sherman!

Ez a Sherman valójában egy páncélozott járőrkocsi

volt – életnagyságban – rajta az a felirat, hogy KFOR. A NATO népszerűsítésére rendelték Taszárra. Négyezer-hatszázhuszonhat kárigény érkezett be a parancsnokságra. Ennyi ház repedt meg a környéken, állítólag. A négyezer-hatszázhuszonhat között kétezer-valahány olyan repedés volt, amit nem a katonai szállítójárművek okoztak – de nem lehetett bebizonyítani. Jó, belefért a költségvetésbe. Ezért gondolta Tar, hogy jó lenne egy Sherman az út mellé a NATO népszerűsítésére. Ezek fognak idejönni, pofa be. Azokat a repedéseket majd megnézhetitek. Az emberek nem gondolkoznak, amíg nem látnak valamit: lássák tehát.

– Miért, mi van? – kérdezte igen emberséges hangon.

– Megmondtam, hogy dolgozni kell rajta még, erre elviszitek! Nem fogok a mezőn festegetni, mint egy néger kamasz, világos?

– Világos – bólintott Tar igen emberségesen. – De határidő is van, tudod? Ami lejárt. Megmondtam, hogy le fog járni. Kétszer, ugye? – Ezt is gyönyörűen tudta mondani, hogy *ugye*.

– Le van szarva, ha nem kész, akkor nem kész, világos? Az én nevem van rajta, nem?

– Nézz oda, azt a kis lószart ott alul senki nem fogja olvasgatni. Olyan kicsi.

– Szakmabeli azt nézi mindjárt!

– Nézd, aki szakmabeli, szintén le van szarva. Minek megy oda, nem? Nem ő kapta a melót. Nem kell oda-menni, kész.

Tar világszemlélete roppant egyszerű volt és világos.

Gazsó ettől mindig megrökönyödött, így most is. Bármennyire fel volt dúlva.

– Na, figyelj ide – hörögte. – Adj egy papírt!

– Papírt minek?

Gazsó felkapott egy A4-es lapot a cég második íróasztaláról – másodlagost is mondhattam volna, mert ami fontos zajlott itt, az Ildikó íróasztalán zajlott.

– Ne azt – javasolta Tar. – Az egy festékprospektus.

– Hol egy toll?

– Toll itt, minek?

Gazsó kikapta a kezéből, és írni kezdte felmondását a festékprospektus hátára. Egy helyen átszúrta a golyóstoll a papírt. Ezért volt jobb valaha a lúdtoll, amivel nem lehetett kárt tenni a papírban.

– Itt van, tessék! – üvöltötte. – Írd alá!

– Én, minek? – mosolygott Tar. – Már megrendeltük.

Gazsó kiment, de úgy bevágta maga mögött a vegyi raktár vasajtáját, hogy csak úgy döngött. Nem ártott neki, háborúra tervezték.

– Bilincset levesszük – mondta Kolinda. – De ha szökni próbál, fejbe vágom!

– Hová a francba? – sóhajtott Pompos.

– Mindig azt csinálja, amit mondok, világos? Oda beül, tiszta?

– Hátra?

– Miért, maga akar vezetni?

Pompos beült hátra a saját kocsijába. Még nem is ült

itt. Kolinda nem volt hülye, hogy a rendőrség benzinjét használják. Lophattak volna valami kényelmesebb kocsi is, gondolta, amíg az üléssel kínlódott.

– Ha előreviszi, beszorul – jegyezte meg Pompos.

– Azt látom.

Hollós az ablakból nézte őket. Meg volt lepődve, hogy beindult ez a vacak. Egyébként szívesen jött volna ő is, de éppen kihívták egy betöréshez a Szőlő-hegyre.

Az Opel szépen kigurult az udvarról: amerre mentek, füstcsík húzódott utánuk. Szép, gondolta Hollós. Ez még fekete kártyát se kapna, nemhogy zöldet. Azért kíváncsi lett volna rá, mit mond majd a Szemes.

Nem mondott semmit, mert ahogy meglátta az Opelt és benne Kolindát, kiugrott a hátsó ablakon.

– Madonna! – mondta Bermuda, a felesége. – Te hová mész?

Bernadett volt a neve egyébként, de kislány kora óta Bermudának szólították, mert Bernadett szépen hangzik, Bermuda viszont a térképen is rajta van.

– Nincs itt – mondta. – Ma még nem is volt.

– Hogyhogy ma, negyed kilenc!

– Este óta – magyarázta Bermuda. – Itt tévézett, aztán mán el is ment. Megnézte a Híradót.

Fatima, Sárika nővére, mosolyogva hallgatott a nokedli mellett. Közben a szép haját fonta.

– Fenn láttak téged a hegyen! – mondta neki Kolinda.

– Mit kerestél ott, mi? A húgaiddal!

– Engem? – mosolygott Fatima. – El se mentem, csinálom a nokedlit.

– Csinálja – bizonyította Bermuda, és rázni kezdett egy díszpárnát. Ezt gyártották itthon, volt vagy húsz darab, és mind egyforma, szív alakú, piros. Kolinda undorodva körülnézett. Ha még utált valamit, az a díszpárna volt. Mintha csak otthon lett volna, mert az anyjának is eladtak négyet – azóta nem tudott rendesen tévézni.

– Mikor hozta az autót? – mennydörögte.

– Milyen autót? – érdeklődött Bermuda.

– Milyet, ami ott áll!

– Hol?

– A ház előtt, hol!

– Sose láttuk. Ugye, nem? – nézett a lányára. Fatima mosolyogva rázta a fejét, Bermuda pedig egy másik párnát: megérezte, hogy ezzel tudja legjobban idegesíteni az őrmestert.

– Ne hazudj, te! – mérgelődött Kolinda, de már csípte valami a bokáját. Gyilkos pillantást vetett a párnákra, és hátrálni kezdett.

– Fati nem hamis! – bizonygatta Bermuda. – Azt se tudja, mi az! Ilyen pici volt, már mutogattuk, annyira őszinte volt! Ez nem hamis!

– Mondd meg a Jancsinak, hogy azonnal jöjjön be az őrsre, világos? – morogta Kolinda az ajtóból. – Nem akarok még egyszer érte jönni!

– Persze – ígérte Bermuda. Közelebb jött a díszpárnával. – Vegyen egyet, őrmester úr, száznegyven forint! Milyen puha, lássa? Még senki se használta!

A szentségit, gondolta Kolinda. Lehet, hogy használat adtak el az anyjának? Majd kitörte nyakát a lépcsőn, hátrafelé.

— Fogja csak meg, na! Érintse meg! — biztatta Bermuda. — Valódi toll!

— Vidd a francba akkor!

— Ennyiért mit kap, őszintén? Na, mondja meg, ide a szemembe!

— Ahogy megjön, azonnal bejön az őrre, világos? — Próbálta lecsapkodni bokájáról a bolhát, hogy ne ugorjon a kocsiba. — De hogy került hozzá? — morogta, ahogy becsapta a kocsiját. — Arra vagyok én kíváncsi!

— Arra én is — mondta Pompos. A kenyér végét rágta, amit reggelire kapott a fogdán.

Kicsomagol, gondolta MP. Jaj, mi ez?

Öt szem cseresznyét vett Gázsónak. Igen szépek voltak; mozdulatlanul várták, hogy Gázsó megegye őket. Ezzel politikai pályafutásuk végére érnek. Nem erre szánta őket a természet, hanem arra, hogy cseresznyefa legyen belőlük. Hát nektek nem sikerült, sajnos, gondolta MP. Minden ezrediknek sikerül, ezért terem többet a fa.

Abban a pillanatban megjelent előtte térben ez az egész, mint egy program, több ezer kapcsolódási ponttal. Közben a híreket hallgatta fél füllel. Az UČK rálőtt egy orosz tankra. Nemcsak hogy rálőttek, de el is találták, négy halott. Nem volt hírmagyarázat, csak a tények.

Amint az ablak felé fordult, megjelent előtte Milosevics, térben, mint hexaéder, csíkos pizsamában, a csíkok végén piros SETUP EXE ikonokkal, amelyek cseresznyére hasonlítottak. Jézusom, gondolta.

Végül ez is egy program, amelyeknek a lefutásához ugyanúgy megvannak a segédprogramok, mint a számítógép programjaihoz. Csak egy kicsit bonyolultabb. Az asztalhoz ment, lassan leült, és a cseresznyéket bámulta.

– Segítsetek! – könyörgött.

Az ajtóban összefutott Gázsóval, aki zavart volt és feldúlt.

– Hé! – morogta. – Hová mész?

– Mindjárt... Cseresznye az asztalon!

– Mi?

– Cseresznye!

Furcsa volt a pillantása, mintha felrobbant volna az írisze. Nana, gondolta Gázsó. Valami iszonyú rosszat érzett. Bement a szobába, és meglátta a cseresznyét: valóban az asztalon volt, ötszögben kirakva, középen a tányér. Ezzel mi a fenét akart? – tűnődött.

– Nézze, nem vesszük le a rendszámot – mondta Hollós. Jóvá akarta tenni, hogy Kolinda bezárta Pompost.

– Fizet huszonötezret, és el van intézve. Benne van az útvonal-engedély is. Legjobb, ha a Bogárhoz megy mindjárt.

– Ki az a Bogár? – nyögte Pompos.

– Szerelő. Az elintézi magának, mert nem lesz sima vizsga. Meglöki, és szétmegy ez a kocsi, érti? Itt lakik az elágazásnál. Tábla nincs, de látja majd a kocsikat. Úgy négyszáz méter.

Pompos kezdett méregbe jönni.

– De minek akkor az útvonal-engedély?

– Papír nélkül nem járhat, ember! – szólt közbe Kolinda.

– Hol a forgalmim? – kérdezte Pompos sötét arccal.

– Előbb fizet – mondta Hollós. Fájt ez a rohadt fog, egyre csak fájt. Mi lesz ebből, nem tudta. Eddig még nem is gondolt rá, hogy mi lesz, csak a fájásra figyelt.

– Jó, akkor kérem a számlát! – rikkantott Pompos. Na, gondolta. Megy ez.

– Milyen számlát? – kérdezte Hollós fáradtan. Fogfájásra legjobb a fáradság. Ezt az apja mondogatta, akinek már csak egy foga volt. Amikor az az egy fájt. Menynyire volt igaza, még nem tette próbára.

– Rendben van, de akkor több lesz kicsit. Áfa, mi egymás. Mi magának akartunk jót. Vedd már fel! – negyedórája csöngött a telefon. Kolinda felvette.

– Jó – mondta, és letette.

– Kérem a csekket és a papírokat! – hörögte Pompos. Valami csípte a bokáját. Imádták a bolhák. Egy bolha volt a moziban, az biztos megtalálta. A vércsoportod miatt van, vigasztalta egyszer Gázsó. Milyen vércsoportod van? Mit tudom én! – mérgelődött Pompos. Most, hogy eszébe jutott a barátja, megnyugodott kicsit. Mégis van az embernek egy barátja, aki megtalálja a kocsiját. Bár ne találta volna meg! – Gondolta ezt akkor, amikor még nem is tudta, mi következik.

Elindult végre Bogárhoz a harmincezer-ötszáz forintos csekkel és a lejárt forgalmival.

– Mi ez az ötszáz? – kérdezte még búcsúzóul.

– Így jön ki – magyarázta Hollós.

– Majd meglátjuk! – felelte Pompos, azzal a bolhára fordította a figyelmét. Vezetés közben. A két rendőr csak nézte, hogy csinál ez: úgy ment végig az utcán, akár egy kígyó. Rohadt operátőre, gondolta Kolinda. Mindig utálta ezeket a foglalkozásokat, és mekkora feneket kerítenek neki: minden kés külön kis szalvétán, és egy nő kell, aki adogatja.

Útvonal-engedély is volt, így Pompos könnyen megtalálta a szerelőt. Egy kibelezett kék Opel és egy Barkas állt az udvaron, a Barkas előtt pedig Bogár abban a kétségbeesetten tette kész állapotban, amikor nem tudja az ember, mit tegyen. Kis ember volt, overallja viszont akkora, hogy kétszer belefért volna.

Mintha mozdult volna valami Pompos bokáján. Kiugrott a kocsiból, és bevágta az ajtót.

— Álljon oda — mondta Bogár, anélkül, hogy kérdezett volna valamit. Fogott egy csavarhúzó, és beledöfte pár helyen a karosszériába. Ahogy lehajolt, overalljának mindkét pántja a karjára csúszott.

— Szar — mondta. — Látja? Nincs is neki küszöbje.

Pompos kezébe nyomott egy félméteres madzagot.

— Kösse már meg! Hátul, valahol! A rosseb egye meg, hát nem képes összevarrni!

A ház erkélyéről egy asszony nézett le rájuk. Ő lehetett az, aki nem volt képes összevarrni az overall pántjait. Pompos rácsomózta madzagot az overall pántjára.

Bogár beült az Opelbe. Csak észreveszi, gondolta Pompos. Rövidlátó bolha nincsen.

— Kuplung az nincs. Alul mi van, meg se nézem! — Kiszállt, bevágta az ajtót. Pompos a lábát figyelte, mozog-e rajta valami. Az asszony, akinek hússzor megmondták, egyre csak mosolygott az erkélyen, ahol két petúnia lógatta fejét a rács alatt. Legalább harminc fok volt a napon, és sehol egy árnyék.

— Ezt nézze meg! Van ebben olaj maga szerint? Hol szerzek magának egy szimeringet? A fékhenger csupa olaj. Világításnak és féknek lenni kell, mert kiröhögnek, érti? Ez, amiket mondtam, húszezer, akkor a két küszöb, a sárvédők, az másik húsz, és majd megnézem alul, tehát ötven, plusz a vizsga tizenöt. Durván.

— Na, álljon meg a menet — mondta Pompos. — A vizsgadíj nyolcezer, nem?

– Nyolcezer-kétszáz – bólintott a kis ember. – De ha maga odamegy, hát kiröhögik. Azért tizenöt, érti? Akkor nem firtatják, hogy hol találta ezt a roncsot.

Pompos kezdett pirosat látni.

– Viccel – mondta. – Maga viccel, ember!

– Hatvanöt, vagy vigye a francba!

Az asszony fenn csak mosolygott a tikkadt petúniák mellett.

– Jól van, akkor elviszem!

– Vigye!

Pompos beült a kocsiba, berántotta az ajtót: ha már kinn van, vissza ne jöjjön az a dög. Akkor gondolt csak rá, hogy hová megy tulajdonképpen. Útvonal-engedély nélkül. Egy éve lejárt forgalmival.

A kereszteződésnél visszafordult, megállt megint a Bogárnál, aki már a Barkasban ült.

– Ötvenöt! – üvöltötte, de nem szokott a hangos beszédhez, ezért inkább vonításnak hatott. A kis ember rálelt a Barkas szélvédő-üvegére, megtörölte egy ronggyal.

Az asszony csak mosolygott.

Rohadjatok meg, gondolta Pompos. Kiszállt, és bevágta maga mögött az ajtót. Valamit azért hagyok itt nektek, gondolta kárörömmel, amíg a buszmegálló felé baktatott. Megállt egy pillanatra, mert érezte, hogy valami csípi a bokáját. Ó, Jézusom, gondolta.

Szemes a vasalt, barna nadrágjában, fehér nejloningben jelent meg a rendőrőrsön, de az ajtóban előreengedte a feleségét, ami nem jellemző a cigányoknál. Bernadett két szív alakú piros párnát hozott a hóna alatt.

— Ajándék! — közölte Hollóssal, aki a kávéfőzővel kínlódott.

— Maga kinn várjon!

— Akárhová leteszi, ez puha! Érintse meg!

— Vigye innen a francba! — Kolinda a pisztolytáskájával vesződött. Ahogy a kerítés mellett ballagott tegnap, beakadt.

— Ne rángassa, mert leszakad! — Bernadett a kihallgatószékre dobta a párnát. — A Borosnak is ilyen volt, de kisebb — mondta.

— Igen, maga honnan tudja?

— Ide járt lovagolni a rétre. Amíg ki nem végezték. A nyereg alá akarta tenni. Mondta neki a Feri lovász, hogy nem fér oda, de ő csak odatette mégis. Cérna kéne. Barna.

— Oda menjen ki, hallotta, mit mondott az őrmester úr. Laci, van cérnád?

— Nincs — mondta Hollós.

Őrült nagy dörrenés hallatszott. Egy pillanatra mindenki abbahagyott mindent.

— A Lajos — mosolygott Szemes. — Megint karbidol. Egyszer elrepül, én megmondtam neki!

— Annak ugyan beszélhetsz, olyan, mint te vagy — mondta Bernadett. — Nem vagyunk rokonok — magyarázta. — Ő Pusztazámonyból jött.

– Maradt volna ott – mondta Hollós. – Itt egy madzag, ez nem jó?

– Na, adja ide! – mosolygott Bernadett, és elővarázsolta egy hajtút a kontyából. – Ne tántorogjon, mert nem tudom úgy csinálni. Későn feküdt le. Korábban kell lefeküdni.

Szemes csak mosolygott.

– Hol vannak a papírok? – mordult rá Hollós.

– Milyen papírok?

– Az autóé! Oda üljön le! Maga vigye azt a párnát a francba! Honnan volt magának az autó, mi?

– Sehonnan, kapitány úr. Nekem nincs autóm!

– Sose volt neki – bizonyította Bernadett.

– Már nincs, azt tudom. De volt, nem?

– Ja, az Opel? Volni volt. A Feritől vettem.

– Milyen Feritől?

– Csak úgy ismerjük, hogy Feri. A másik nevét nem mondta soha – bizonyította Bernadett.

– Maga még itt van?

– Csak hogy Feri, a tűzifásoktól.

– Papír hol van?

– Milyen papír?

– Azt mondta, hogy megvette, nem? Papír nélkül vette meg? Ne nézzen hülyének, mert oda kerül! – mutatott a rácsra.

– Feri nem adott semmit. Én adtam húszezret, ő semmit. Foglalónak. Azt mondta, az öccse találta, de kipróbálhatom, egy jó autó.

– Fehér – bólintott Bernadett. Nem volt neki, tény-

leg. Az nem is tud írni. Csak itt hagyta az autóját. Azt mondta, itt maradhat-e holnapig, mert Debrecenbe kell neki menni a húgához.

– És ő hol szerezte, mi?

– Neki az öccse találta. Ott volt hagyva az út mellett, azt mondta. Ez meg gondolta, ha nem kell, akkor elhozzom. Így mondta. De írni nem tud.

– Egyelőre mi sem írjuk – fordult Kolinda felé, aki már elhelyezkedett az íróasztal mögött, előtte egy spirálfüzet: arra hegyezte a ceruzát.

– És onnan vitte el a Barna – mondta Bernadett.

– Maga ne barnázzon itt. Menjen ki, azt mondtam!

– Jó, megyek, csak azt akartam elmondani, hogy mi az igazság. Mert ez a mafla se tudja.

– Pofán váglak, te! – szólt közbe Szemes. – Legyek őszinte? Elvettem, de megbántam!

– Ő bánta meg! – kacagott Bernadett. – Ide figyelj, mikor kerestél egy fillért is? Ki az, aki keres itten?

– Jó, ez minket nem érdekel – mondta Hollós. – Bennünket az autó érdekel.

– Tíz éve egy kurva fillért nem hozott haza, ez az igazság!

– Az a maga baja.

– Enyém hát, három családom van!

– Az is a magáé. Az autóról beszéljen!

– Mit beszéljek, odahozta a Feri, nem érti? Azt mondta, majd jön érte. De ha tetszik, el is adó.

– Eladó, mi?

– Próbálja ki ez az ember, de hogy próbálja, ha nincs

jogosítványa? Ezért vitte el a Barna, mert neki meg van. Nem tudom, hogy hol szerezte.

– Azt én se – mondta Hollós.

– És elmentek a presszóba a Sárival.

– Na, onnan már tudjuk. Akkor maga orgazda, azt tudja? – fordult Szemes felé.

– Én, miért?

– Mert lopott autót vásárolt.

– Nem vásárolt semmit! – védte Bernadett. – Hát egy kurva vasa nem volt soha, mondom! Csak hagyta, hogy ott álljon!

– Gondoltam, hogy a lányoknak még jó lehet – vallotta be Szemes.

– Fogd be azt a hülye szádat! – súgta Bernadett – Nem gondolt semmit. Nem is tud gondolkozni, nincs neki agya, értik? Ez ilyen hülye volt már kiskorában, mondta az anyja, hogy elküldték sörért, és nem hozott semmit. Mert megitta! Hogy venne ez valamit, hát nincs miből, mondom!

– Akkor is orgazda. Meg maga is!

– Én, miért, hát ott se voltam, tollaztunk! Ha nem tollazunk, elküldöm a Ferit a francba. Mire hazaértünk, ott állt az autó.

– Ide figyeljen, maga még az életben nem mondott igazat! Azt se tudja, mi az!

– Otthagyták az út mellett, én arról mit tehetek? Vagy ez a hülye? Csökkentett érzékű.

– Te, úgy pofán váglak, hogy belehülyülsz! – mondta Szemes. Kezdett nőni a barna nadragjában.

– Ezt majd otthon elintézik. Orgazdaság négy és fél év, tudják, ugye? Na, menjenek ki mind a ketten!

– Igenis! – suttogta Bernadett. Most is ő ment elől, mögötte Szemes: a fehér ing mellett sötét volt a nyaka. Egyrészt a bőrszíne miatt, tehát genetikusan, másrészt, mert nem mosta.

– Mi a fenét csináljunk? – morogta Hollós. Hát ezt nem lehetett leírni. Azonkívül nem is így történt nyilván. Amit ezek összehordtak, meg se közelíti az igazságot. Hogy az operatőrnek mi köze volt az egészhez, azt végképp nem értette.

– Semmit – mondta Kolinda. – Autó megvan, intézzék el egymás közt.

Hollós végre feltette a nyavalyás kávé. Nyavalyás kávé kezdett sutyorogni.

– Bejöhet! – szólt ki Szemesnek. – De csak maga, világos?

A párnát kidobta Bernadettnek – az elkapta, hóna alá szorította, és visszajött megint.

– Le ne merje tenni! – szólt rá Hollós. – Na, figyeljen ide!

Szemes vigyázzban állt a szoba közepén.

– Autó megvan, ez a szerencséje, érti? Megúsztatja jogtalan használattal, az mégis enyhébb.

– Két és fél év – szólt közbe Kolinda.

– Jaj, ez meg rossz! – sápítozott Bernadett. – Fel fog robbanni!

– Egy éve nem robban, akkor most se fog.

A kávéfőzőt azonban nem érdekelte az elmúlt év, a pillanatnyi helyzetre koncentrált. Az volt a szerencse, hogy mire kirepült belőle a biztonsági szelep, már alig volt benne víz. Így csak a falon lett egy fekete csík.

– Madonna! – mondta Bernadett. – Hol egy rongy?

Kolinda bedugta a csap alá, ahol sistergett kicsit, majd a kávé ronggyal végigtörölte a falat. A csík nem tűnt el, de szélesebb lett.

– Maga nem nő, ugye? – mosolygott Bernadett.

– Ahhoz magának semmi köze!

Fenét nem volt: három eladó lánya volt Bernadettnek. Ebből egy már elkelt, hála Istennek. De volt még kettő.

– Autó megvan, ez a szerencséje – folytatta Hollós.

– Úgyhogy maga elmegy ehhez az operatőrhöz, és megkéri, hogy vonja vissza a feljelentést. Mivelhogy megvan az autó. Ajánl neki valamit, ez a maga dolga. Egyezzenek meg valahogy. Utána visszajön, és elmondja, hogy mire jutottak, de a családját otthon hagyja, világos? Egyedül jön, egyig tud számolni, nem?

– Egyig se tud – mondta Bernadett. – Ez olyan lüke. Tudja, hogy mondták ezt mifelénk?

– Nem. De nem is érdekel!

– Lükepacolai! Békésben.

– Maradt volna ott. Ha semmire se jutnak, akkor kénytelenek leszünk szolgálati útra tenni az ügyet, világos? Itt a cím, Nyest utca vagy mi.

– Az egy állat – mondta Szemes.

– Nem állat, utca. Laknak benne.

– Dehogynem, ekkora farka van neki. Bundát lehet csinálni belőle.

– Na, tűnjön el, amíg halkan beszélek!

– Egyet mondj meg, édesem – kérte Dr. Engel Róbert.

– Miért akarsz te médiasztár lenni?

Klotya tudta, hogy szenvedés vár rá. Azt nem, hogy mennyi. A Filmgyárban, ahol sok mazochista volt, imádták és utálták Engelt. Akkor is tudott bántani másokat, ha nem szólt, és nem tett semmit. Ez a készség fejleszthető: Engel az apjától tanulta, aki el tudta érni, hogy a felesége már hétfő reggel nyolc óra-kor üvöltve zokogott a telefon másik végén. Húsz éve elváltak, és azzal büntette, hogy részletesen elmondta, milyen szar alak lett a fiukból. Róbert jelenlétében persze: egyszerre tanulta meg tehát, hogy kell ezt csinálni, másfelől részletes betekintést nyert saját jellemfejlődésének folyamatába, ami az önismeret alapja. Mindez mélyen beágyazva a klasszikus prózairodalom példái-ba, amelyek mind az emberi gonoszságból merítették anyagukat.

Le fog ülni, gondolta, mert szemmel tartotta azért ezt a görényt.

– Mert erre születtem! – mondta Klotya. Valóban leült, és hátravetette magát, hogy minden eresztékében megreccsent a kék fotel, amiről tudni kell, hogy 1820-ban gyártotta egy Krasch nevű iparos. Ha volt még egy iparos a földkerekségen, akinek semmi érzéke se volt a

stílusokhoz, ez a minősítés Kraschra illet. A kék fotelnek oroszlanlába volt, amihez madártoll-faragás illeszkedett a fejtámlán, vörös cseresznyefából. Végül két ormótnan gomb a karfák végén, szintén vörös. Így a plüssel együtt olyan hatást keltett, mintha felvágták volna egy kék állat gyomrát, és megjelentek a boncasztalon ezek a vörös gumós dolgok.

Tény, hogy a világ legrondább ülőkéje volt ez, és ezért becsülte Engel. Aki ismerte őt, tudta, hogy mindent megenged a látogatónak, csak azt nem, hogy a kék fotelbe üljön. Úgy volt felállítva egyébként, hogy amikor ő beleült, a többiek csak állhattak a látóterében. És ez a rohadt pederasztta beleült.

Engel szeme elhomályosodott, egyébként nem szólt. Üriember volt, nem egy direkt proletár.

– Mire? – kérdezte halkán.

– Abból indulj ki, ami van – mondta Klotya. – Van ez a döglött tévé, aki...

– Ami... – szólt közbe Engel.

– Ami begyűjtötte az Aczél elvtárs szellemi hadseregét.

– Tévedsz, az Aczél kínosan ügyelt rá, hogy ne szöljön bele ilyesmibe.

– Rendszerváltás volt, de ezek mind ott maradtak, és ott vannak most is.

– Ha *ott maradtak*, akkor *ott vannak* nyelvtanilag – jegyezte meg Engel. – Befejezett múlt idő, ami egyébként létezett a magyar nyelvben. *Vala*, hallottál már erről?

– Vala? – kérdezte Klotya.

– Milyen szép szó pedig, ritmusa van, zenéje, bár neked nincs hallásod, ugye?

Klotya kezdett szenvedni. Egyébként nem lepte meg a támadás.

– Hát ez vagy van, vagy nincs, tudod? – folytatta Engel. – Mint a humorérzék. Mármost ha egyik sincs, akkor mind a kettő hiányzik, érted? Mi volt a te édesapád, említetted pedig, nem bakter, valami írnok, ugye, egy állomásfőnökségen. Sok pecsét és fuvarlevelek. Hát oda nem is kell.

A rohadék, gondolta Klotya. Nem kell neki mondani semmit, mert mindennel visszaél.

Engelt még a kék fotellel se lehetett úgy kihozni a sodrából, mint ha arra figyelmeztette valaki, hogy nem következetes. Egyébként nem sokan keresték fel azért, hogy a véleményét kérjék. Általában a pénzéért keresték, ki durvábban, ki még durvábban. Ő pedig mindig adott – hol kevesebbet, hol még kevesebbet – nem azért, mert fukar volt, hanem azért, mert akkor gyakrabban jöttek, és gyakrabban eljátszhatta a műsorát, amit Klotya házi-mozinak nevezett a múltkor. Nem akarattal persze, kicsúszott a száján. Ez a fajta azt gondolja, azért van szája, hogy beszéljen. És ebből akar meggazdagodni! Amilyen gátlástalan és erőszakos, van esélye. Ugyanaz a könyörtelenség és hidegség volt benne, ami Engel apjában – ezért is nem tudott vele mit kezdeni. Adottság, ez kétségtelen. A rómaiak leköpték volna érte, pedig szintén könyörtelenek voltak. De mindenhez társul valami, és úgy

egész. Ehhez a szarjankóhoz nem társul semmi. Csak negatív kiterjesztései vannak. Olyan, mint egy elbaszott fájl a számítástechnikában. Selejt. És ebben van ez ereje.

Engel kedvelte a csúnya fiúkat, ha jó alakjuk volt. Tűz és víz. Ennek viszont lábszaga van. Ránéz az ember, és egy mosatlan zoknira gondol. Legalább ha ronda lenne. Hány színész csinált ebből karriert. De semmilyen! Az a tipikus lengyelpiaci standos. Kopaszodik. Amellett modortalan. Ne vakard a lábadat, te furkó, tele lesz a szőnyeg a pörsenéseiddel! Oda kéne menni mögé, és kiborítani a fotelból. Ha legalább raccsolna, de köpköd és fiszeg.

— Elmehetnél valami logopédushoz, nem? — sóhajtotta.

Klotya úgy nézett rá, mint akibe kést döftek. Ő semmi kivetnivalót nem talált abban, ahogy beszélt. Azt se tudta, miről van szó, amikor célozgattak rá. Aztán egyszer visszahallgatta a saját hangját egy telefon-üzenetrögzítőn, és elképedt. Nem létezik. Mintha a matracpumpa szelelt volna, visszafelé sípolás. Soha többet nem beszélt üzenetrögzítőre, és mindent elkövetett, hogy senki soha be ne kapcsolja a magnót a jelenlétében. Homályos, szörnyű emlék maradt ez — egyre távolibb szerencsére. Valamit tenni kell, majd tenni kell, de a logopédus ki van zárva. Hogy azon röhögjön az egész szakma. Erre ez a rohadék így előhozza. Leülnél, ugye? Rájöttem a nagy trükködre, na, ez az adottság, érted, ezekre rájönni, és akció! Tudod, mi az? Fogalmad sincs. Ez az, ami hiányzik az életedből. Amíg a másik levegőt vesz, te cselek-

szel! Első a tett, mindig a tett. Senki soha nem firtatja, mit tud a műsorvezető. Arra kíváncsiak az emberek, az mit tud, akit elhívott a stúdióba!

– Akkor ez a név... – sóhajtotta Engel.

– Klotyusz... Klotyuszra gondoltam! – nyögte Klotya.

– Mi?! Nem, ezt felejtsd el! Attól, hogy -usz van a végén, még nem lesz latin. Olvasgasd a történelmet. Szoktál olvasni? A németek igen szellemes fedőneveket adtak a hadműveleteknek.

– A németek?

– Hadműveletek, mint Siegfried, ilyesmi. Az mindjárt jelent valamit. Nem?

– Siegfried? – nyögte Klotya. Rohadt németek. – Az angolok is, nem? – kockáztatta meg.

– Angol névvel senki nem lesz sztár Európában. Latin név kell, és egy logopédus, de gyorsan. Még mielőtt belekezdész, mert úgy jársz, mint a Benda Laci. Megszólal, és a hangtechnikusok lehunyják a szemüket. Sugár András csak raccsolt. Róbert László már rőfögött. A magyar televízióban erény, ha rondán beszél valaki, sőt, utánozzák egymást! Mindenki egyéniség szeretne lenni. Mégse csináld, nem ajánlom. Ja, és mossál fogat! Ez nem látszik a képernyőn, de látszik annak az arcán, akivel beszélsz! Nem érted, ugye?

– Nem – ismerte be Klotya.

– Az a helyzet, hogy a képernyőn minden látszik, amiről úgy gondolják, hogy nem látszik.

– A cím! – nyögte Klotya, most már végképp a szó-

nyeg alól. — A műsor címe, tudod, annyit gondolkoztam, hogy...

— Persze, cím is kell neki. De hol van még az a műsor, he?

Falipuli rendes neve Rozs Árpád volt, de mindenki Falipulinak nevezte, mert falmászó akart lenni, ez volt a nagy vágya hetvenegy óta, amikor látta egy filmen a KISZ-táborban. Felmerült, hogy kaphatna valami ösztöndíjat NDK-ba. Majd csak átjutunk Nyugat-Berlinbe, gondolta, és onnan Münchenbe, mert ott van ennek nagy kultusza állítólag, meg Amerikában. Gondolta, előbb Németországba megy, az mégis közelebb van. Csakhogy akkor még NDK volt, és amikor megkérdezték tőle, mit akar itt, bevallotta, hogy a falmászás érdekli. Már a céljában ült, amikor rádöbbsent, hogy nem ezt kellett volna mondani.

— Na, itt mászhatsz! — mondta neki a fegyőr, amikor rácsukta az ajtót. Négy hónap múlva hazatoloncolták, mert azon kívül, hogy hazudott, semmit se lehetett rábizonyítani. Ilyen hülyeségért nyilván nem jön valaki az NDK-ba. Tűnés haza, mássz otthon, barátom!

Rozs Árpád tehát hazajött, de a KISZ-szel többet nem próbálkozott. Elég volt a KISZ-ből. Állatgondozó lett az Állatkertben, hogy legalább a majmok közelében lehessen, erre mit ad Isten, megharapta a Bubu nevű pávián. Egy hónapig volt betegállományban, és még le is szúrták, hogy mi a francnak kellett neki a Bubu kötélén

mászkálni, ez nincs benne a Munka Törvénykönyvében. Ami annyira fájt neki, hogy felmondott. Még zajlott ez, amikor a Fati nevű teve is megharapta. Nézze, barátom, mondta neki az igazgató. Jobb, ha elmegy innen, magát valamiért nem szeretik az állatok. Menjen el önként, nem lesz rajta a papírján, majd kitalálunk valamit.

Eljött hát, de egymás után érték a kudarcok, mintha csak a nyomába szegődtek volna. Május elsején leesett a Tanácsházáról, szerencsére csak az első emeletről. Augusztus huszadikán viszont a templomtoronyról, aminek két gipsz lett a következménye, egy a bal lábán, amit operálni is kellett, egy pedig a bal kezén – azt nem kellett operálni, de azt mondta a plébános: Árpád fiam, ide többet ne gyere, érted? Csak misére! Az Úr vár téged, de mi nem várunk. És gondolkozz el, mi végre vagy a világon. Keresd meg a tehetségedet, mert valami van benned biztos. Mindenki van valami, Jézus is megmondta. De ne erőszakkal csináld, mert úgy nem lehet. A valóságból indulj ki, fiam, nem vagy te falipuli. Ő nevezte el tehát Falipulinak, ami rajta maradt, mert rövidebb, mint a Rozs Árpád. A szemébe ugyan nem merték mondani, csak a háta mögött, de ott is csak úgy, ha legalább tíz méterre volt már. Két ronda verekedése volt emiatt a kocsmában, és hogy megúszta öt és tizenötezer forint büntetéssel, annak köszönhetette, hogy Hollós ismerte az apját. Sokra nem tartotta, de ismerte. Legközelebb huszonöt lesz, ezt is hozzá tette. Erre keresett már szinte.

Elég elkeserítő volt tehát a helyzet, elkeseredetten pontyozott éppen a Duna-parton, amikor arra loholt az

Endi Zsuzsa. Épp annak a hülye fának támaszkodott neki lihegve, így jöttek össze, a fa kapcsán.

– Mi van? – kérdezte Rozs Árpád.

– Shemmi! – lihegte Endi Zsuzsa.

– De látom, hogy van valami.

– Mi, szúnyog! És meleg.

– Mi a francnak loholsz akkor?

– Nem loholok, edzek, te hülye.

Nem akarta mondani neki, hogy kár annyit edzeni, a válogatottba már úgyse kerül be többet. Harminc felett ez nem megy, be kell látni. A kilencvenkettes olimpiát elszúrta a Zsák Laci miatt, aki kenus volt különben. Akkorát verekedtek az esküvő előtt, hogy kigyuladt a ház, amit béreltek. Zsuzsa egész hozománya ráment a kártérítésre, Laci pedig megverte a tűzoltó századost, mert nem úgy kellett volna oltani szerinte, ahogy oltottak. Utána még Zsuzsa edzőjét is megverte. Rendőrség, fogda, tárgyalás – az olimpia pedig mindkettőjüknek ugrott, és már nem jön vissza soha többet. Kár edzeni.

Élni viszont kellett valamiből, ezért Endi Zsuzsa elkezdett aerobicozni. Abból indult ki, hogy gyönyörű alakja van – meg sem érdemelte Zsák Laci ezt a nőt, bár ő meg azzal érvelt, hogy nem nő. Gyönyörű, csak nem nő. Az aerobics jó üzlet lett volna, ha nem itt élnek, mert az ugye arra épül, hogy ez a szuper nő kiáll a jó szerelésben, teszi-veszi magát a techno zenére, a többi tehén meg azt hiszi mögötte, hogy ő is olyan lesz, ha csinálja. De itt éltek, sajnos, ahol senki sem akart aerobicozni. És

akkor jött az ötlet a Duna-parti fa mellett, hogy mi lenne, ha összefognának, mármint Rozs Árpád és ő? Valami francot csak kitalálnak, ami adódik. Ez lett aztán a konditerem. A tornaterem bérlete már megvolt, az aerobicot se kellett megszüntetni. Csinálják együtt, mint két sorsüldözőtt. Jó.

A konditermet viszont fel is kellett szerelni, és egy jobb gép ára másfél millió forint. Egyszerűen kezdték tehát, olyan felszereléssel, amit maguk meg tudtak csinálni. Zsuzsa ebben nem tudott segíteni, de abban igen, hogy kitalálta, mit csináljon Rozs Árpád, ami pedig elkészült, lefestette nitrofestékkel, amihez bámulatos érzéke volt. Váratlanul derült ki, mint a legtöbb nagy dolog az életben. Nemcsak gyönyörűen csinálta, de örömet is lelte benne annyira, hogy amikor elkészült az egyik, addig macerálta Rozs Árpádot, amíg nekifogott a következőnek. Így hamarosan négy kondigépük volt, nagy, kicsi és közepes, amit láttak a tévében. A baj az volt, hogy a négy gépre két állandó bérlőjük volt csak, a kövér trafikosné meg a pólós barátnője, szintén kövér. Mind a kettő ülő foglalkozás, ugye. Eljött még Fehér Balázs, a lakatosinas. Ez elhozta párszor a többi inast is, hogy megnézzék, működik-e, amit csináltak, mert ők hegesztették a gépeket. Tőlük persze nem lehetett bérleti díjat kérni, mert a következő melónál úgylis beszámolták volna. Hazamentek, és nekiláttak fusizni egyet maguknak is, ami persze nem volt olyan szépen lefestve nitrofestékkel, mert nem volt hozzá Endi Zsuzsájuk. Így az ő gépük fekete lett, mert a lakatosműhelyből ezt az

alapozót lehetett lopni. Konditermük se volt persze, csak a veranda. A konditerem gépei pirosak, fehérek, kékék voltak, mindegyik más, és hozzá ez a tornaterem szagú tornaterem, aminek harmincezer forint volt a bérleti díja, kedvezményesen. Három hónap alatt se jött be ennyi összesen, az aerobic-kal együtt, a vállalkozás tehát mínusz kilencvenezret termelt eddig. Ennyi volt a terembér-tartozásuk.

– Ez mi? – morogta Rozs Árpád, amint végighúzta az ujját a kondigép alján. Csupa kosz lett.

– Figyelj ide – mondta a Péter fiúnak. – Munkát adtam neked, amibe nem kell megszakadni, így van?

Péter fiú a piros kondigépet lökdöste a fenekével. Nem válaszolt.

– Ne lökdösődj nekem, baszd meg! – mondta Rozs Árpád. – Arra nem vagy képes, hogy kihordd a szemetet, akkor mit mondjak az apádnak? Mit akarsz te, azt mondd meg? Diszkóba jársz, abból nem lehet megélni. Menj el akkor neppernek, de ha idejössz, akkor letörölgetsz, világos? És kihordod a szemetet! Hetente kétszer felmosol!

– Felmostam – morogta a Péter fiú.

– Felmostál, baszd meg, szétkented a koszt, mik ezek a csíkok itt, mi? Végighúzod azt a mocskos rongyot, legalább kicsavarnád! Tudod, mi a te bajod? Hogy nem voltál katona! Ott megtanítottak volna folyosót mosni, a szentségedet!

– Maga se volt – jegyezte meg a Péter fiú.

– Én nem voltam, ide figyelj, most rólad van szó, érted? Nem rólam! Ha rólam lesz szó, majd szólok, oké? Arról van szó, hogy ezt a kicsi melót se csinálod meg havi ezerötért, akkor mit akarsz, mondd? Nyerni a kenőn, mi? Menj, és nyerjél! De elsején ne gyere a pénzedért!

– Ennyiért magának a kulcsot se adják ki a portán!
– morogta a Péter fiú.

– Micsoda? A kulcshoz is értesz? Meg vagyok lepve! Még mihez értesz, mi? Na, tűnj el innen, mert bele nyomlak a kukába!

Péter fiú vállat vont és kiment. Az ajtó előtt félrerúgta a kólás dobozt – mert kólát is árultak az aerobicozóknak. Diétás kólát. Ez nem ugyanaz, amit betiltottak Hollandiában és Franciaországban. Rendes kóla.

– Na, figyelj ide! – üvöltötte Rozs Árpád, de Péter már nem volt ott. A falaknak pedig hiába üvöltött. Felvette a kólás dobozt, és bevágta a szemetes kosárba, mire az kiborult.

– Hé! – vigyorgott Fekete Barna az ajtóból.

Rozs Árpád ránézett a szemöldöke alól.

– Mit akarsz?

– Gyere ki, majd meglátod! Vagy behozzam?

– Mi a fenét?

– Finom dolog! Akkor behozom! Mindjárt!

Először a cső vége jelent meg az ajtóban, aztán a cső – és még mindig a cső. Végül Fekete Barna.

– Honnan van ez? – morogta Rozs Árpád.

– Cseréltem. Rád gondoltam, hogy biztos kell.

– Nekem, mi a fenének?
– Na, figyelj, látod ezt? Dúralumínium. Ide alá teszel valamit, ráülsz a másik végére, és nem hajlik el! Repülőgép-alkatrész, a MÉM-ben volt.

– Ufóágyú, mi?
– Lehet vele löni is, beteszed a rakétát, és bummm!
– Minek a nyele volt ez, mi?
– Semminek. Ez nyél szerinted? MÉM-es, mondom!
– Jobb, ha visszaviszed, mielőtt észreveszik.
– Nem sunda, mondom, cseréltük. A Feri cserélte valamiért, mert antennát akart a tetőre, de nem lehet hegeszteni.

– Hát nem. Ezt nem. Semmire se jó.
– Na, figyelj. Mondom, hogy dúralumínium. Leég a ház, ez nem olvad el.

– Jól van akkor, vidd a francba. Senki nem akar itt tüzelni. A szemetet is kiviheted.

– Ezt? Jó, de egyszerre nem tudom.

– Ki mondta, hogy egyszerre vidd?

A kurva anyját, gondolta Fekete Barna. Mennyi munka volt vele, és nem lehet eladni. Kivitte az alumínium-csővet, visszajött a szeméért. Rozs Árpád már a fehér kondigépet törölgette.

– Meg is kéne olajozni – mondta Fekete Barna.

– Ne beszélj.

– Dehogynem, hát nyikorog már.

– A térded nyikorog. Ez jó.

– Figyelj, voltál a Pipacsban?

– A bárban igen. A konyha vacak.

– Na, ott van ilyen dúc. Felmegy a Laura, és azt fogja. Nem? Kell a sztriptízhez, dúc az mindenhol van. Oda felállíthatnád.

– Hagyj békén a dúcoddal, ez nem sztriptízbár, konditerem. Ott is van egy, viheted.

– Jó, de hová?

– Hová, a konténerbe. Saját konténerünk van, nem vetted észre? Fel is söpörhetnél. Utána meg feltörölöd, ott a rongy. De nem csíkosra! Nem arról van szó, hogy szétkenjük a koszt, érted? Kapsz egy százast.

– Egy százast ezért? Rengeteg munka, te is tudod.

– Kedden eljössz, akkor megint kapsz.

– Figyelj, de ti minden nap üzemeltek, nem?

– Jó, akkor gyere holnap is. Veszünk huszonöt napot a hónapban, az kétezer-ötszáz. De ha meglátok egy ilyen csíkot, ki vagy rúgva! Ott is van, látod? Ezért rúgtam ki a Pubit.

– Pubival mit akarsz, az mindig be van löve. Minek kezdesz ilyenekkel?

– Ki van rúgva, nem érdekes. Te is ki leszel, ha így csinálod, világos? Próbaidő lesz, jegyezd meg. Papír nincs. Ha eljössz, eljössz, ha nem, akkor lógatod a pöcsöd a Dunába, világos?

Hát megalázó, gondolta Fekete Barna, de meglátjuk. Szemetet kiviszi az ember, jó. A felmosáshoz meg befogjuk a Sárít, úgyis női munka. Meglátjuk.

Így szegődött el Fekete Barna takarítónak. Sáríkat már másnap elhívta feltörölni a linóleumot, a szemetet is ő vitte ki. Rettentően tetszetek neki a kondigépek, végigpróbálta valamennyit.

– Na, figyelj ide – mondta Rozs Árpád. – Engem nem érdekel, ki csinálja, de száz forint akkor is, világos?

Anyádat, gondolta Fekete Barna.

– Felülhetek? – kiáltotta Sáríka a kondibicikli mellől.

– Fel – mondta Rozs Árpád. – De fogj egy rongyot, és mindjárt töröld le, ha már úgylis ott vagy.

– Meg is kéne olajozni – mondta Fekete Barna. – Nyikorog.

– Jó, akkor hozz egy olajozót, és csináld meg.

– Négy gép az egy ötvenes.

– Le vagy szarva. Minden nap nem kell olajozni.

– Jó, akkor kétnaponta.

Így indult Fekete Barna kondi-karrierje. Nem sejtette, mekkora karrier lesz ez. Csinos volt és huszonhárom éves, lábikrája pedig kifejezetten formás, ezt Endi Zsuzsa mondta egyébként, aki majdnem olimpikon lett. Ha nem is lett, de oda kellett figyelni rá, mit beszél, mert nem beszélt a levegőbe.

11.

- Boldog vagy? – kérdezte MP halkán.
- Én? Persze – morogta Gázsó. – Miért?
- Csak úgy kérdeztem.

Egymás mellett feküdtek, és a tapétát nézték a mennyezeten. Az a sárga fény, gondolta MP. Amikor levetítették a diákat, nem akartak hinni a szemüknek. Nem is sárga volt, arany. Aranyszínű lett tőle minden, ők maguk is. Valahol egy kis sziklás öbölben, Volosz előtt. Sajnos vagy ő volt a képen, vagy Gázsó: egyiküknek el kellett sütni a gépet. MP akkor gondolt rá először, milyen jó lenne, ha lenne gyerekük. Ő is ott állna a képen, bokáig az aranyszínű vízben. Gázsó azt mondta, ezt nem lehetne megfesteni.

- Lazúrral sem?
- Mi? Ha akarsz mondani valamit, úgy mondd, hogy halljam.
- Nem érdekes. A lazúrra gondoltam, amit mondtál. Volt az a sárga fény, tudod, az öbölben.
- Arról tegyél le.
- Meg a damárlakkra, ha tényleg olyan jó.
- A damárlakk se mindenható.
- De te az vagy, nem?
- Világos. – Ez mindent megjegyez, gondolta, vigyázni kell rá, mit mond az ember.
- Gyereket szeretnék – nézett rá MP.
- Nem aktuális.

– Elférne még itt, nem? Kicsit odébb tolnánk az ágyat, és...

– Hová, a falba? Figyelj, egy gyerek nem azt jelenti, hogy kell neki az a hatvanszor egyméteres hely!

– Jó, én is tudom, de...

– Nem időszerű.

Miért beszél az ember arról, amiről nem is akar beszélni? – gondolta MP. Elég a sárga fény. Elég, ha az ember gondol rá. A sárga fényre gondolt hát.

Abban a pillanatban megjelent előtte Milosevics, de most hexaéderben.

– Jaj, nem! – nyögte és felült.

– Mi van? Hová mész? – kérdezte Gázsó.

– Semmi, csak egy pohár vízért.

Egészségesek vagyunk, gondolta MP. Senkinek nincs semmi baja. Mert betegek is lehetnénk. Felhívta barát-nőjét az MTI-ben.

– Zsuzsikám, mi van Taszáron, nem tudod?

– Pontosan nem, hadititok. Minden, ami kell. Most érkeznek a lódarazsak. Miért?

– A számok kellenének.

– Számokat senki se tud. Hadititok.

– Mit tudsz a Milosevics anyjáról?

– Öngyilkos lett. A karnisra vagy mire kötötte fel magát. Csillárra. Azt tudom csak, amit a BBC-n mondtak róla. Ennyit.

– Jó, de milyen ember volt?

– Kövér, de nem feltűnően, úgy érte, hogy nem nagyon kövér. Testes inkább, mint a legtöbb szerb asszony. De ő is nagyon vallásos volt, mint a férje. Majdnem pap lett a Milosevics, azt tudod? Mi a fenének ez neked?

Hexaéder, gondolta MP. A fenébe.

– Az a rendszer érdekel, amit kiépített. Védelmi rendszer. Az Interneten nincs semmi. Úgy érte, hogy használható.

– Nincs hát. Más?

– Köszönöm, de lehet, hogy még felhívlak.

– Hívjál, szívem, puszi!

Hexaéder, de ha ilyen egyszerű, akkor más is rájött már biztos. Ezen dolgozik az egész Pentagon, és annyi

adatuk van, mennyit csak akarnak. Még annál is több. Na, nem baj, akkor is hexaéder.

Klotya a kéken villogó képernyőre bámult. Világos, gondolta, ezt kell csinálni. Kicsit fájt a feje, mert negyvennyolc órája egyfolytában a showműsorokat nézte. Mozgékonyság, mozgás. Még a díszlet is mozogjon! Kurvák a háttérbe. Kellenek, jó, legyen egypár, de kevés. Az egész szakma elnőiesedett, undorító. Szív alakú fotellek... Gépek, erőszak! Egy kurva – egy láncfűrész, na ez kell! Ötméteres láncfűrész, hogy minden véres fogát lássák. És akkor bejön a láncfűrész daraboló, fehér trikóban. Trikó kicsit összefröcskölve. Én ott várom a pultnál, bal kézre támaszkodva. Pult is vörös, rajta két whiskys pohár. Nem talpas, semmi polgári szar. Merev, tömör whiskys pohár, amivel ütni lehet. Violent per arte. Jég. Bejön ez az állat, ő az egyetlen fehér folt, kezében igazi láncfűrész, amivel feldarabolta a feleségét. A bejátszáshoz kell egy kis rács, ahogy ott ül, és rázza a rácsot.

Semmi duma, imádta a feleségét. Imádta, az ő baja. Mióta fűrészelsz? Mit? Jó ez a gép? Beindítaná? Indítsa be, rángassa, és beindul. Na és, hogy kell tartani, hol kezdi, a derekánál vagy a karjánál? Így rátérni lassan. Közben a láncfűrész beindul, és kezd járni lassan. Megmozdulnak a fogak, utána már elbőgheti magát. Öngyilkos akart lenni ő is, de elfogyott a benzin. Persze. És hogy csinálta volna, megmutatná? Ja, hogy a kazánba akart bebújni? De ott kicsit meleg van ám,

gondolt erre? Jól van, ez az. Gyilkosokkal kezdjük, még azt a Viktort kell elkérni Moszkvából, aki hűtőszekrényben tartotta a nők alkatrészeit. Este kivett egy darabot, megette. Szintén a díszlet: egy baromi nagy hűtőszekrény, vörös fényben, és akkor: Na, nyissa ki! Ezt? Persze, nyissa csak! — A többi megy magától, hogy melyik polcra mit rakott, hol voltak a finomabb falatok, ja, és mi volt a mélyhűtőben? Ez jó, a mélyhűtő. Ott mi volt, ugye. Semmi lelkizés, ilyen tárgyi-lagosan. Hogy szortírozta, méret szerint, darabszámra, vagy hogy. Megromlott-e valami? Büdösen is megette volna, ja, és hogy melyik az emberi test legízletesebb része, comb, nyak, láb vagy mi? Az egész ország dermedten nézi. Ez kell nekik, nem a könyvújdonságok. Könyvújdonságok a könyvnapon. Persze minél több ilyen poros műsor van, annál jobb lesz a *Klotyusz Show*. **MINDEN IDŐK LEGNAGYOBB KLOTYUSZ EXTRÁJA!** Ezenkívül lehetnek még az ünnepi extrák. Szombaton a *Nagy Extra*, főműsoridőben. Vasárnap ismételve.

Gyilkosok után a híres emberek. A összes magyar származású amerikai színész, Charles Bronson és a többi. Híres emberek betegségei, na, ez tényleg zseniális, mert ha híres, irigylük is. Ha beteg, azért az valami elégtétel.

Rohadt telefon, nem hagyják békén az embert!

— Mi van? Mi? Csak négy? Hol? De ki volt a hibás, átmént a... Hát ez fantasztikus!

Bement ez a barom Emil egy nyergesvontató alá.

Szent Atyám! Akkor nincs műsorvezetőjük, és amilyen hanyag disznó volt, biztos, hogy nem kész a szombati műsor. Van isten! Nincs mindig, de most az egyszer volt mégis. A legjobbkor. Na, akkor ezt megszervezzük! Pontosan megtervezni a dumát.

Tragikus. Szörnyű. Nem talál az ember szavakat. Mennyire szerette mindenki. Én is. Nagyon jó barát volt, melegszívű, ilyen csak egy van az életben. Mindenkinek segített, nekem is mennyit. Mindig mondogatta, Nándor, belőled még nagy ember lesz, meglátod. Érzem. Így mondta, hogy *érezem*, mert rengeteg mély érzés volt benne.

Sápadt lesz a tahó, nem talál szavakat, pedig vannak szavak. Lovas Géza. Gazdasági igazgató, erre persze szülni kell. Behozták már a roncsot, látta biztos. Na, ezt is be lehetne nyomni közben. Vidám műsor megszakad, és a roncs. Dög unalmas műsornak vége, puff a roncs! Semmi duma. Roncs, és akkor a gyászbeszéd, azt vállalom. Ne sápítozz, te barom, ez egy lehetőség, amit ki kell használni. Milyen ronda ekcémás a pofád. A roncs is üzlet. Olyan nézettsége lesz, amiről álmodni se mertél! Mit szólsz hozzá? Ott a fél műsor, el akarjátok dobni, ne viccelj, benne volt már félmillióban, olyan jól azért nem álltok a csőd szélén, vagy igen? Beszart az aggregátor, a Filmgyártól kellett kölcsönkérni, nem? Hát az a probléma, hogy nincs bele gázolaj! És akkor nem is nézik. Persze hogy nem nézik, kit érdekelnek az Emil

lajos viccei, amit nyolcvankettő óta ismétелget, de már nyolcvankettőben se röhögött rajta senki. Itt a roncs, én összehozom a dolgot, zokogni fog mindenki, ne félj. Sírni szeretnek az emberek és nevetni, de főleg sírni. És félni. Itt ez a háború, már vége lassan, és mit profitáltak belőle? Vujity Tvrtko svájcisapkában, hátul egy füstölő ház?

Édes istenem! Hogy lett ez gazdasági igazgató? A Médiaszaurusz fogatos. Nyakkendős lovag, és ezek vannak mindenhol, hát akkor persze hogy nincs műsor. Ez abban nem tud dönteni, hogy vegyenek két Hardtmuth ceruzát a titkárnőjének. Ásványvíz az asztalán – inkább ne tennének oda semmit, vagy egy cédulát, a cédulán nyíl: CSAP! Mindenből a pitiség árad, minden áll, és mindenki öreg.

Na, mit lehetne csinálni? Kell egy kis nyomás. Péterke! Persze, a kis nyuszi Péter, népi táncos szépfiú a melírozott hajával, de ezenkívül nem tud semmit. Lovas Géza egyetlen kis meleg fiacskája, de ebben a szakmában se viszi semmire, mert nincs stílusa. Nem kellett neki megküzdeni semmiért, ahogy kiheverte a néprajzos szakot, mindjárt kapott egy jó állást, ahová be se kellett járni, ha nem akart. Teljesen mindegy, hogy ott van vagy nincs, maradt ideje az öltözködésre. Fehér pulóver, fülbevaló, hát ez kevés, barátom.

Na, mit lehet tenni? Ott jön a kis Lovas fióka, te ne csináld, hát ezért nézik le a melegeket. Miért csinálod? Hogy ilyen szar társadalomba születél, ez erőt ad, nem gyengeséget. Gyenge van elég, itt csinálni kell

valamit, hát nincs verseny, van? Ezer évig emlegetik majd az úttörőket, nem látod meg, mert sehol se leszel addigra, te száználmas köcsög. Az apád viszont hallgat rád. Egyetlen vágya, hogy olyan legyél, mint a többi fiú, izzadt lajhár, kopasz baszógép, aki elpusztul AIDS-ben a végén. Piszok jó az a reklám, ahogy ott ül a lajhár, magába roskadva. Bekapta, és megdöglik hamarosan, ki lehet számítani, mikor. Ha érdemes. Na, figyelj ide, ne beszélj az apukáddal, úgyse tudsz. Csak kérdezd meg este a kukoricamálé mellett, hogy mi van ezzel a műsorral, oké?

– Helló, Nyuszi!

– Ó, te vagy?

Ó én, igen. Jössz a büféből, látom. Ez a Mindentudók Klubja. El se kell menni sehová az országban: bemegy az ember a büfébe, és öt perc múlva mindent tud. Töppörtyűs pogácsa. Gondosan elejtett szavak. Ez, kérem, a *potyadék*. Akinek nem elég a potyadék, az menjen riportozni, úgyis árvíz van, téma az utcán hömpölyög. Kérem, az a két disznóm megfulladt, a harmadiknak most adják a mesterséges légzést.

Te, ne használd AXE-ot, ez a fullasztó kangőz, honnan az istenből szerezted? Felfedezted, látom, hiszel a médiának. Ha nincs pénzed brillre, akkor ne tegyél a füledbe semmit, rézkeretes lópatkót, mi vagy te, kovács? Pubikám, az Isten áldjon meg, valami *STÍLUS*, tudod, mi az a *STÍLUS*? Ami nincs neked. Na jó, akkor térjünk a

tárgyra, nincs idő a szarakodásra. Ezt a kort majd úgy jegyzik, hogy szétmállott a kozmoszban. Valamikor akkortájt. Idő, tudod, mi az idő? Amerikában tudják, és a japánok. IDŐ!

— Hová viszel, Susi?

— Figyelj, életem, az én nevem *Nándor! NÁN* — ahogy indul, mint a tornádó, és *DOR* — ahogy megérkezik! Anyám egyetlen jó ötlete volt. Ez a név megáll a lábán, nem kell vele semmit csinálni. *Klotyusz Nándor*. Ennek a szar kornak az ütőere. Beszervezzük a Kemenes-nét, és megcsináljuk. Az a nő nem is nő, annyi benne a dinamika, csak ne imádná a rongyait. Ebben olyan, mint te, látod, milyen szánalmas? De legalább megkeresi az árát, nem úgy, mint te. Ami nincs, az nincs persze. Apukádtól megkérdezted a málé mellett, hogy mi újság az Emil-ügyben.

— Jaj, de édes, mi ez a vacak?

A légkondicionáló, te hülyegyerek, valahol itt kezdődik a stílus, nem a pamutnadrágodnál.

— Hé, Princ! — Ezt a bunkót, hány Kun Bélát csinált, mire összehozta a házát. — Kéne a kéglid, Princ. Jó, nem érdekel. Mondom, hogy nem érdekel, igen, most. Hol a kulcs, az ereszben? Jó, elviszed máshová. Kirakodóvásár van, oda elviszed. Otthagynom a pénzt a váza alatt, kösz, viszlát!

Na, ez a szervezés.

— Ülj be, Csöcsi, de ne piszkálj semmit, mert beléd

rúgok, hogy leesik a műszempillád. Kinek csinálod ezt, hülye tyúk? A nőktől akarsz te megtanulni élni? – Milyen sápadt vagy!

– Igen? – Péterke rémülten kapott a visszapillantó tükörhöz.

– Ne csavargasd, édesem, hátra is kell nézni, nem tudtad? Azt nyomd meg! Kell neked egy is levegő, Visegrádra megyünk.

– Jaj, imádom Visegrádot!

– Akkor jól van. Mutatok neked egy kéglit, még a Princé. De nem sokáig. Egy szobrász tervezte, nem ő, mert a Princ nem szobrász, tudod?

– Hát mi akkor?

– Dinoszaurusz. De potyog már a pikkelye. Kopasz dínó. A pénzt szereti, ez a baja.

– A pénzt mindenki szereti, nem? Aki normális.

– Ne beszélj. Hát engem nem érdekel, ha tudni akarsz. Elmondok majd egypár dolgot, de nyisd ki a füled, mert nem mondom kétszer. Duma, ezt a szót ne használd, jó? Mondhatod a büfében, de itt ne, oké? Kapaszkodj!

– Imádom a száguldást, de nem fognak felírni?

– Nem, szívem, engem senki sem ír fel, csak megjegyezz. Érted? Mi?

– Értem, ne üvölts. Tudod, hogy abszolút hallásom van.

– Miért nem lettél akkor hegedűs?

– Mert a gordont szeretem.

– Igen? Az ütőgordont?

– Jaj, ne hülyéskedj mindig! Az ott egy nagy kamion!
Ne beszélj, azt hittem, Topolino.

Visegrád előtt megálltak az útpadkán. Finom köd ült a parton és a fák között, és ebből mint a varázslat, emelkedett ki a hegy, koronáján a Várral. Olyan volt, akár egy álom.

A Napkirály, gondolta Klotya. A király, aki ad és elvesz.

Aztán egy kis reccsenés hallatszott balról, megzörrent a bokor, és mint a villám, vágódott ki az útra egy biciklis srác. Ahogy belerohant az árokba, mint egy golyó repült a szemközti bokorba, de nem lett baja, már meg is jelent négykézláb, homlokán egy gaz-koronával.

– Az istenedet! – morogta Klotya, amíg kimászott a kocsiból. Pubi csak ült halásápadtan, gyűrűs kezét a mellére szorította.

A kölyök sírva rángatta a biciklit, amelynek hiányzott az első kereke.

– Hol van? – motyogta. – Hová tette?

– Na, figyelj ide – mondta neki Klotya. – Én sok mindenhez értek, de varázsolni nem tudok. Ott van a bokorban. Kicsit meredek itt, nem látod?

– Mehek... – mormogta a gyerek. – Mehete...

– Hogy mondod?

– Memere...

– Előbb gondolkozz, mielőtt kinyitod a szádat. Mozog mindened, he?

A gyerek egyre sírt. Megpróbálta kiegyenesíteni az első kereket.

– Hol a gumija? – nyögte. – Hová tette?

– Én ott álltam, fiam.

– Az apu agyonver! Itt is eltört, a váza!

– Le van szarva, veszel egy másikat! – Elővette a tárcáját, kihúzott belőle egy tízezrest, és odadobta a kölyöknek. A pénz úgy szállt a fényben, mint egy pillangó. A gyerek csak bámult rá. Klotya vigyorogva ment vissza a kocsához: Pubi gyűrűjére pillantott. Jézusom, gondolta, hat karátos tubaréz!

Nyilvánvaló, gondolta Gázsó álmában, majd sokáig töprengett, mi is az a nyilvánvaló. Mintha egy fal mögül hallotta volna Feri bácsi hangját. Legjobb, ha nem gondolkodik álmában az ember, egyfelől mert úgyse jut semmire, másfelől álmában ne gondolkozzon az ember, hanem aludjon.

Feri bácsi afféle gyakorlatvezető volt a Főiskolán. Tanár úrnak szólították, bár nem volt semmiféle státusa, egyszerűen rábeszélések, hogy járjon be a gyakorlatokra, ami szintén nem létezett hivatalosan. Elképesztően lusta hallgatók verődtek össze ezen az évfolyamon, amellet vitathatatlanul volt közöttük olyan, akire oda kellett figyelni. Dolgozni viszont egy sem akart. Nem készültek el a feladatok, nem festettek, hanem kurváztak, mert a kerámia szakon fantasztikus öt lány csinálta ugyanezt, mind az öt fehérmájú. Akkor jött az ötlet, hogy össze csapják a két bandát, minden nap háromtól hatig. Azt csinálnak, amit akarnak, rajzolják egymást, vagy dobálózsanak kiflivéggel, de ott kellett lenni, és rájuk felügyelt Feri bácsi, aki mindenre alkalmas volt, csak arra nem, hogy fegyelmet tartson. Fegyelem nem is lett, se más produkció, végeérhetetlen viták viszont kerekedtek, az éretlen és szómenéses növendékek nyilatkozatháborúja, ahogy ez már lenni szokott. Elölük bújt el és menekült pár ember, köztük Gázsó, Winnipeg, Kampó és még néhányan. Ők nem vitatkoztak, hanem söröztek, ami szigorúan tilos

volt a Főiskolán. Hozzájuk csapódott Feri bácsi is, aki elég rossz festő volt, de igen jól rajzolt. Ha nem akar mindenáron festeni, biztos vitte volna valamire. Csakhogy ő festő akart lenni, és nem volt olyan barátja, aki meg tudta volna magyarázni neki: Feri, ez tévút. Miután így elszúrta az életét, a szürkehályog-műtete után drogfelügyelő lett a gyakorlatokon. Köztudott, hogy a hályogműtét után leromlik az ember egyensúlyérzéke. Az öreg mindennek nekiment, mindent feldöntött, és valószínűleg akkor se látta volna, mit csinálnak, ha csináltak volna valamit. Mintha ő itta volna a legtöbb sört, pedig csak kortyolgatta, hogy valamit mégis csináljon. Ha le akarta volna írni valaki, amilyen tanácsokat adott, nagy bajban lett volna, mert egy épkézláb mondat ott el nem hangzott. Ennek ellenére kezdték behordani képeiket a srácok, először Winnipeg, aztán Kampó, aki cigány volt, és éppen olyan púpos, mint az apja. Szomszédjuk, az állatorvos taníttatta. Kampónak esze ágában se volt főiskolára járni. Nem akart ő semmi lenni, festő a legkevésbé, egyszerűen csak szeretett festeni, és legalább tíz év előnye volt a többiekkel szemben, ugyanis gyerekkora óta csinálta. Ennek megfelelően sokkal előbb kialakult a stílusa is, aminek a megváltoztatására alkalmatlan volt bármilyen pedagógia. Már akkor látszott, hogy semmire sem viszi az életben.

Na, ezek behordták a képeiket, Feri bácsi pedig megnézte őket. Már amennyit látott belőlük. A kereteket biztos látta, meg a színhatást, ezért mindig a keretekről beszélt. Olyan jól senki sem tudott vásznat feszíteni, mint ez a banda. Valami furcsa felhangja mégis lett az egész-

nek. A festészetben ugyanis van értelme annak a szónak, hogy *színhatás*. Ha máshol nincs is.

Elkezdtek úgy nézni a képeket, ahogy Feri bácsi nem látta — nyilván szolidaritásból. A hat srác közül négy foltfestő lett, kivéve Kampót és Gázsót, ami nyilván nem véletlen. Még hozzá jók, és mind a négyen elég jó álláshoz is jutottak aztán: ketten az építészetben, ketten a textilfestőknél. Kampó lengyelpiacozott egy ideig, mellette guberált. Később guberált és mellette lengyelpiacozott. Itt adta el a képeit, kétszáz forintokért, de azt mondta, így is elégedett, mert a vászon ára majdnem visszajött. Ami nem volt igaz, mert vászonhoz is ingyen jutott, szintén az állatorvostól, aki egy vigéctől vette kocsitakarónak, de szövés-hibája volt, ami akkor derült csak ki, amikor a vigéc már eltűnt. Ott folyt keresztül rajta az eső, ahol akart, pluszként ronda is volt. Ezért odaadta Kampónak, hogy festeni azért jó lesz. Kampó rengeteg púpos Jézust festett akkoriban, meg libákat, de aztán egyre több libát, mert ezt vették a lengyelpiacon. Kérték, fessen hattyút. Aki libát tud, hattyút is tud. Kampó viszont nem volt hajlandó, inkább elment guberálni. Senki se tudta, mi a francért ragaszkodik a libákhoz. Lehet, hogy ő maga sem. Amit viszont elhatározott, azt végigcsinálta.

Közben meghalt a pártfogója, mert senki sem él örökké. Ettől kezdve Kampóra volt bízva, hogy gazdálkodik a tehetségével. Nem kérte számon senki. És egészen meglepő módszert választott: nem gazdálkodott sehogy, inkább guberált.

Milyen csend van, gondolta Gázsó, amint felriadt. Miről is álmodtam? Valami érdekes volt pedig. MP szuszogását hallgatta. Amit álmában csinált, felért egy mozival: néha egész éjjel a fogát csikorgatta. Máskor felült, hadonászott – mindezt alva, reggel nem emlékezett semmire, mint ahogy ő se most az álmára. Na, ezek a nagy gödrök, amelyekbe csak beleesni lehet, kijönni nem. Nézte MP arcát, és szeretne volna kitalálni, miről álmodik. Anyja mondogatta, az a jó házasság alapja, ha nem tudja az ember, miről álmodik a párja – ő se tudta soha, állítólag. Paralel az öreg sem, egyszer bevallotta. Ennek ellenére érdekelte őket a dolog, és ez volt az érdekes. De ha fia van az embernek, az a baj, hogy mire őt is érdekelni kezdik ezek a dolgok, már nincs aki elmondja a tapasztalatait: előlről kezdődik minden.

– Csak azért hívlak, mert tíz óra van – mondta Tar. – Azt mondtad, hogy nem jó a mobilod.

– Megjavult.

– Te, mi a helyzet a kocsiddal?

– Az nem javult meg. – Eszébe jutott, gondolta. Csofátos! Akkor hagy ki csak a memóriája, amikor akarja.

– Na, majd kitalálunk valamit – nyugtatta meg Tar. Ezt ne csinálta volna: az ő megnyugtatózásában volt valami, amitől senki se nyugodott meg. Szintén egy képesség. Egy ilyen szervező megjelenne a párizsi metróban, és azonnal kitörne a pánik. – Szóval csak azért hívlak,

mert itt van ez a PIX-téma, és be kéne már indítani. Kedd óta itt van.

– Ne beszélj.

– Kedden hozták, kilenckor. Éppen jöttem, amikor hozták, már vártak.

– Fantasztikus!

– Már azt hittem, azzal is valami baj van, de nincs, sőt, nagyon elégedettek vele. Valaki lefényképezte, sőt, videóval is kijöttek másnap.

– A közterületesek.

– Te nem, ezek el akarják lopni! Felrakjuk az Internetre, és akkor védve van.

– Onnan lopnak a legtöbbet. Felteszed, és szabad préda. A Szabadalmi Hivatalnál véd le.

– Jó, de az ötvenezer. Másfelől az ember tudja, hogy jó úton járunk, tehát azért lopják. Ha szar lenne, nem lopnák.

– Szar így is, nyugodj meg.

– Úgyhogy gyere be légy szíves, és találjatok ki valamit a Pompossal. Teljesen hülye lett ettől a kocsi-ügytől, a hágai bírósághoz akar fordulni, úgyhogy vele is csinálni kell valamit.

– Bruttó százharmincért.

– Nézd, én tudom, hogy ez nem sok, de majd kitalálunk valamit.

– Találd ki nyugodtan.

– Tudom, hogy neked se könnyű. Neked is lehetnek rossz napjaid.

– Vannak, igen.

– Majd elmúlik. Legjobb ilyenkor csinálni valamit, az segít általában.

– Még egy PIX-et. A első után azt mondtam, hogy nem akarok látni több PIX-et.

– Nem kell mellre szívni. Lopják is, látod? Csinálunk még egyet, kész. De ez ne zöld legyen, arra gondoltam. Piros árnyalatban, mit szólsz hozzá? Vagy rózsaszínes.

– Pomposnak mondd, imádja a lemenő nap színeit.

– Lemenőt mondtál, a szentségit?

– Lemenőt, miért? Megy le a nap, akkor vörös, nem?

– A francba, várj csak! Erre nem gondoltam, látod.

– Miért, milyen, amikor lemegy, szerinted? – A hatodik emeleten eldől valami. De valami terjedelmes, talán egy könyvszekrény. Remélhetőleg agyonvágta a Századost, akkor nem lesz több Szomszédok csütörtökön. Üvöltve.

– Na, ezért kellesz te, látod? – mondta Tar. – Te vagy az ész. De mi legyen akkor?

– Nem tudom. És nem is érdekel.

– Mindig rád építettem, tudod? Te vagy itt a... hajókon van ilyen szar, tudod, mint a sarkantyú. A jégtörőkön, ami vágja a jeget.

– Jégcsákány.

– Na az, szóval te vagy itt a csákány, valamit ki kell találni délig, mert már kérdezték. Délre kitalálod, oké, csak a színhatást, a többi nem sürgős.

– Én meghaltam.

– Ne beszélj, akkor a mobiloddal beszélgetek?

– Vele, igen. Automata.

– Na jó, gyere be, a többit személyesen. Puszi!

Ó, Jézusom, gondolta Gazsó. Remélhetőleg megdöglött a Százados. Nem is volt katona különben, a neve volt csak Százados. Még jó, hogy nem őrnagy.

Erzsike a tükör előtt állt és sírt. Ó, Istenem, gondolta. Édes istenem, segíts! Konkrét nem tudta, hogy milyen segítségre gondolt, és ez volt a baj. Én se tudnék segíteni, ha nem mondaná az a másik, tűnődött.

Háta mögött a két szék hátán kiterítve a ruhái – mindegyik, amelyik szóba jöhetett a fellépésnél. Az ajtón lógott a rózsaszínű és a lila, de egyikhez se volt kendő. Meg kell várni a harmadikát, gondolta. Előbb nem megy. A butikos Zsuzsival már megegyezett, csak el ne adja harmadikáig. Jön valaki és elviszi.

A legtöbb keserőséget a butikosok okozták az életében, amennyi egy sorsba egyáltalán belefér. Más oda-megy, és kész. Ő odament, és mindjárt látta, hogy húzogatják a pofájukat. De miért? Nem ugyanolyan ember, mint a többi? Személyi igazolványa, minden megvan. Hát meg fogja mutatni ennek a rohadtnak, eltökélte. Tudod, mi ez, Zsuzsikám? Azért, mert az anyádtól örökölted ezt a boltot, olvasni tudsz, ez itt milyen betű? Még ha néger lennék, vagy kosзовói, de magyar állampolgár vagyok! Ha eladod a rohadt kendőt, megöllek! Megmondom a bíróságon, hogy miért tettem. Felállok a dobogóra, és elmondom mély, elcsukló hangon, hát ott mindenki zokogni fog, és azt mondják, ez megérdemelte! Igenis, jogos önvédelem volt, akkor mentsük fel! Hazajövök és leköpöm a sírodat!

— Meghoztam a paprikát! — mondta apja a háta mögött. Szász úr. — Mit csinálsz itt?

Mit csinállok, nem látod? Miért csináltál gyereket, semmi felelősség nincs benned! Azelőtt ez megvolt az emberekben, de most már nincs. A jóból semmi se maradt. Kötelező Anna-bálok mind eltűntek, maradt a Frei Tamás meg a foci. Ki kíváncsi a Frei Tamásra meg a focira? Ez a Frei Tamás a leghülyébb sport, ami létezik. Illetve a foci. Tisztára összezavarják az embert, tedd le a francba, mit csináljak vele, fogjam? Ha megint száznegyvenötért vetted, akkor a fejedhez vágom! Muszáj megvárni a harmadikát, ez a baj. Kétségbeesett várakozásban telik el az ember fiatal élete, pedig csak egy van. Beszélnek a vallásokról, hát az smafu. Egy szó nem igaz ezen a világon. Mennek a lódarazsak bombázni, vagy nem mennek? Szó se lehet róla! Mégis mennek. A kormány ugyanúgy hazudik, mint a kommunisták. Kinek lehet hinni akkor? Majd jön valaki, aki véletlenül igazat mond, és az lesz az isten. De legszemetebbek a butikosok. Zsuzsa már a második Suzukiját veszi, és minek neki, hogy álljon a napon? Tönkremegy, akkor vesz egy másikat, mert nem gond neki. Egyszer ezeket be kéne állítani dolgozni. A pártokat is. És akkor van pofájuk ingyen töpörtyűs pogácsát kérni a Parlamentben! Tisztára, mint a kommunisták, de azok legalább nem kérdezték. Pogácsára fáj a foguk, odahozták. Nem kellett új törvényt hozni. A butikosokra hoznának, de olyat, hogy belehülyüljenek! El fogja adni a szemét, le kellett volna foglalni ötven forinttal legalább.

Kérem, ez az enyém, jövök érte. Ha gond van, akkor táviratozzon, úgyse hozzák ki, csak másnap. Postáról az ember nem tehet.

Tedd már le a kurva paprikádat, nem fogok rád örökké robotolni! Csináld meg, ha éhes vagy! Hány férfi meg tud csinálni egy lecsót. Nagy ügy. Bár lettünk volna Koszovóban, akkor elmenekültél volna. A határon elveszik a papírokat, vissza se gyere! Jöhetsz, de én letagadlak. Megkérdezi a KFOR, kérem, én nem tudok semmit. Sose láttam ezt az embert, hazudik. Vigyék máshová. Felőlem a házat is felgyújthatnák a szerbek. Tessék, itt van, gyűjtsátok fel! Legalább nincs rá gond.

— Csak a holmimért jöttem! — mondta Gázsó. — Hol a dobozom?

Pompos sápadt volt, de láthatóan bántotta, hogy nem tud Gázsó dobozáról.

— Egy szar doboza van az embernek, és azt se találja!

— mérgeződött Gázsó.

— A kék? — kérdezte Ildikó. — Elvitték.

— Kicsoda?

— Abba tették a Sherman csavarjait, azt hiszem.

Gázsó erre szóhoz se jutott. Na, megálljatok!

— Örülök, hogy jutottatok valamire! — mondta Tar az ajtóból. Éppen csak bedugta az orrát, aztán úgy maradt. Tulajdonképpen elég is volt belőle az orra.

Gázsó körülnézett, hogy mit vágjon oda, de semmi

alkalmas tárgy nem akadt a közelében. Ilyen munkahe-
lyet még ne találtak ki egy légópincében.

– Tudod, mire gondoltam? – folytatta Tar. – Legyen
akkor zöld. Zöld, ami frissít, nem? Szinte árad belőle a
frissesség, úgyhogy ezen induljatok el, jó? Nem akarok
beleszólni különben, de a frissesség az nem rossz, mi?

– Zöld már volt a FA tusfürdőnél – figyelmeztette
Pompos. – És állandóan azt nyomják mindenhol. Fe-
dezd fel a FA frissességét.

– Nem érdekes – mosolygott Tar. – Több szín is van
abban, fehér, sárga... két sárga is!

– Három – jegyezte meg Pompos. A francnak kel-
lett beleszólnia.

– Akkor a kék, szóval nem érdekes. Attól mi még be-
zöldülhetünk, nem?

– A naptáram hol van? Abba is csavart raktatok?

– Színt nem lehet perelni, ez a lényeg.

– Gémkapocs volt mellette. Ki a fene vitte el? Gém-
kapocs nem kell a Shermanba. Ide figyelj! – mondta Tar
orrának. – Elvittétek, jól van, de semmi felelősséget nem
vállalok érte, világos?

– Ó, az már rég rendben van! – nyugtatta meg Tar.
– Ne idegeskedj miatta.

– Alul nincs kész! Hiányzik két kereke!

– Lüke Sherman – vigyorgott Tar. – Észre se vettem.

– Virított a sárga alapozófesték, az se tűnt fel?

– Te nem, tényleg. Olyan vidám foltnak tűnt.

– Piszok vidám, tényleg. Kinek kellett az a rohadt
gémkapocs?

– Ja, azt én vittem el – vallotta be Ildikó. – Mindjárt hozom, ami maradt!

Gazsó kihúzott egy banánhéjat az íróasztal aljából.

– Ezt ki tette ide? – kérdezte sápadtan.

– Azt én, ne haragudj – mondta Pompos. – Elfelejtettem, bocs.

– A színnel akkor rendben vagyunk, állatok neki, jó? Baromi ötletem van keddre ugyanis.

– Engem nem érdekel, milyen kuplerájt tartasz a saját polcodon, de ide ne rakd a szemetet! – hörgögte Gazsó.

– A héj nem szemét! – mosolygott Tar.

– Nem, akkor micsoda? – üvöltötte Gazsó. Pompos már tárgult mellőle.

– Étel! – Elég régóta ismerték, erre mégis leesett az álluk. – Étel héja az szintén étel, nem? – Nyelt egyet, mire két helyen behorpadt a feje, és már érezni lehetett a lábtörlőszagot is. – Most nem ez a lényeg, tudjátok, mire gondoltam? A Shermanról jutott eszembe, hogy kéne még egy lódarázs is! De legalább tíz méteres, mit szóltok hozzá? Világoskék, amilyenek a repülők általában. Repülés közben, de tíz méteres legalább. A farkán jön ki a füst, minden, tehát bevetés közben.

– Nem jó – nyögte Pompos. – Még vita van róla, hogy bevetik-e. A Parlamentben.

– Be fogják, légy nyugodt. Akkor mi már egy lépéssel előrébb vagyunk, nem?

– Ha bevetik is, nem kéne felhívni rá a figyelmet – érvelt Pompos. – Direktben.

– Jó, akkor nem kell a kondenzcsík. Kondenzcsík nélkül. Kék.

Gazsó kiment, hogy megkeresse Ildikót és a maradék gémkapcsokat. Jól bevágta a vasajtót, mert a légópin-céknek vasajtajuk van.

– Beszélj vele – kérte Tar. Árnyaltan tudott kérni: mint a jég. – Jó lenne, ha beszélnél vele, hm?

– Persze – mondta Pompos.

– Mégis csinálj már valamit, érted? Hm?

– Igen.

– Le kell ugranom a Savoyba, de visszajövök tizen-egyre. Mert fél egyre ezek jönnek a PIX-től, érted? Hm?

Menj már az anyádba, gondolta Pompos. Egy sárga műanyag sablont szorongatott: azt se tudta, hogy került a kezébe, de ez is Gazsóé volt. Bizonytalanul elindult utána, nem is azért, hogy odaadja neki, hanem a szag miatt. Kripta, gondolta. Egy kripta lehet ilyen. Ezerféle illatosító van, mi is reklámoztunk már négyet. Az a baj, hogy nem olvassa el ez a barom, illetve nem hatol a tudatába. A szentségit, tűnődött. Ha neki nem hatol, akkor máséba hogy hatol? Lehet, hogy nem is hatol senkiébe, és tisztára feleslegesen csináljuk az ötméteres plakátokat?

Ildikó asztalánál találta Gazsót, amint egymás után kirángatta a fiókokat, de nem talált mást, csak ropit, müzlit és megint ropit. Pompos kinyitotta a száját, hogy beavassa az előbbi dologba, de aztán jobbnak látta, ha nem szól.

– Megette! – hörögte Gazsó. – Fogadjunk, hogy megette!

— A dobozát is? — suttogta Pompos. Sápadtan elvi-
gyorodott, mert mindennek dacára vizuális típus maradt
azért. Ez a helyzet az operatőrökkel. Dilinyós jutott az
eszébe, akit azért hívtak Dilinyósnak a Főiskolán, mert a
kamera megszállottja volt. Belenézett a keresőbe, és kielé-
gült. Az óbudai kábelesekhez került aztán, ahol leginkább
az önkormányzati üléseket filmezték, meg a virágvázákat
a Művelődési Házban. Dilinyós ezt is szívesen csinálta: őt
a kamera érdekelte. Ott kezdődött a világ a számára, ami
négyyszögletes, lekerekített sarokkal. Egyszer aztán a disz-
kóban forgattak. A lemezlovas tudta, hogy jönnek, és be-
vetett mindent. Lézerágyú, minden volt. És ahogy lövöl-
dőzött vele, belelőtt párszor a tömegbe is. Nem veszélyes,
csak a neve ágyú. Akinek a szemébe megy, annak persze
nincs szerencséje. Dilinyósnak nem a jobb szemébe ment,
hanem a kamerába, mert az volt a szeme előtt. A kamerán
keresztül a keresőbe, és onnan a szemébe. A kamera ki-
nyiffant, az volt egymilliós veszteség a kábeltévének.
Kinyiffant továbbá Dilinyós szeme is, de nem csak a jobb,
mert az operatőr a bal szemét is nyitva tartja, a jobbal csak
céloz. A ballal figyel. A kamerát el lehetett dobni, a szürke
foltokat csak később vette észre. Hajnalban duplán látott,
egyensúlyzavarok. Alkonyatkor farkasvakság. Dilinyós
kétségbe volt esve. Tíz hónapig volt betegállományban,
és állandóan a szoba ablaka előtt ült: a tájat bámulta,
mert az ablak is négyyszögletes azért.

Ahogy ez a dolog eszébe jutott, Pompos elárvult. Ad-
dig is el volt, de ez aztán betetőzte a dolgot. Annyira el-
árvult, hogy Gázsó is észrevette.

– Mi van? – mordult rá.
– Semmi.
– De valami van, látom!
– Semmi, tényleg. Igazad van különben. De hová mész utána?

– Fogalmam sincs – mondta Gázsó. Benne voltak az őszinteségben. Ki nem mondott őszinteség, ez a legrosszabb.

Pompos bólintott. Maga volt a sápadt elárvultság. Gázsó ugyan üvöltözött, mégis az egyetlen volt ebben a társaságban, akit a barátjának érzett. Nem csupán itt, az egész világon, ami Pest megyét jelentette a gyakorlatban.

– Oké – mondta. – Én is elmennék, de nincs hová.

– Nekem sincs – vallotta be Gázsó. Eddig ez még eszébe se jutott.

Persze. De te fogsz egy darab vásznat, bemész a kamrába, és csinálsz valamit! – ezt akarta mondani, de csak gondolta aztán. Én mit csináljak? Tíz év alatt nem tudok összehozni annyit, hogy vegyek egy jó kamerát, ami csak a kezdet.

– Oké, jól van. Azt nem tudom, mit csináljak.

– Dehogynem.

– Nem, tényleg, ez befékezett. Fogalmam sincs.

– Fogsz egy sprayt, és befújod nekik. Milyen kell, zöld? Zöld sprayt akkor. Friss legyen, mint a FA dezodor, vagy mi az isten.

– Habfürdő.

– Bounty szerelésben, kész.

– Jó, megpróbálom. Délre jönnek érte. Ez a barom még kirúg a végén.

– Dehogy, csak mondja.

– Mondogatja mindig, hogy neki egy sima fényképész is elég lenne, feleannyi gázsiért.

– Igen, csak próbálja meg.

– Meg is fogja, azt hiszem. Ez egy... – valami gorombát akart mondani, de semmi se jutott az eszébe. Szél járt a fejében, nem gondolat. Még az sem. Piszok sápadt volt.

– Figyelj ide – kezdte Gázsó. – Levágsz egy negyvenszer hetvenes lemezt, és befújod. Ennyi. Le se kell vágni, ott vannak a sarokban! Az ott például!

– Nem, az csorba, félretettük a múltkor.

– Húhú! – mondta Ildikó az ajtóból. Gázsó rámeredt: látta, hogy megint eszik valamit. Mosolygott és eltűnt.

– Nem igaz! – mondta. – Miért nem lett ez bálna? Kinyitná a száját, úszna és kész!

– Eltévesztette a házszámot – vigyorgott Pompos.

– Az is csorba. Azt még a másik előtt tettük félre.

– Le van szarva, begittezed, ott a gitt. Megölöm ezt a dögöt, mindjárt jövök!

– Megvan – jelentette Pompos, ahogy visszajött.

– Fasza, akkor fújd be és kész!

Pompos felvette a zöld sprayt, és kipróbálta a lemez sarkán. A zöld viszont egy kényes szín. Van szép zöld, van még szebb, de a legtöbb ronda. Sprayben csak rondát lehet kapni.

– Állj meg, az istenit! – sóhajtotta Gázsó. – Hol az a kurva ecset? Adj valami festéket!

– Jó, de milyet?

– Mindegy, ami van.

– Ez jó lesz? – Gázsó kikapta a kezéből.

– Figyelj ide – mondta. – Miért kérdezel te mindig hülyeséget? Mi? Kit érdekel, fog, akkor festék, nem? – kinyomott egy fél tubussal a polc szélére, megkeverte és rávágta a lemezre. – Maszatold szét és kész! Adj neki, az anyja istenit, hol egy kis fehér? Pofán vágod és kész. Még az a zöld, oda megint kremsit, jó lesz nekik, nem?

Pompos félreállt és nézte, mit csinál. A falra is ment egy kevés, a polcra több. Két perc alatt tele lett a lemez, Gázsó odavágta a pemzlit, és intett, hogy viszlát.

– Kösz – mormogta Pompos. – Ja, ez a tiéd.

Gázsó zsebre dugta a sárga műanyag sablont – az ajtóból még visszafordult. Dermedten a képre nézett és megállt. A szentségit, gondolta. Nem is rossz, sőt, túl jó nekik. Pompos ránézett: kicsit homályos volt a pillantása.

– Hát igen – mondta halkan.

Gázsó csak bámulta a nyavalyás képet. Hogy lett ez ilyen? Nem igaz.

– Jöhetnek akkor – sóhajtotta Pompos.

Gázsó levette a képet az állványról, megnézte az ablaknál is.

– Hé! – nyögte Pompos. – Hová mész?

– Mit hoztál? – mosolygott MP, Gázsó azonban félretolta, és behúzta előtte a kyszoba ajtaját. Megállt, forgolódott a képpel, végül a fal mellé állította: a padlón lett egy zöld csík. A trikóján és a nadrágján is volt már.

Kivett néhány ecsetet a köcsögből – kemények voltak, mint a deszka. Polcon a festékek beszáradva. A fiók alján talált néhány okkert és feketét – ezek persze jók voltak. Az istenit, mérgelődött, de valójában megrendült. Jó, ne haragudjatok, gondolta. Minden helyrehozható, nyugi. Púpos kőkemény festékekkel is tudott festeni, összerörte kalapáccsal, és újraélesztette. Nyugi.

A törlőrongyért nyúlt – nem találta. MP vitte el biztos. Nahát, az istenit, más rongy nem volt? Megvan a dolgok helye, minek mindent felforgatni? De aztán eszébe jutott, hogy ő vitte le autót szerelni. Te jó Isten, mikor volt az?

Az ajtóhoz hátrált, megnézte a képet. Legalább négy méter távolság kellett volna még. Jól van. Nem baj. Ezek a szagok. Mindjárt. Puhul már, a szentségit. Még egy kis sárga kéne, kadmium. Damárlakk, na, ez még lötyög. Te vagy a legrendesebb, majd megmondjuk MP-nek, hogy nem száradsz. Ha be vagy dugva.

A szentségit, mint egy vízesés. Honnan jött ez? Kis rohadt kék kéne oda. Elmenni a kékbe lassan. Mező a francba. Mit szólna hozzá Feri bácsi? *Gyerekek, kéne még egy sör.* Kékkal kezdjük, jobbról. Ne ragadj, az

anyád szentségít! Meg kellett élni, és élünk. Újra itt vagyunk, nem? Egyszer minden helyreáll, Krieg vorbei. Nem, ez túl kék. Túl kék vagy. Ne kapkodj, mert elrontod. Nyugi. Kék, de nem ez. Hol egy másik, csinálunk. Kékek, balra sorakozó. Ez olyan, mint a Tar szeme, moslék nem kell.

Fiam, ne nyúlj hozzá, mondaná Feri bácsi. Ez így már valami. Ha elbaszod, akkor semmi. Mehet óriásplakátnak. Szegény Pompos, na ezzel kiszúrtunk. Lesz még jobb is. Ennyi szar kék között nem talál az ember egy normális kéket. A múlt maradéka. Felújítjuk, fel lesztek újítva. Megjött a gazdi Szibériából. Jön a halál, kitartás. Mi kibírjuk, testvériség. Egyenlőség, testvériség, ez jó. Na ugye. Mi lehet a Púpossal, Szentmártonban van még biztos. Pulyka ott van, ahol született. Púpos, ide benyomjuk ezt a kéket, mi a véleményed? Megkezdjük a folytatást. Jó, várok egy percet, indul a perc.

Nem, inkább nem. Jó, leülünk, nem árt egy kis pihenés.

Az ember leül és ül. Vakarózik. Huzat van. Nincs huzat. Valaki matat az ötödiken, mi az istent csinálnak már megint, szétszedik az egész házat.

Nyugi. Nyugi, nyugi, nyugi! Minek az a kék? Nem volt szó kékről. Miről volt szó? Nem kellett volna leállni. Iszunk egy sört.

MP hol van? Ahogy ez el tud tűnni, bámulatos. Mindjárt megleszünk. Vannak kis bajok, és vannak nagy bajok. És van óriási.

— Hoztam sört — mondta MP az ajtóból. — De nem hiszem, hogy meghűlt már.

Nem baj, a sör – sör. Hideg vagy meleg, ugyanaz van benne: semmi.

– Milyen meleg lett – sóhajtott MP. – Korán jött, és tudod, mi az érdekes? Hogy nincs szúnyog!

Gazsó a tapétát nézte a mennyezeten.

– Ennyi eső, és nincs.

– Kiirtották.

– Nem, egyszerűen nincs. Néztem lenn is, a parton. Nincs. Nem hiányzik persze, bár van, aki szereti.

– Igen?

– Fehér Zsuzsa az MTI-ben. Azt mondja, hogy akkor van rendben minden.

– Ha van szúnyog?

– Igen, szerinte. Tehát minden úgy van, ahogy lenni szokott, ő akkor nyugodt.

– Kényelmesen fekszik majd a sírban.

– Jaj, ne mondj ilyet!

– Miért, egyszer meg kell halni, nem? Neki is, meg nekünk is.

– Levették a bal mellét, de azt mondja, hogy megúsza. Az anyjának is levették, az egész családjában minden nőnek. Szegény Zsuzsa. És ami az örület, nagyon szép melle volt.

Erre hallgattak egyet.

– Nem biztos, hogy a legrosszabb – mondta végül Gazsó.

– Micsoda?

- A halál.
- Dehogynem. Én speciel örülök neki, hogy nincs szűnyog.
- Rohadt festékek beszáradtak.
- Vegyél újat!
- Tudod, mennyibe kerül? Duplája minden.
- Nem érdekes. Holnap elmész és veszel, az mindig feldob.
- Hát ezek az árak nem.
- Minden drágul, nem érdekes. Majd kitalálunk valamit. Ne törődj most ezzel.
- Oké. Nem törődök.
- Na, ezt szeretem hallani. Olyan vagy, mint azelőtt. Ezért szerettem beléd.
- Igen? Miért nem mondtad?
- Ja, ilyen dolgokat nem árul el az ember.
- Top secret.
- Megvannak a nők titkai, ha érdekel.
- Persze.
- Hát eddig nem nagyon mutattad. De vannak azért. És nagyon örülök, hogy veszel holnap festéket.
- Egy kurva vonalat nem tudok húzni.
- Mert nem is kell, azt hiszem.
- Megnézted?
- Persze, gyönyörű. Olyan, mint egy vízesés. Illetve, ahogy a vízesés mögül néznéd a mezőt. Nem?
- Biztos.
- Nekem nem hiányzik róla semmi. Nem értek hozzá, az igaz. De ezért nem nyúltál hozzá szerintem, mert

te is érzed. Vettem még egy sört, te, az milyen hideg lehet már! Nem hoz izgalomba?

– Nem.

– Hidegebb, mint a jég.

– Nem érdekel a jeged, ne menj el. Te mit csináltál?

– Én semmit. Illetve gondolkoztam.

– Ne gondolkozz annyit, nem kell.

– Valamennyit kell azért. Ez más, az én szakmám.

– Minden szakma egyforma, hidd el.

– Jaj, dehogy! Azelőtt nem mondtál ilyen hülyeségeket.

– Azért mondom most. Hogy belém szeress. Mássz ide, légy szíves.

– Mássz te, neked jutott eszedbe.

– Nem, te mássz.

– Hát nézd, odamászhatok – nevetett MP. – De akkor is neked jutott eszedbe. Én el voltam merülve.

– Igen, miben?

– Hát mindenben.

Félóra múlva beállított Pompos három sörrel, egy pezsgővel és öt szál gerberával.

– Izé – mondta. – Nem zavarok?

MP intett neki, hogy nem, aztán csak szorongatta a virágot.

– Mi van?

– Semmi, kösz. Lehet, hogy jókor hoztad.

– Ünnepe van?

– Lehet, igen. Remélem.
– Na, akkor jó. Megéreztem, látod, itt a pezsgő, habár meleg. Ez mi volt?

Valami eldőlt az ötödiken Századoséknál. Gazsó a papucsát kereste: az egyik megvolt.

– Balos – mondta Pompos.

– Mi?

– A balost vetted a jobb lábadra, ami szerencsét hoz egyébként.

– De nem vagy babonás?

– Mit csináljak akkor, berakjam a mélyhűtőbe?

– Hát az nem a legjobb – mondta MP.

– Rakja csak be. Olyan lesz, amilyen lesz. Megszavastuk.

– Elég furcsa elképzeléseid vannak a demokráciáról – jegyezte meg Pompos.

– A görögök is így csinálták, légy nyugodt. Tőle kérdezd, szakértő benne. Beprogramozta.

– Mit, a demokráciát?

– Csak elvileg – mosolygott MP. – Másképp ugyanis nem működik.

– Hát elvileg a marxizmus is működik, nem?

– Odáig még nem jutott, a koszovói válságnál tart.

– Igen, és mire jutottál?

– Te, semmire – mosolygott MP, amíg belegyömöszölte a gerberákat a kis vázába. Nagyobb nem volt. Felkészületlenül érte ennyi gerbera.

– Nem igaz. Nagyon is a mélyére hatolt. Csak elakadt a Milosevicnél, pedig egy szimpla görény szerintem.

– Nem, azon már túl vagyok – mondta MP. – De nem szimpla, tévedsz. Az a baj.

– Egy nézetből lapos, mint a bádóg, és ez az én nézetem. Ugyanúgy, mint a Szaddám. Nincs is más különbség köztük, csak a bajusz, de ne politizáljunk.

– Te kezdted – jegyezte meg Pompos.

– Igen, ne beszélj!

– De, mindig te kezdted, csak nem veszed észre.

– Hát ez nem igaz. Én vagyok a felelős a koszovói válságért. Még mi van?

– Marhára örült a kopasz, mert mondtam neki, hogy kész. Mindenáron meg akarta nézni, de mondtam, hogy még dolgozol vele kicsit. Úgyhogy elmentek sétahajózni a PIX-esekkel. Ahol csobog valami, ott nem lehet veszekedni, tehát jön a megegyezés.

– Közben pedig bepisál, aki elalszik.

– Na, ha disznólkodtok, akkor én kimegyek – mondta MP.

– Úgyhogy minden rendben van.

– Viheted – morogta Gázsó.

– Jaj, ne! – nyögte MP. – Mi ez tulajdonképpen?

– Színvázlat – mondta Pompos. – Egy óriásplakát színvázlata. Jobb cégeknél csinálnak ilyet.

– Mi jobb cég vagyunk – bólíntott Gázsó.

– Ugyanis nem mindegy. Ha ez már megvan, akkor lehet a dolog jó is. Úgy érte, hogy átgondolt vagy valami.

– Át van gondolva – morogta Gázsó. – Vidd a francba!

– Nade... – nyögte MP.

– Ha kész. Már csak azt kell meghatározni, hogy hol legyen a PIX.

– Alul, jobbra – mondta Gázsó.

– Kicsit feljebb nem lehetne? Úgy a közepe felé?

– Oda teszitek, ahová akarjátok. De ott nincs semmi, kopasz, mint a főnököd. Róla kéne egy óriásplakátot csinálni. Odatennénk a Parlamenthez, és nem merne bemenni senki. Olyan négyszer ötöst, egy lódarázson ülve, ahogy felteszi napszemüvegét a kozmikus sugárzás ellen. Vagy a klotyón! Ül a klotyón, és néz kifelé, mit szólsz hozzá? Hózentrágert hord, hálás téma. Hol az a sör?

Pompos benézett a kisszobába.

– Lefotózzuk, és utána visszahozom – ígérte MP-nek.

– Pár napig kell. Arra gondoltam, hogy nem tesszük rá a PIX-et. Csinálunk egy matricát, az úgyis jobb, mert mozgatni lehet. És elé tesszük. Kár elbaszni, tényleg.

– Vágjátok szét – javasolta Gázsó. – Akkor azok a részek is mozgathatók.

– Nyugi – mondta Pompos. MP reszkető kézzel letette az üvegeket az asztalra.

– A poharak! Pillanat...

Gázsó a sörösüvegre bámult: tele volt párafoltokkal, és ahol MP megfogta, mintha egy nagy állat ment volna végig a mezőn. Az üveg sárgászöld volt, a nyomok majdnem feketék. A pára marni kezdte őket, mire kiszőrösödtek, akár a jégvirág.

– Jaj, ne! – nyögte magában.

Höj! — gondolta Szász úr. Más nem mondta neki, hogy *úr*, saját magának mondta hát. Éles eszű volt már gyerekkorában is, olyan, aki mindig feltalálja magát. Jégen, bárhol. Szép az élet, csak lánya ne lenne az embernek. Egy lecsót nem képes főzni, jobb, hogy nem látja az anyja. Szegény asszony, szelíd lelkű teremtes volt, és ha rákacsintott ilyenkor, benne maradt az ágyban. Másra este jön rá a hajlandóság, Szász úrra reggel jött, úgyhogy minden reggel elkésett a munkából. Rohadt lapát megvár, gondolta. Ötször is felmondtak neki emiatt — ha nem számoljuk a bitumeneseket. Nem baj, akinek a lapát jutott, arra mindig várnak.

Rákacsintott az ágyra, ahol már két éve nem várta az Erzsi. Ő is Erzsi volt, mint a lánya, de türelmesebb. Asszony legyen türelmes, és főzzön lecsót. Itt ez a sok paprika, mi lesz vele? És milyen drága már! Mi tud száznegyvenöt forint lenni a nyavalyás paprikán? Akkor már jobban megéri a sör. Vett is három üveggel, két napra. Két fél reggelire, egy estére. De ma reggel, ahogy meglátta ezt a szép időt, úgy gondolta, nem felezi meg azt az egyet. Ilyen idő nincs mindig: nem is meleg, nem is hideg, tehát pont közepes, örülni lehet neki, ha már úgysem aludt az ember. Fél háromig verdeste a szúnyogokat, végül felkelt, kijött a verandára, hogy megnézzze, mi van kinn, de itt is szúnyog volt. Fél perc alatt négy rászállt a karjára. Az anyátokat, gon-

dolta, és visszament. Benn azért óvatosabbak voltak, látták, hogy itt egy éles eszű ember csapkod, vigyázni kell. Néhányra már rácsapott félig, ezek voltak a legóvatosabbak. Van ám eszük ezeknek.

Közben hallotta, hogy Erzsí is csapkod a szobájában. Rettentően utálta a szúnyogokat, azt mondta, el fog költözni innen, nem lehet ezt kibírni. Máshol alig van, itt meg nyüzsögnek a bodza miatt. Bodza nőtt a telek mögött, aztán megint bodza, fel egész a dombig, mert ahogy lejött a víz a dombról, megállt kicsit pihenni. Na, gondolta a bodza, akkor jó lesz itt nekünk, kipróbáljuk. Szúnyogok meglátták, gondolták, szólunk a főnöknek, hogy itt ez a sok bodza, mit szól hozzá? Jó lesz, mondta a főnök, és idejöttek. Nem királyuk van ezeknek, herceg inkább. A méheknek van királynőjük, az egy fejlettebb társadalom. Meglátták ezt a szúnyogok, gondolták, milyen jól megy ezeknek, mert királynőjük van, akkor legyen nekünk is hercegünk. Hercegi csapatba álltak, és idejöttek. Fene a pofájukat. Hát nem könnyű velük. De nekik is lakni kell valahol, a bodza meg jó nekik.

Ez a szép nap, milyen szépen süt, ha akar, de ma rászánta magát. Gondolta, nem sütöttünk három napig, akkor most sütünk, hadd örüljenek ezek odalenn. Finom meleg mindenhol, és ingyen van. Ezeknek már mindegyért fizetni kell, hadd örüljenek. Köztársasági elnökük van, ennyire futja nekik, hát olyan is. Tanulhatnának a méhektől, habár az angolok se tudtak. Királynő van, de igazság nincs. János herceg szeme kicsit közel van, hát

nem egy szépség, viszont pénze az van, és arany gulden, ami a dollárnál is jobb.

Höj, de jól mozog az ember ettől a három sörtől! Kettő és fél. Kikerüljük a hokedlit szépen, amit csak akarunk. Még egyszer kikerüljük, örül az ember, hogy sikerült. A lány már elment, lecsó a francba, nem baj. Ez az egy megvan benne azért, hogy pontosan jár dolgozni. Hát ott mondjuk, nem lehet késni. Kinyit a kö-zért, akkor kell hogy legyen benne valaki. Ezt az egy jót örökölte az anyjától, valami csak jutott neki. Nem türelmes, de még lehet az. Amíg fiatal az ember, türelmetlen. Bár itt lenne az Erzsi ezen a szép reggelen. Erzsi, ne kacsingass! Anyádnak csak egy lánya volt, fia egy se. Így lettél nagy nehezen. Ami érdekes, hogy neked is csak egy lányod lett. Mesterkedtél kicsit, azt hiszem. Nem mondtad, de mesterkedtél. Ez a nők mestersége, más nincs nekik, de ehhez értenek, meg a főzéshez.

Sámli feldőlt. Hogy lefeküdt, az anyja istenit. Na jó, feküdj. Neked is kell pihenni.

Zörögnek ám a verebek. Mit csinálnak olyan házon, ahol nincs eresz? Nincs, akkor nincs, tudomásul veszik, de nem örülnek neki. Ahol eresz van, az mégis jobb. Kaptok egy kis kenyeret, más nincs. Miért nem isztok sört, látjátok, nagyon tápláló. Mert régen nem volt. Megtanulták, hogy nincs, és úgy maradtak agyilag. Mit csináltok, nézz oda, én meg söpörjek utánatok? Rakják a fészket, kell az anyag. Aki fészket rak, annak van hol aludni. Aki nem rak, annak nincs. Jön

egy vihar, akkor fázhat. Itt a kenyerek, lejöttek és megnézték. Egy okosabb tán csak akad. Meglátja, és szól a többinek: figyeljete, megszáradt már, vihetjük. Na, egyetek. Anyámnak hús is volt. Süti a pogácsát, kirak egyet, puff, szétszedik! Anyu, miért süt ilyen marha nagy pogácsát? Más kicsit süt. Miért, mert akkor körbeállják, és úgy eszik. Nem kell nekik ide-oda ugrani, ott van középen, és eszik. Ide középre rakunk nekik egy kis kenyeret, pogácsa nincs. Kaptok rá sört. Nem sok van már, becsüljétek meg. Na, milyen? Mégis puhább. Köztársasági elnökük van ezeknek is. Elnök úr, találtunk valamit. Igen, mit? Sörös kenyér, a Szász úr adta. Sör a francba, nem fogtok itt részegeskedni! Felröpülsz ágra, és lehőbörödsz. Dehogy, főnök, ettől csak jobban röpül az ember! Valami kell ebben az unalmas bodzában, nem?

Na, megnézzük a babot, mit csinált. Nő, jól van. Makacs egy növény, el lett butítva. Valamikor, amikor ezek a dolgok történtek, mocsok idők jártak. Ezeknek még grófjuk sincsen. Algróf talán, olyan intézőféle. Maximum. Azt mondja az algróf, itt ez a madzag, tekeredjete. Aki lenn marad, annak nem jut nap. Jó, elkezdtek mászni. Tekeredik az egyik, a többi nézi, de úgy tekeredett ez, hogy jobbról balra. Rendben van, akkor tekeredjünk mi is, gondolták a többiek. Hogy csinálta, jobbról balra? És mind balra kezdte. Ezt makacsul megtanulták, és úgy maradtak.

Figyelj, te marha, lehet így is, nem? Bableves lesz belőletek. Teszünk bele egy kis oldalast meg babért.

Babér az kell, annak van az a bablevesíze. Kéne egy kis babért ültetni, hátha megnő a kerítés mellett. Meglátja a kerítést, azt mondja a másiknak, ilyet még nem láttam, de nőhetünk itt, nem? Próbáljuk meg, mondja a másik, máshová nem mehetünk. Lábunk nincs, csak gyökerünk.

Hé, ez mi volt? Mekkora reccsent!

Ülünk kicsit. Nyavalyás árok. Még mélyebbre akartalak ásni pedig a Medárd miatt. Medárd óta folyton esik. Az anyád, te! Nem is fáj. Nem fájsz, hallod?

Akármibe fogadnék, hogy ez eltört. Törött láb, hé! Eltörtél, mi? Nem kell akkor dolgozni. Haha. Törött lábbal hogy menjen az ember? Lapát megvár. Pákozdi úr idegbajt kap, keddre meg kell lenni. Azt mondta, hát azt mondta, erről ki tehet? A Medárd egyedül. Az nagyobb úr a Pákozdinál is.

Nahát. Nem kell menni, akkor nem kell. El kéne törni a másikat is.

Amikor hazajött hatkor, Erzsi akkorát sikoltott a kapuban, hogy öröm volt hallgatni.

— Apuka! Mit csinál ott?

Szász úr rámosolygott a vizesárok mellől. Mégis szeret azért, gondolta, másképp nem ordítana ennyire. Addigra már jól feldagadt az a láb. Bal láb. Közelebb van a szívhez, azért dagad annyira. Jobb oldalra nem nőhetett, mert ott már van egy.

— Jézusom! — sápirozott Erzsi. Zacsó a kezében,

benne a lopott kenyér és a prézli. Miért hoz ennyi prézlit, ki tudja. Amúgy jó, ha van. Ez egy olyan ház, hogy prézli az van, amennyi csak kell.

— Mióta ül itt, apuka?

Nem szép lány, de jólelkű. Szépség másnak is van, jóság nincs.

— Mondjon már valamit, hallja!

— Én, kinek? — mosolygott Szász úr. Három veréb felröppent a bal oldalon. Eddig vártak, gondolták, még kapnak egy kis kenyeret. Eljátszottak egész nap.

— Van telefon, nem? A sörért be tudott menni?

— Azt már reggel kihoztam.

— Reggel óta itt ül? Jézusom!

— Hát mit csináljak, fiam?

— Mentő kell, gyorsan!

Mekkora púp, az istenit. Honnan jött ez a hülye nagy púp? Úgy látszik, van az ember szervezetében egy rekesz, ahol vannak ilyenek. Ha kell, akkor előszedi a szervezet, meg van beszélve. Milyen puha, tele van nedvvel. Gyógyító nedvek ezek, látják, hogy itt gyógyítani kell, akkor idejönnek. Eltört a szaros, jó, akkor jövünk.

— Jöjjön gyorsan! — kiáltotta Erzsike. — Át kell öltözni!

— Öltözni, minek?

— Nem mehet melegítőben, azért!

— Én, miért nem?

— Nem mehet, értse meg! Ne makacskodjon!

— Nem makacskodok, de hogy veszed le? A púp lenn van, ez meg fenn, hát nem fér keresztül.

– Akkor levágjuk, jöjjön már!

– Az a fontos, hogy lássák. Ha nem látszana, hogy néznék meg?

Jó lány nagyon. Pákozdit meg fogja ütni a guta, remélem. Elmegyek a temetésére. Fél lábbal, akárhogy, csak temessék végre.

– Jó itt, mondom. Megvárjuk most már.

– Mi a fenét vár meg, mondja, a Messiást?

Erzsi várta mindig. A Messiást. De nem jött sose, hát arra lehet várni, amíg meg nem unja az ember. Várja, aki akarja, és még egyházi adót is kell fizetni. Erzsi várta, és nem jött. Ha akarta volna, küldhetett volna valakit a Vatikánból intézkedni. Van ott annyi pap, amennyit akar az ember. De nem küldött. A Kőzúzó utca nem jó neki. Ez csak a szúnyogoknak jó, meg a méheknek, még a verebek se itt laknak, csak idejönnek.

– Jöjjön már, mert elsüllyedek a szégyentől!

Nem szégyen. Az embernek ott van háza, ahol van. Szúnyogoknak jó, akkor nekünk is jó. Most már a tiéd, befizetted, hála istennek. Nem fizetted volna be, akkor most jól néznénk ki. De be van, szerencsére. Befizeti a ember, akkor már nyugodt. Milyen doboz ez? Konzervdoboz. Mióta fekszik ez itt, csupa rozsdá. Na, ezzel zörögtek akkor a verebek. Hová mentek ezek hirtelen? Erzsitől ijedtek meg, vagy a prézlitől, hát tőlem aztán nem. Nem kell félni a prézlitől, marhák. Iskolába egy se járt, mert nincs nekik. Volt egy mese a tévében, azoknak volt, de csak a tévében. Nem megbízható ez a tévé, mire tanítják a gyerekeket. Gomba van az erdő-

ben, nem iskola. Ne rángass, tudok én menni, csak nem akarok. Már jönnek is, de minek így szirénázni, felferik a szúnyogokat. Meghallják, és mind ide jönnek, akkor aztán nézhettek.

— Jó napot, papa!

Neked jó, fiam, mert autóval jársz. Akinek meg eltört a lába, gyalog se tud.

— Mikor történt? Süket maga?

Kedvesek azért, törődnek az emberrel. Jó, ez a dolguk.

— Na, ide feküdjön akkor. Papucs marad.

Fenét marad, akkor miben lesz az ember? Nem járhatok mezítláb, azt hiszik, hogy cigány vagyok. Milyen bűdös ez az ember, mentőszag. Hazamész, és akkor mi van? Ez még egy munkahely, a lapátot legalább nem viszi haza az ember. Ne rángasson, megyek már. Ha menni kell, akkor megyek. Megmondta a Kossuth is.

— Istenem! — pityergett Erzsike. — Itt ücsörgött egész nap! — Ahogy pityergett, szinte földig ért az orra.

Ez hogy megy férjhez, szinte ki van zárva. Férjhez mehetne egy vakhoz. Vak az nem lát. Tapogat, de nem lát. Beszélni tud. Süketnéma nem tud, de az lát. Mégis jobb a vak. A Pákozdi vakulna meg. Hogy lehetne elintézni? De akkor sem adnám hozzá az Erzsit. Egy lánya van az embernek, gondolja meg. Ha több lenne, még rosszabb lenne, egy azért mégis csak egy.

El kéne menni, gondolta Gázsó. Olyan nagy a világ, valahol csak megbújhat az ember. Ahol mindenkinek dolga van. *Pangala*. Halat fogni, vagy csónakot festeni meleg színekkel, hogy amikor megfogja az ember a szélét, érezze az ujjával azt a sárgát. A kép valahol itt kezdődik.

Hülyeség. Nem a polinézek festették meg Gauguin képeit. Mindenki menekül. Az albánok hozzánk menekülnek, a polinézek meg a városokba, ahol kvarcórát árulnak.

MP-re pillantott, aki a számítógép fölé görnyedt. Mennyivel jobb neki, itt ez a kis rohadt kis doboz, egy másik világ. Betörhet a Pentagonba is, ha akar. Nem érdemes, de megteheti. Ezer és ezer ember dolgozik azért, hogy ne tudjon a másik dolgozni. *Pangala*.

– Te, mi az a pangala?

– Pangala? – mosolygott rá MP. – Egy játék.

– Mi?

– Múltkor mutatták az Afrika-sorozatban, nem?

– Mit tudom én.

– Te is nézted, itt voltál.

– Én nem.

– Dehogynem, csak járkáltál. Olyan, mint a rögbi, csak tökök vannak labda helyett. Kiraknak egy nagy kört kőből. Két oldalra rakják a tököket, azt nem tudom, hányat, de mind a két játékosnak van egy pár, mondjuk öt.

– Öt.

– Mondtál is valamit pedig, hogy miért pont öt, én meg azt mondtam, nyilván azért, mert ennyi ujjá van az embernek.

– Nem emlékszem.

– Dehogynem! És át kell vinni a másik oldalra. De mindent szabad, ha fejbe vágod sámlival az ellenfelet, az is oké.

– Várjál, de hol a sámli a körben?

– Példának mondtam. Aki előbb átviszi, az győz. Csak itt van valami csavar benne, mert a körön kívül ott ül az egész törzs, és mindenkinél van egy bab.

– Bab?

– Vagy dió, mit tudom én.

– Kavics.

– Nem, az a görögöknél volt. Valami termés. Na, és amikor átkerültek a tökök, szépen beleteszik a termést. Vagy ebbe, vagy abba, érted? Úgyhogy az is számít, kié az a tök, de ugyanolyan fontosak a golyók is, hogy hány van itt, és hány ott, érted? Így emlékszem legalábbis, de közbe jött a villanyszámlás, úgyhogy nem tudom pontosan.

– A villanyszámlásra emlékszem.

– Tehát az is győzhet, aki a második, érted? Ha szebben játszik. Ez a lényeg.

– Az anyját. Hol a zoknim?

– Ahová tetted, drágám. Menj végig a nyomokon.

Gazsó rámeredt az ágyra: ott hevert a zokni a szélén, és ahogy ráesett a lámpa fénye, olyan volt, akár egy mélyvörös hegyvonulat. Az ágytakaró okkersárga, akár a pampa.

Nana, gondolta.

– Valami baj van? – kérdezte MP halkán.

Intett, hogy semmi, majd lábujjhegyen bement a kishozzába.

Oké, jól van. Még jó, hogy nem a Grand Canyon. Óvatosan felrakott egy vásznat az állványra. Negyvenöt-hatvanöt. Mókusecset, tizenkettes. Hol a másik? El vagy mosva, látod? Mindenki el van mosva. Új festék, söt, vadonatúj. Ezerkilencszáz-ötven forint, a rohadt anyját, ennyibe kerültél. Azelőtt egy hónapig festettünk ennyiből. Hígító négyszáz, majd kevesebbet használtunk. Sárgák a legdrágábbak, nem baj. Az a festő, akinek nincs gondja a festék árával, nem is festő.

Mókus, elég kopott vagy. Akkor itt lesz a horizont. Semmi értelme különben, kiszállok, jó, kiszállok mindjárt, csak beindítjuk. Utána mehetsz, amerre akarsz.

Juan, Juan. A Fidelt ne festetted volna meg. De látod, a kép megtréfált. A szeme, az a gonosz, hideg pillantása kivirít a díszlet mögül. A legrosszabb képed, és a legjobb mégis. Kaptál érte vagy tíz évet, biztos. Kellett neked, Capuera. Kurvák állami pénzen, díszebéd.

Hol vagy, kremsi? A titán jobban csúszik, de nem szárad. Titán csak a ráérősöknek. Okker nem kell. Okkerrel kezdesz, akkor belefulladsz. Krapplakk, ez a legdrágább. Te leszel a tűz árnyéka. Felgyújtjuk az egészet. Hol az a sör? Mindjárt. Kell egy kis sör a tűzoltásra. Mindjárt, nyugi, nem kapkodunk. Az elején ne kapkodj és ne gondolkodj.

Sör ide ül. Hol tartottunk? Horizont, ami nem kell. Itt

lesz az Andok. Láma se kell. A legszebb állat, milyen kecses. Négy lámát festünk majd egyszer. Milyen hideg lehet ott. Jó levegő. Befagy az ember torkába a lihegés. Azért olyan tiszták a színek.

Na, akkor minden megvan. Aki lusta ecsetet mosni, sörbe teszi. Másnap kihúzza, kész. Disznó dolog, a sör is drága. Akkor a horizont.

Ezt hányszor mondod? Fenn kéne már lenni az alapnak. Sok a duma. Leesett az a körte, mikor is volt? Régen. Érett körte. Nem hinné az ember, milyen gyönyörű az érett körte szétlapulva a padlón. Ezt se festetted meg, Gázsó. Gázsókám. Mikor is? Hát elmúlt, de az emléke megmaradt. Meg, ugye?

Egyedül vagy, fiam. Mindig ezt akartad. Megsül a csend ebben a kis lyukban. Kinyitjuk az ablakot. Csend kifelé! Jézusom, ez a bűz! Egy Wartburg. Ne piszkáld, úgyse lesz jobb. Inkább a sült csend mégis, mint Görögországban az olajfák alatt. Az a csend. Az ember várja, hogy lesz valami. Ebből viszont nem lesz semmi.

Szegény MP. Milyen jó asszony. Ki hitte volna. Hát ez nem igaz! Kinyomva a drága festék. Előbb festeni kéne, aztán kinyomni, de nem lehet megcsinálni: ezek a fizika törvényei. Ennyi drága festék, ne haragudjatok. Ilyen szakma, mondták pedig, csak az ember nem hitte el.

– Piszok Andok!

– Tessék? – mosolygott MP az ajtóból.

– Nem szóltam.

– De, mondtál valamit.

- Én nem. Itt állok némán.
- Vettem egy dinnyét, ha érdekel.

Klotya a szőnyegre bámult. Kezdődik megint. Anyu, bepisiltem, ne mondd meg az apunak! Levágom a pöcsödet, te rohadt kölyök! Beesett az eső, ezt mondd neki, megteszed? Senki nem érti, mert nem értheti. Zsenialitás. Hát neked annyi közöd nincs a zsenialitáshoz, mint egy kukacnak. Ez a homlok, ez a szőrös pajzs... Golyóálló lettem én is, kösz. Nem lehet megsérteni, megbántani, félrelökni. Golyóálló, a természet csodája. A majom és az ember között, de ember, mert tud levest főzni. Az a sok leves. Krumplileves, tészta-leves, tyúkleves, akkor megint krumplileves. Bakterné, pedig nem is volt bakterné. Azt hiszik az emberek, hogy vasút, akkor bakter. Ennyit tudnak a vasútról. A kölyök selypít, ez az egy édes van benne, egyébként az anyjára hasonlít. Rohadt kölyök, levágom a pöcsödet, anyu, ne mondd meg! Istenem, hát megéri, nem? Nézzetek a jövőbe: mi lesz belőle, világszám! Valamit valamiért, nem? Tehetség az egy dolog. Világszám a másik dolog. Tehetőséggel mire megy az ember, mind nyavalyás! Istenem, ha adtál volna egy kis tehetséget, akkor jobban megérteném őket. Milyen lehet? Van valami az emberben, mint egy daganat. Odanyúlsz, és van valami. Őserő. A zsenialitás is tehetség. Érzitek ezt az erőt? Elmegy mellettem valaki, és felkapja a fejét! Meghalok, a koponyámat öröklitek, tanulmányozni fogja ezer tudós,

agyológus, mi a fene az, buddhista, nem... farmakológus, majd utánanézzünk. Megy a vita annyi éve, mitől van a zsenialitás, itt bal oldalon szerintem, itt ez a göb, már tizenkét éves koromban megvolt.

Piszok dívány, utállak, mióta megvagy! Azért pisáltalak le, te szemét! Magánügy. Magánélete mindenkinek van, de a zseniké más. El kéne hívni az Uri Gellert, és amikor elindítja az órákat, újra megállítani! Mindjárt tudná: itt egy zseni van valahol, erő, erő! Mocskos dívány, na, milyen volt, a Bruce Lee nem csinálná jobban! Mindenki megdöglik, de én nem, ez egy képesség. Kis érték, de nagy érték! Piszok dívány, szétváglak! Kell még? Na, akkor ez is a tiéd!

- Jaj, apuka, jaj! Miért nem vigyázott, látja?
- Én, kislányom? Vigyáztam én. Nagy baj nincsen.
- Ez magának nem nagy baj?
- Nem hát. Leeresztik és kész.
- Fel kell vágni, nem érti?
- Fel, hát fel.

Az egy, amit elszúrt a Teremtő, hogy nem csinált csapot az emberre. Összegyűlik egy kis vér, akkor kinyitná. Vér lemenne, minden a helyén, és kész.

- Mit enne, mondja?
- Hát valamit hozzá, kislányom. Ezen a zsemlén itt nem lehet meglenni. Fizetjük a biztosítást, és mit adnak, nézd! Ennyire futja nekik.

Kéne egy gróf ezeknek is. Látná, mi van, na akkor itt van, ezen vegyetek. Vagy küldök öt zsák lisztet. Megvan a liszt, akkor már lehet csinálni nokedlit.

- Tyúk jó lesz, apuka? Leves vagy mi?
- Leves az jó. A lábát meg kirántod.

Milyen kedves lány. A szomszéd is kedves, felvágták a hasát, azt mondja. Tizenöt centi, abba majdnem belefér egy védőkesztyű. Kesztyűbe vágják ezek is, de gumikesztyűbe. Hát az nem jó, befülled. Nem lehet kellemes nekik.

- Megyek akkor.
- Menjél, kicsim.
- Holnap jövök, hozom a tyúkot.

– Nokedlit is csinálj hozzá, ezt adják, nézz oda. Ezen kell itt gyógyulni. Nem is gyógyul senki. Nokedli az jó lesz. Fokhagymás.

– Fokhagyma az büdös, apuka. Elájulnak itt.

– Dehogy ájulnak. Tegyel az uborkasalátába is.

– Na de mi lesz akkor itt, ez kórház!

– Kórház, tudom, ki volt írva. Tegyel csak bele. Sebészet. Az emeletet nem tudom.

– Második.

Na, tessék. Itt fekszik az ember ebben a magasban, és nem adnak enni. Második, a szentségit, ki hitte volna? De elég jó ház, nem mozog. Valamennyi kilengése van neki, mert kell lenni, ezt kiszámítják.

– Adj kenyeret a verebeknek.

– Mi?

– Vagy prézlit, azt is szeretik.

– A prézlit?

– Azt át. Kiszórod a kőre, megeszik.

– Maga prézlit adott nekik, azért fogyott akkor, nem győztem hozni!

– Valami kell azoknak is. Nem lehet mindig röpködni, elfárad az ember. Kiszórod a kőre, kész. Anyád is adott nekik mindig.

– Anyuka?

– Ő hát. Ami maradt, kiszórta, kész. Ezek meg örültek neki.

– Hát ez nem igaz! Nem tudtam, hogy hová lesz az a sok prézli! Muszáj mennem, már hét óra. Kirúgnak innen.

– Dehogy rúgnak. Behúzódsz a sarokba, ott is alhatsz. De horkol a szomszéd.

– Csendesen, meghallja!

– Miért, tudja ő is.

– Ne ordítson, hallja?

– Mindent tud ez. Nincs más dolga, csak figyel. Akkora felesége van, hogy felér az ajtóig.

– Hallgasson, az isten áldja meg!

– Miért, azt hiszed, hogy nem vette észre húsz év alatt? Húszéves házasság, arra hozta a pizsamát, ami rajta van. Az évfordulóra.

– Hallgasson már, jól van. Az ő évfordulójuk.

– Az övök hát. Prészlit akkor a verebeknek. Pár üveg sört, azt meg nekem.

– Sört nem lehet, apuka, ez kórház. Csak üdítőt.

– Beteszed az üdítő üvegébe. Van az a kétliteres. Nem nézi senki. Oda nézz, mit csinál. Az új pizsamájába. Hát szerinted mi ez? Lóbőr, nem? Éjjel meg fújja, az a rosszabb.

– Maga is fújja, nyugodjon meg.

– Én csak magamnak. Levegőt kell venni, nem? Azért van az orrunk, ott bemegy, hát valahol be kell neki menni. Te meg rágod.

– Én?!

– Kerülj csak a kórházba, majd meglátod. Otthon az ember nem hallja, mert nem visszhangzik. Úgy rágod, mint a kockacukrot. Van az a kétliteres, abba. Amit viszsza lehet váltani.

– Ne ordítson! Elmentem!

Mégis jó, ha van egy lánya az embernek. Nokedli jó lesz. Honnan kéne szerezni egy grófit ezeknek? Kileng, az anyja szentségit, most éreztem! Muszáj neki, mert az első felett van. Tehettek volna az elsőre is. Kirázza az emberből ezt a zsemlét.

Pompos a szőnyegre bámult, amelyen négy folt volt: itt állt az asztal, amit azonnal ki kellett volna dobni. A falakat is ki kellene, de akkor hol lakna az ember? Nem szabad olyan lakásba költözni, ahol egy öregasszony lakott. Minden benne van a falakban, ezért jó, ha maga épít az ember. Jó, de hová? Valahová. Elhatározni és belefogni. Ha már belefogsz, csinálod. Nem lehet abbahagyni, ázik, minden. Mindig egy kicsit, és elkészül. Egy sarok kész. Még egy sarok, az már két sarok. Két sarok az fél szoba, és kinn a jó levegő. Olyan hely kell, ahol jó a levegő. Ez nem is levegő, csak légtér, egyetlen bűdös kocka, szinte vágható.

Menjünk innen a francba. Telefon. De hová? Gázsóhoz vagy akárhová. Szegény Gázsó már megint. Vinni kéne valamit, de mit? Marad a sör. Ők legalább ketten vannak. Rossz az is, de mégis más. Az ember ránéz a feleségére: ennyit tudtam nyújtani neked. Férjhez mehetnél volna a Tarhoz, úgysincs otthon soha. Szegény MP. Kicsit ijesztő, de nagy lelke van. Az egyéniség sajnos nem fér be akkora helyre, mint egy hülye kurva, habár annak meg nagy gardrób kell, a ruháinak. Mindegyiknek megvan a hátulütője. Szegény MP. Ha viszont szép

lenne, és ilyen okos, az is tragédia lenne, de Gázsónak. A szép nő olyan, mint az ékszer: viselni kell, mutogatni. Van húsz éve, hát addig nem Békáson akar lapulni a hatodikon. Gyorsan elmegy az idő. Sophia milyen szép még mindig. Szép, de akkor is az jut az ember eszébe, hogy tavaly azért még szebb volt. A színésznőt meg állandóan fényképezik, szörnyű lehet. Olyan operatőr kéne, aki mindjárt egy évvel idősebbnek fényképezi. Megnézné egy év múlva: nem is öregsünk! Másan fog az idő, rajtam nem. Jó ez az operatőr. Tavaly meg akartam ölni, most meg hálás vagyok. Aki nem tud a jövőre gondolni, amellé kell valaki, aki tud, ennyi az egész. Minden egyszerű. Az élet is egyszerű. De ha nem csinál semmit az ember, megdöglik. Istenem, elmenni egy szafarira vagy az Andokba! Szirtisasokat fényképezni, hogy költenek, hogy nevelik a fiókáikat, az pár hónap, muszáj kivárni. Vagy delfineket, akármit, csak jó sokáig tartson. Táborozni közben, nélkülözni, fázni, akármi. Gázsónak van igaza, de mi lesz vele? Akármi lesz, igaza van. MP-t kéne megkérdezni. Jó, megyünk akkor, megkérdezzük. Ki kell deríteni ezt a dolgot. Kideríti az ember, és nyugodt. Mindent megér a tudás. Nincs más, csak a tudás, ami felemel. Legalább annyira, hogy csak bokáig legyen az ember a szarban.

— Anyuka, mit csinált ezzel? — kérdezte Pető Krisztina, a szépségkirálynő, kezében a házi mérleggel, ami olyan pontos volt eddig, mint a patika. Szóba került társalgás

közben, és akkor *patika*. Ez mindig bejött, mert utána Krisztina került szóba, és ha már szóba került, akkor csak róla beszéltek. Milyen jó neked! — És az irigység. Mindenhol az édes, érezhető irigység!

Most viszont hetvenöt kilót mutatott a mérleg. A hatvanöt helyett. Na nem, gondolta dermedten, mert a hízás olyan, mint a rák. Elindul, és nem lehet megállítani. Elhatározta, hogy nő, és nő. Fittyet hány az orvostudományra. Jön a fogyókúra. Kúrázol? — gondolja. — Na, akkor észrevetted! És még ad neki. Te kúrázol, én meg nővök. Majd meglátjuk, ki győz, de én még soha nem vesztettem, jegyezd meg. Ha éhen döglesz, akkor is hízni fogsz!

— Hová tetted a deszkát? — kérdezte az anyja. — Amin a tésztát nyújtom!

— Benn van a szobában.

— Szobában a deszka, minek?

— Az ágyamban. Aki nem párnán alszik, annak nem nő a tokája. Nem hallott még róla?

— A tokája? Nem nő annak más se, mert nem alszik. Deszkán.

— Maga ehhez nem ért, mert nem olvas.

— Ilyen hülyeségeket persze hogy nem. A Bibliát olvasom, abba nincs ilyen.

— Mert nem tudták, hogy mi az. Akkor még.

— Mi, a deszka? Hogyne tudták volna.

— Később fedezték fel, legyen nyugodt.

— A deszkát? Ki mondta neked ezt? Jézusnak annyi deszkája volt, amennyit akart. A Barabásnak is. Hát mi-

ből volt az ajtó, azt mondd meg! Hogy ment be a fari-zeusokhoz ajtó nélkül? De nem tették a fejük alá, az biztos. Épeszű ember ilyet nem csinál.

– A mérleggel mit csinált, azt mondja meg.

– Én semmit. Tedd azt is a fejed alá!

Krisztina bement a szobájába, behúzta az ajtót. Ó, istenem, gondolta, és odaállt a tükör elé, amely még a nagyanyjáé volt. Amúgy jó tükör volt, ha nem kezdődött volna a kutyalábban, a lábujját is látta volna benne. Így fel kellett állni a lexikonokra. Még jó, hogy lexikon volt ebben a kurva házban. A kutyaláb miatt. Anyja azt mondta rá, hogy oroszlánláb, de kutyaláb volt mégis. Egy egész este ezen ordítottak. Még jó, hogy nem halotta a nagymama. Hétfőn kell neki vinni a szegfűt, jutott eszébe.

És amint ott állt, kezében a meghíúsult pontosságú mérleggel, kétségbeesve, a zokogással küzdve, hirtelen sárga lett minden. Először azt hitte, a szeme káprázik, de aztán benyitott az anyja, sápadtan, mint a fal, kezében egy konyaruhával.

– Jaj, istenem! – nyögte. – Mi ez?

A sárgaság úgy jött felfelé, mint az iszap: már derékig álltak benne.

– Atom! – nyögte az öregasszony. – Te, ez atom! A jugoszlávoknál!

– Atom a frászt!

– De onnan jön, nézd!

Krisztina az ablakhoz ment. Ami azt illeti, ő is megdermedt, de azért kinézett. Sárga volt minden. A házak,

a fák, az egész bodzás lenn a Kőzúzó utca felé. Sőt, a hegy is. Az ég, minden.

– A napfogyatkozás! – suttogta.

– Az augusztus tizenegyedikén lesz! – sápítozott az anyja.

– Előbbre hozták.

– Atom, ha mondom. Valamit ledobtak ezek!

Jézusom, gondolta Krisztina. Háború van. Óvatosan letette a mérleget.

– Rá ne álljon! – suttogta.

– Én, dehogy! – ígérte az anyja. A fénybe csapott a konyharuhával, hogy mozdul-e. Sárga lett a kendő is. Ez hogy jön ki belőle, gondolta.

Gazsó tátott szájjal állt a kisszoba ablakában. Ahogy MP kinyitotta az ajtót, a sárga fény megjelent az előszobában is.

– Mi ez? – suttogta.

Gazsó hátrafelé tapogatott a mókusecsetért. MP kihátrált, lábujjhegyen a fogashoz ment, és leakasztotta Gazsó ernyőjét. Ott lógott az övé is, de ez volt a nagyobb. Kicsit lazán volt megkötve a szalag rajta: kioldódott a mozdulattól, mire az ernyő kinyílt. Megindult az erkély felé a nyitott ernyővel. Lebámult a parkoló autókra, amelyek némán álltak a sárgaságban. Olyan csend volt, hogy egy macska lépteit is hallani lehetett volna. Semmi se mozdult a lakótelepen. Láta a galambot a szemközti tömb hetedik emeletén: nyugtalanul forgatta a fejét, de azért csak ült a szögeken. Sárgaság vagy nem sárgaság, neki költeni kellett.

Pompos éppen bezárta a lakás ajtaját. Atyám, gondolta, amint a lépcsőházra bámult. Meghülyültem, itt a vég. Nem baj, legalább szép halál.

Óvatosan elfordította a kulcsot, visszahátrált a lakásba, és kinézett az ablakon a Nyest utcára, ahol még nem látott semmi szépet a nyolc év során, mióta itt lakott. Ezen a helyen nem kellett parkolási díjat fizetni, ezért az utca egész hosszában kocsik álltak a járdán, a falhoz szo-

rulva. Majdnem az utca közepén fehér hajú öregember állt, kezében sárga nejlonzacskóval, arcát az égre emelve, mint aki imádkozik. Lehet, hogy valóban imádkozott.

Meg ne mozdulj! – fohászkodott Pompos, amíg felkapta a kamerát, és megnyomta a felvétel gombot. – Tíz másodperc, köszönöm! Sárga volt az öreg haja, akár egy lámpa. Zakója olajzöld – eredetileg méregzöld. Nadrágja barna, most zöld. Jobbról, a sárga házfalak mellett egy sor sárga kocsi olyan színkeverésben, amilyent a szörnyfilmekben látni. A fényszórók mind gyöngyház színűek, aljukon mintha megállt volna valami lé. A bácsi lassan felemelte a zacskót, majd ismét visszaeresztette, mint aki int a Mindenhatónak.

Jól van. Jó. Egy kutya ügetett a játszótér felé, piros nyakörvvel. Gazdája nem volt. Ügetett, de mint aki tojásoson jár. Az állatok mindent el tudnak mondani a mozgásukkal.

– Köszönöm! – suttogta Pompos, azzal kirohant a lépcsőházba. Bekapcsolva hagyta a kamerát, az ajtót nyitva. Nem kikapcsolni. Mire kiérünk a Duna-partra, az már valami. Semmit nem tudtál kitalálni négy év óta. Most kitalálta valaki más.

Hőj, gondolta Szász úr, és felült az ágyon. Szomszédja békésen horkolt, a másik kiment valahová. Azt még nem is operálták.

Egy galamb röptül el az ablak előtt, de megfordult, és visszajött. Kicsit vergődött, leült az ablakpárkányra,

majd ismét elrepült. Jól van, gondolta. Galamb azért van, mert mindenhol van. Az a szerencséjük ezeknek, hogy mindenhol vannak.

Húsz centire a mennyezet alatt fehér volt a fal, a többi sárga. A harmadikra akkor nem ér fel, gondolta, és a csengő után nyúlt. Ha már kileng, akkor legyen a harmadik, az mégis feljebb van. Sárgaságról nem volt szó.

– Hé! – mondta a csengőnek. – Van itt valaki?

Fél nyolcra vége lett a jelenségnek. Gázsó még mindig a mókusecsetet szorította elgémberedett ujjal. Orra előtt a tiszta, fehér vászon. Olyan közel hajolt hozzá, hogy érezte a szagát.

– Te rohadék! – mormogta. Bevágta az ecsetet a parasztköcsögbe.

– Te vagy az! – felelte az ecset. Kurvákkal hente-regsz, és azt hiszed, hogy bármikor lefekhetsz azért a feleséged mellé?

Gázsó a térdét hajlogatta. Ki se tudom nyújtani többet, gondolta. Jól van, oké. Jól van. Szia, faterkám. Milyen régen beszélgettünk, ne haragudj. Mindennek eljön az ideje, látod. Eljött, akkor itt van. Jól igen, minden oké. Tulajdonképpen.

MP még mindig a tájat bámulta. Olyan, mint egy programhiba, gondolta, csak kozmikus méretben. Odalenn kiabálás hallatszott: kitódultak az emberek a házak elé,

mert azt mondta valaki, hogy földrengés lesz. Ez, ami volt, földrengés előtt szokott lenni, és ez a valaki Brazíliában is járt. A macskák viszont nem nyugtalankodtak. Eből aztán vita lett, de a Brazíliát járt illető erősködött, hogy ott is így kezdődött, és alig tudtak kimenni a repülőtérre. Ez egy új város pedig, Brazília, és nagyon modern. De a brazil macskák is mások, meg a magyarok is.

— Fél nyolc — suttogta MP. — Be kéne kapcsolni a tévét, hátha mondanak valamit.

— Persze — mormogta Gázsó. Hová mész?

— Mindjárt jövök.

Nahát, gondolta Pompos. Hányadika van, hús? Nem, huszonegy. Nem, tizenkilenc. Nem ártott volna tudni, de ha nem tudjuk, akkor is mindegy. Nem mi találtuk ki a naptárat, nem is ér semmit. Valami ózon-izé volt ez, csak az lehetett. Kieresztették a kerozint, és idefújta a szél. Fújhatta volna máshová is, piszok mázli. *Figyelj ide*, mondta az anyja, mielőtt elutazott Sydneybe a John Kováccsal. *Nem haragszom rád, hogy utálod a John-t, én se szeretem, de van egy palackozója. Ötvenhat éves vagyok, mi a fene vár itt? Semmi. John már hatvanöt éves és rossz a mája. Nagyon is rossz. Ott van ez a palackozó, csinálni kell vele valamit. Ha már van, nem? Amikor írok, felülsz a repülőgépre, és eljössz. Johnnak van egy kis hajója, nem jacht, de mégis valami, amit a képen láttál. Úszik, ez a fontos. Azzal elmehetünk akárhová. Motor is van benne. Ha fúj a szél, akkor vitorlával megy, ha nem fúj, akkor motorral. Csak a cápákra kell vigyázni, mert rengeteg*

van. Kérdeztem, miért nem irtják ki őket? Tudod, mit mondott? Hogy nem lehet: a cápáknak van több eszük! Humora is van, látod? Az ember nem hinné. Érdekelte ez a fonyódi víz, azért jött, de nem éri meg odavinni. Mégis jó, hogy eljött, nem? Ez a szerencse. Apád mondogatta mindig, hogy nekünk semmink sincs, de szerencsénk van, és tényleg, az ostrom alatt lebombázták az egész utcát, a mi házunk viszont megmaradt, az oroszok lötték szét aztán. De szinte a végsőkéig megmaradt mégis. Ez mi akkor? Szerencse vagy szerencsétlenség? Hát szerintem szerencse. Megmondtam a Johnnak, én nem viszek semmit, csak a ruhatáramat és szerencsét. Na, azt mondja, éppen az kell, mert amikor volt az a bozóttűz, az egész palackozó leégett, földig. Semmi se maradt meg, csak ami öntöttvasból készült, azt újra be lehetett festeni, érted? Hol állt meg a bozóttűz? A következő épületnél, úgyhogy tényleg ez kell neki. Na, akkor most minden együtt van, majd írok.

Meg is jött a levél, de nem ő írta, hanem a John. A Cadillacet szerette anyád, írta. Csak ne ment volna olyan gyorsan. Százhusz májllal ment, az nem is tudom, hány kilométernek felel meg. Küldök egy utalványt, arra megkapod a repülőjegyet, csak azt mondd mindenhol, hogy mérnök vagy, a mi cégünktől. Nem fogják kérdezni, de ha kérdezik mégis. Huszonhetedikén lesz anyád temetése, addig ideérsz. Nem szeretem a huszonhetes számot, mert huszonhét éves koromban váltam először, mindegy. Most meg özvegy vagyok, és ez is huszonhetedikén lesz. Fene érti ezt. Delhiből telefonálhatsz, akkor tudom, mikor érkezel, ez az East oldal lesz, alighanem. Várlak, John.

Annyira elmerült a gondolataiban, hogy elfelejtett le-

szállni: tovább vitte a busz a lakótelep széléig, ahol a régi kocsmá állt. Csak egy vendég ücsörgött a kecskelábú asztalnál, kalapos férfi bőrkabátban.

Valamikor homokot bányásztak itt, a domb ugyanis löszfal volt. Amíg nem készült el a két játszótér, ide jártak a gyerekek, és összefurkálták a löszfalat. Aztán benőtte a vadmalna, de egrest is lehetett itt találni, mert valaki elültette egykor. Ezenkívül csak homok volt, a málnabokrokban pacsirták.

Pompos mindig megbámulta ezt a helyet, mert olyan volt, akár a lakótelep megásott sírja. Legjobb, ha az ember nem teszi be sehová a lábát, de ha már beteszi, nincs szomorúbb, mint amikor elmegy onnan. Megmagyarázhatatlan.

Mintha látott volna valamit a homokgödörben. Folytatódik, gondolta, ez a természeti tűnemények napja. Hányadika van, a fene egye meg?

Egy zöld alak kuporgott a gödör szélén. Zöld kacagányban, és a kacagányról ismerte meg, amin tényleg röhögni kellett. Az rendben van, hogy ilyen holmija van egy nőnek, de ne vegye fel. MP volt az.

Hirtelen azt se tudta, mit csináljon. Ha egy operatőr nem tudja, mit akar, a kamera felé nyúl. Ha van neki. Odanyúlt, de aztán mégse fogta meg. Az jutott az eszébe, hogy meg akarta mutatni Gazsónak a sárga felvételeket, illetve ő akarta megnézni végre. És akkor egyszer csak ott lesz a végén MP ebben a túlélő kabátkában. Nem, ez morbid.

– Hé! – mondta halkan, MP azonban meg se moz-

dult. Odament a háta mögé, megérintette a vállát. MP erre se mozdult. Te jó isten, gondolta, ez meghalt ülve. De aztán látta, hogy nyitva van a szeme. Bár ne látta volna.

– Izé... – nyögte. – Valami baj van?

MP lassan ránézett, illetve felé, mert esküdni mert volna, hogy nem látja. Nem őt, semmit. Az a gyönyörű szeme, mint egy zavaros rét. Réti tenger. Lenn moszatok úsznak, a moszatok közt kis halak. Mintha az agyában úsztak volna ezek a halak – azt várta az ember, hogy kiugrik az egyik. Körülnéz, mi van, aztán visszamegy, és elmondja a többieknek. De nem jött, hála istennek. Egyelőre.

– Én vagyok, Péter! Ha... legjobb lenne, ha visszamennénk...

MP felállt, mint egy biorobot, és megindult balra. Pompos elkapta a karját.

– Jó – mondta, bár fogalma se volt róla, hogy mire mondja.

Ez a helyzet a homokbányákkal. A többiről már nem érdemes beszámolnom, de megteszem azért. Lassú békaügetésben visszagyalogoltak a H-tömbig, ahol baj nélkül behatoltak a lépcsőházba. Nem kellett a zárral kínlódní, mert a kapunyílásba tett valaki egy fél téglát.

Gazsó a fal mellett ült, lába között egy felbontott sörs üveg, színig tele. Amúgy semmi jelét nem mutatta, hogy meglepődött volna, bár a meglepődésnek is vannak fokozatai. Gazsóé nullafokozatú lehetett.

— Hé! — mondta Pompos. Akkor kezdett ideges lenni, pluszként eszébe jutott, hogy elfelejtett bort hozni, illetve bort és virágot.

– Nem! – nyöszörgött Krisztina. Hátát a szoba sarkába szorította, tenyere a falon. Amíg az ember nem rémül meg, fogalma sincs róla, mennyire meg tud rémülni. A rémület jön, és egyszer csak ott van. Bármerre fordul, beleütközik.

Kivette a nagymama kis porcelán Szűz Mária-szoborcáját a vitrinből, odatette a fésülködő asztalkára.

– Segíts! – kérte. – Anyuka, hol az Antal?

– Milyen Antal? – hallotta anyja hangját a fürdőszobából: a kádat súrolta. Volt ez az Ajax, hát nem tudott betelni vele. Az a jó szaga, az a minden. Nekünk csak a trisó volt, meg a VIM, mondogatta. Most meg van a SÚRLI, akkor a citromos, majd azt is veszek. Más világ ez mégis.

– Szent Antal, a kicsi! – kiáltotta Krisztina.

– Az a spájzban!

– Spájzban tartja maga a Szent Antalt?

– A középső polcon, minek neked?

Ó, istenem, gondolta Krisztina, amíg kifutott a spájzba. Ha tudta volna. De talán nem haragszik meg nagyon. Nem haragszol, ugye?

– Vigyázz a mézre! – kiáltott az anyja.

Miért kell a mézre vigyázni? Nem romlik, nem kell vele semmit csinálni, csak áll. Elég cukros már.

Ott volt az Antal mögötte.

– Bocsáss meg! – kérte. – Nem én tettelek ide!

Ha meg kell találni valamit, akkor a legjobb, de talán erre is. Mária mellé tette. A nagyszobából behozta a feszületet, a tükör széléhez támasztotta. Kicsit rozsdásodott már a bal oldala, pedig nikkel volt. Nem igazi nikkel, mert az fényes marad örökké. Szintén a nagymamáé volt, sőt, még az ő anyjáié. Együtt majd kisütünk valamit, gondolta. Előbb kellett volna – ez bántotta a legjobban. Nem az utolsó pillanatra hagyni.

– Segítetek! – kérte. – Nem vagyok megijedve, de meg vagyok.

Mi a fenét lehetne még behozni? Virágot!

– Hozom a virágot, anyu most szemezte a rózsát. Rafiával, nem baj? Sárga rafia...

Megnyertem a dinnyét: ha segítetek, újra megnyerhetem. Van esélyem. Lilo Wanders nem válaszolt, de írni fog. Eljöhetne ő maga is, akkor megmutatnám a helyszínt, a nagymedence mellett, Sanyi leeresztené a zöld vizet, és tiszta kék lenne, erre a Lilo belemászna. Kicsit öreg már, de még mindig le mer vetkőzni, mert ő már rájött, mekkora érték ez, és stílusa van. Könnyű neki annyi ruhával. Azt mondják, hogy ezeröttszázhuszonhét van neki, hát lehet is. És mindig vidám, éppen ezért. Bemászna a medencébe, mellette én mint szépségkirálynő, kacagva, mert elég hideg az a víz. Közben filmeznének persze, hogy lássák a bajorok: kérem, ez egy kicsi ország, de ilyen nők vannak itt. Kimegy a Lilo, az öltöztető ráteszi az arany köpenyt a sárga művirágokkal, én meg csak úgy mellette kacagva a kék bikini-ben. Este már sugároznák a VOX-on, kedden ismétlik

az egészet. *Liebe Sünde*, tehát magyarul: *Kedves Tünde*. Lehetne egy alkalommal *Liebe Krisztina*.

Kis háj feljött, akkor le is megy, nem kell pánikba esni. Szűz Máriám, segíts, Antal, te is! Ledolgozzuk, mert július elején jön a Lilo. Még van egy hetünk, az elég lesz. Nem eszünk semmit, csak a leveket. Cékla, akkor sárgarépa, tehát ami van. Csak levek, és mozogni. Az aerobic! Endi Zsuzsa, annak valami titka van, hogy nem hízik. Jézusom, te tudod, mi az. Antal bácsi szintén. Mondjátok meg, ez a kérésem! Semmi pánik. Este negyven Miatyánk. Ötven. Nem vagyok nagyra-vágyó, csak ezt mondjátok meg, mert az a rohadtnem fogja!

Erzsi hozta a tyúkot meg a nokedlit, Szász úr már várta.

– Figyelj, kislányom – mondta. – Megkeresed a főorvost!

– Nagy hírem van! – mosolygott Erzsike, amíg puszit adott. Még a tyúkot se lette le.

A szomszéd úr röffentett egyet.

– Be is kakál – mondta Szász úr. – Ehhez mit szólsz?

– Beszéltem a rendezővel!

– Mi meg szagoljuk. Más kétéves korára megtanulja.

– Tudja, aki itt volt!

– Hol?

– A bankrablásnál! Újra fel fogják venni az egészet!

– A nővér bejött, az a terhes. Azt mondja, nincs itt. Mondom, hol van, ha itt nincs? Itt kell neki lenni, ez a munkahelye. Ezért kapja a pénzt, nem?

– Kicsoda?

– Ki, a főorvos. Nem akarnak felengedni a harmadikra.

– Mi a fenének az magának?

– Az mert biztonságosabb. Protekciósoknak van, akkor nekem is van.

– De apuka, az az onkológia!

– Nem érdekel, egy ágy csak van. Odáig ért, ni! Olyan két arasz volt a plafonig. A fal mutatja.

– Mi a fene ért odáig?

– Elég nekem a magam baja, nem kell más is. Verebeknek adtál prézlit?

– Kenyeret adtam.

– Jó, akkor menj a főorvosért.

– Figyeljen ide, fantasztikus, nem? Kérdeztem, hogy mit vegyek fel? Azt mondja, sima utcai ruhát. Átfutok a Terihez, hogy mit csináljak, mert össze kell hozni azt a sima kis utcait mégis.

– Annak az apja ellopta a tökömet.

– Azt mondja... mert van egy olasz kelméje, kék. Kék, de inkább azúr.

– Négy kilós volt legalább.

– De szerintem jobb lenne, ha tennénk rá egy szalagot, így hosszában. Elfutok a szalagért, de be kellett menni Szentendrére. És tényleg marha jó.

– Azt hitte, hogy nem veszem észre. Megmondtam

neki, vagy kifizeti, vagy feljelentem. Megyek az őrre.

– A műtét mikor lesz, apuka?

– Nem azért építették, hogy ne legyen ott senki. Holnap.

– Na, ez a fontos, itt a tyúk, ettől erőre kap, és túl leszünk rajta.

– Melyiket vágtad le, a fehéret?

– A barnát.

– Barnát, az jó. Mert sánta volt kicsit, láttad?

– Nem láttam, ez úgy futott, hogy alig tudtam megfogni.

– A bal lábára. Sánta tyúkot én még nem láttam. Ez sánta volt. Megoperálták volna, akkor nem sánta. Hol a sör?

– Nem mertem behozni, ellenőrzik!

– Megmondtam, hogy mibe tedd, a kétliteresbe!

– Nem lehet, értse meg, ez sebészet. Intenzív osztály. Nem ijedtek meg nagyon azért? A sárgaságtól?

– Nem, odáig ért. Ha nem fogad szót, jöjjön ide, majd én megmondom neki.

– Napfolt volt csak. Napfolt-tevékenység.

– Már az se marad nyugton. Harmadik az jobb lesz. Annyi nincs neki, hogy oda felérjen. Remélem.

– Nem lesz több, nyolcezer év múlva várható a következő.

– Ha nem jön ide, odamegyek én!

– Hogy menne oda, az ággal?

– Miért, gurul ez, ott a kereke, nézd meg. Gondoltak ezek mindenre. Ezt a vén szarost gurítanák ki. Ott a

zsemle, azt vidd el a verebeknek. Egy ekkora vaj is volt benne, azt megettem. Ilyen kicsi dobozt csinálnak neki, mit szólsz hozzá?

– Azt mondja a rendező, csak bízzak rá mindent, ez előbeszélgetés lesz, tehát a múlt. Kora gyerekkor, minden. Hogy is volt, az óvodából kivettek, nem?

– A doboz többbe kerül, mint a vaj. A kanyaró miatt.

– De utána még visszamentem, nem? Anyu mesélte.

– Vissza hát. Anyád a papírgyárban volt, hát mit csináltunk volna?

– Na, én is így emlékszem. Milyen szép volt, ugye? A Papírgyár, az óvoda...

– Neked szép, de anyád még este is rongyot köpött. Rongyból csinálják, azt tudod?

– Tehát az életem, és benne az orrom. Ha engem nem zavar a téma, mondom, miért zavarna? Mit szól hozzá? Rendező. Az olyan, mint maguknál a főmérnök, tehát aki mindenért felelős. Ő csinálja az egészet.

– Pákozdit megüti a guta, az biztos. Bele lehet halni abba. Ott állna a betonkeverő mellett, amikor megüti, én meg beindítanám. Az hétszentség. Megkevernénk kicsit. Kavicsot rá, és kész.

– Lehet, hogy nem elég sós... – mosolygott MP, azzal félrelökte a cigarettatartót, és letette a serpenyőt az asztalterítőre, amit Görögországból hoztak emlékebe. A serpenyő alatt nem volt alátét. Igaz, hogy meleg se volt. Hideg volt. Benne hidegvíz.

Pompos és Gázsó elképedve bámultak rá. MP mosolyogva intett, azzal bement a kisszobába, és lefeküdt a szolonra, mert egy szlon is állt ott, hogy amikor elfárad az ember a munkában, leheveredhessen. Ne zavarja senki.

Pompos egy pohár sört szorongatott, majdnem az asztal mellé tette. Gázsó rávillantotta a szemét, mert észlelt mindent, abban nem volt hiba. Lábujjhegyen a kisszoba elé ment – ezt is észlelte. Előrehajolt, és benézett. Nála is volt egy pohár sör, amiről elfelejtkezett. Inge egy lyukkal félregombolva. Ez mind most derült ki, váratlanul. Ahogy visszatért, Pompos is észrevette: a bőrkabátos fickó jutott eszébe, a homokbánya mellett. Ez a meglepetések napja, gondolta.

Gázsó rém óvatosan letette a poharát, kivett egy cigarettát a kerámia tartóból, amit egyébként ő formázott, amikor egy keramikus lánynak udvarolt főiskolás korában.

– Alszik! – suttogta, azzal rágyújtott. Pompos figyelte, hogy kerekedik ki barátja szeme, hogy kezd fuldokolni. Még jó, hogy nem a másik végén gyújtotta meg.

Alszik, azért ez megnyugtatóan hangzott. A számítógép cserrent egyet, jelezve, hogy már húsz perce magára hagyták. Gazsó felpattant, és kikapcsolta. Állt egy kicsit az asztal mellett, végül óvatosan megfogta a serpenyő nyelét, és elindult vele a konyha felé. Kétszer lötytyentette ki csupán: egyszer, amikor megbotlott a küszöbben, másodszor pedig amikor benézett a kishabába.

— Minek csináltak ide küszöböt, szerinted? — kérdezte, amikor visszatért. — Szoba nincs, akkor minek a küszöb?

A cigaretta nem volt vele. Pompos intett, hogy egyet ért, azzal ő is elindult a konyha felé, bár eredetileg a vécét kereste. Az megvolt a helyén, de végül mégse ment be. Visszafelé szintén benézett MP-re, leült a helyére, és arra gondolt, hogy a konyhában is volt valami feltűnő. Ja, igen, a cigaretta a serpenyő vízben. Sárga levét eresztett, ahogy úszkált. Ha bűntény után nyomoznának itt, törhetnék a fejüket a nyombiztosítók.

— Figyelj — suttogta. — Nyitott szemmel alszik szerinted?

— Szokott — bólintott Gazsó. — Még járkal is álmában.

— Na de teljesen izé... értelmesen néz!

— Nem jelent semmit. — De azért ő is odament és megnézte. Nyomában Pompos. Annyira a nyomában, hogy Gazsónak ütközött, amint az megállt. Gazsó letérdelt a sezlón mellé, megérintette MP karját, amely a padlóra lógott. MP nem mozdult, nézte tovább a menyegyzetet. Ha látta. Gazsó feltette a kezét a sezlónra, de

ismét lecsúszott. Végül a mellére tette, de ez meg olyan volt, mintha egy halottat igazgatott volna – a végén lógni hagyta mégis.

- Ne hívjam a mentőt? – suttogta Pompos.
- Mentő nem kell, inkább egy taxi.
- Na jó, de hová visszük? Úgy érte, hogy...
- Igazad van, mégis a mentőt inkább.

– Maga a férje? – kérdezte az ügyeletes orvos. Valami Prixnek hívták. Még jó, hogy nem Princ, gondolta Gazsó.

– Nyugodjon meg. Nincs semmi baj. Kapott egy nyugtatót, aludni fog.

Pompos sápadtan támaszkodott a zöld csempéhez. Tőle nem kérdezték, kicsoda. Legfeljebb azt hiszik, hogy két férje van, gondolta. Kettő mégis jobb, mint egy, valamelyik kéznél van, ha hívni kell a mentőt. A mentősök már visszafelé jöttek, kikapták az ezrest Gazsó kezéből, és eltűntek.

– Nyugi – mondta a derék katona. Valamit keresett a fehér köpeny zsebében, de nem találta. Végül a mellényzsebében rálelt egy fél rágógumira, a márkáját nem tudom megmondani, amiért elnézést kérek. Sima rágó, illetve a vége kicsit harapdosott, értik ugye? Ez a jó, ha kevés szóból is megértik egymást író és Olvasó. Bocsánat, Olvasó. Az előbb is így írtam, akkor nincs bocsánat. Nincs semmi. Az a fontos, hogy a derék motoros elkapta a fogával, és nekilátott. Ettől lényegesen megváltoztak a dolgok, mert hármuk közül végre valaki csinált valamit.

– Na és mióta van? – kérdezte. – Úgy érte, hogy régóta?

– Előbb egyen, aztán megbeszéljük! – mondta Gázsó. Még ha csendesen mondta volna, de mindenki hallotta a folyosó végén is. Pompos sápadtan integetett, hogy nem kell ilyen érdesen azért. Igyekezett eltűnni a zöld csempében, de nem sikerült neki.

– Na, édesem, te oda felmész! – mondta Klotya Keresztesnek.

– Figyelj ide – mondta Keresztes. – Onnan a fejed látszik, tehát egy golyó. Semmi más! És nem vagyok az édesed!

– Na, menj csak fel. Ti pedig lementek a színpad alá, világos?

– És mit csináljak ott? – érdeklődött Hárpád. – Rovarirtás a múlt héten volt.

– Figyelj ide – szólt közbe Kovács, a díszletes. – Ezek jobban tudják, hová kell menni. Mert ezt csinálják.

– Belenéztél már egy keresőbe életedben? – érdeklődött tovább Hárpád. Kollégái Árpád vezérnek szólították, mert belelógott bajsza a sörbe. Akkora volt.

– Oda lemérsz, a fejedet sem akarom látni, világos? Leviszel egy széket, arra leülsz.

– Láttál te már ülve dolgozni egy operatőrt? – kérdezte Hárpád. – Ülve szarunk, nem tudtad?

– Szarsz közben, a te dolgod. De leülsz mégis. Nincs mászkálás, világos? Senki se mászkál.

– Hát ez óriási! – mondta Keresztes.
– Te sem, édesem. Úgy állsz ott, mint akit seggbelőttek, világos? Most elpróbáljuk!

– Kár próbálni – mondta Hárpád.

Klotya éppen háttal állt felé. Kicsit előrehajolt, és így maradt.

– Mit mondtál? – kérdezte halkan.

– El tudjuk képzelni úgyis, azt!

– Te itt nem képzelsz semmit, szívem!

– Szíved az a nadrágodban van – bólintott Árpád vezér. Addigra már vagy ötven röhögtek mellettük. Négy díszletes és egy kábeles: Kós, aki Klotya csapatában húzta a kábelt két évig. Klotya ránézett, Árpád vezért pillantásra se méltatta.

– Tedd le! – mondta Kósnak, aki egy bakot tartott a kezében.

– Ezt? – röhögött Kós. – Szintén le?

– Csak oda le. És tűnj el! Nem akarom látni többet ezt a majmot, világos? – fordult Kereszteshez. – A te embered, ugye?

– Az enyém – mondta Keresztes. – És én mondom meg, hogy mit csináljon. Te elrebeget, mit óhajtasz, én pedig megmondom neki, érted, *szívem*?

– Mint a feudalizmusban – bólintott Klotya. – Na, figyeljeteK ide, ennek vége. Mindenki hallotta? Aki nem hallotta, tegye fel a kezét!

Árpád vezér feltette a bal kezét. Röhögés. Mondhatni, kiterjedt röhögés. Az egész stáb ott állt már röhögve.

– Rendben van – mondta Klotya Árpád vezérnek. – Akkor te visszamész a szittyá lovasságához! Kamerát leteszed, és eltűnsz a francba! Az a majom is! Ki akar még menni?

– Én – mondta Keresztes.

– Rendben. Ki még?

Két díszletes vakarózott, de úgy gondolták, várnak még. A diszpó be volt írva, jövő hétre semmi. Bejön az ember vasárnap, akkor azért gondolja meg. A vasárnapja már el van szúrva. Lemehettek volna Kecskemétre, a fesztiválra. Nem mentek le. Nagy marhaság volt.

– Útban vagytok! – közölte Klotya selymesen, miközben feltárcsázta a diszpót a mobilján.

– Hát ez nem igaz! – mondta Keresztes.

– Küldj ide két embert – mondta Klotya.

– Mi a fenét csináltok ott? Hatkor mindenki elmegy haza, világos?

– Reggel hatkor – mondta Klotya. – Küldöd az embereket, vagy szóljak a főnöködnek?

– Az Gemencen van – röhögött az ügyeletes.

– Azért még tudok szólani neki. Leteszi a puskát, és felhív téged. Nagyon fog örülni. Közben a kapitális elhúz a francba.

– Hát ez nem igaz! – mondta Keresztes.

– Ez, dehogynem. Te még itt vagy?

Ilyen stílusban összeállt végre a próbastáb. Keresztes, egy díszletes és Árpád vezér elmentek, de még az aulá-

ban is köpködtek és röhögtek. Addigra már mindenki kíváncsi volt rá, hogy mi lesz ebből. Klotya azonnal híres lett: mindenki róla beszélt az épületben.

Másnap Lovas igazgató úr behívatta Klotyát az irodájába. Nagyon sápadt volt.

– Mi volt ez, Nándor? – kérdezte.

– Majdnem kész – mondta Klotya. – De kéne még két piros lámpa.

– Piros lámpa, ez nem kupleráj.

– Jó, akkor lesz a két lámpa. Hátra pedig egy kék függöny. Az egész falra.

– Kék függöny. Hol szerezzek neked egy kék függönnyt?

– Nem a te dolgod. Te csak leszólsz a kellékesekhez. Olyan azúros legyen.

– Azúros. Na, figyelj ide. Ez így nem megy. Itt volt a Kertész, Balázs Béla-díjas operatőr...

– Meg egy ruháskosár, az is kell, benne szalma. A függönnyel együtt ezt is intézd el.

– Ruháskosár, figyelj ide, az Emil meghalt, minek akkor a ruháskosár?

– Az az én dolgom. Benne szalma.

– Szalma benne. Emil meghalt, és...

– Na, figyelj ide – szakította félbe Klotya. – Emil meghalt, én is tudom. Vele együtt a mősora is, hála istennek.

– Mi az, hogy hála istennek?

– Nyolc százalékos nézettsége volt, nem? Kilenc? Költségvetésben a béka segge alatt vagytok, én magya-

rázzam el, ez a te szakmád. Amit meg kell fontolni, csak az, hogy meddig akarjátok ezt csinálni? Itt vannak az új adók, hát lesöpörnek benneteket a színpadról! Kedves, okos öregurak és tévéanyókák, minden muzeális itt, és ha ezzel a fakerekű szarral oda akarsz érn valahová, akkor a mozdonyt cseréld ki először. Nyikorog, de azért húzza. Az öregek még el fognak ücsörögni az öreg sztárok műsorai mellett. Együtt voltunk fiatalok, de szép volt! A fiatalok viszont átkapcsolnak a másik adóra! Ha az se jobb, akkor a harmadikra, és ha az se, akkor a szatellitire. Te pedig ott maradsz a színpad közepén és mesélsz! Saját magadnak! Ki a francból vársz erre pénzt? A szponzor azon az adón akarja látni a reklámját, amit néznek, nem világos? Emil meghalt, akkor most eltemetjük. Te akarod búcsúztatni? Tessék, csináld! Ki akarja megcsinálni? Add neki a műsort, tessék! Tudod, hogy nevezték ezt a műsort a srácok? Viccgyilkosok Unatkozó Klubja! Nulla forinttal ebből a szarból kimászni csak egyféleképpen lehet: megmondjam, hogy? Sehogy! Ezért az én műsoromban mindenkinek dupla gázsit adsz, nekem is, világos, vagy elmegyek haza máris! Abba pedig, hogy mit csinálók, senki nem szól bele, vagy már abba is hagytam, értjük egymást? Ha döntöttél, akkor hívj fel!

A helyzet valójában nem sokban különbözött attól, amit Klotya elmondott. Emilt a műsorával együtt utálták, házon belül is. Valójában mélyen megkönnyebbült minden-

ki, amikor meghalt végre. Más persze az, amit gondol az ember, és megint más, amit elmond az életmű-méltató gyászbeszédén.

Klotya a legegyszerűbb végén ragadta meg a dolgot, ez a képessége már gyerekkorában feltűnt, és azóta csak fejlődött. Ahogy meghalt az apja, gyors fejlődésnek indult a jelleme. Az első gyászbeszédet egyébként az apja temetésén mondta tizenhat évesen – nem hangosan, magában. Te szemét, gondolta, na, hogy érzed magad? – Mert rövid volt a koporsó, és látta, ahogy belegyömöszölik az öreget. Ha félrehúzták volna a tetejét, először a térdét látta volna mindenki. Nem húzta félre persze senki. Akár fél napig is elácsorgott volna ott a ravatalozóban, de hát négy temetés volt délelőtt. Nagyüzem. Anynyi, amennyi, nem baj. Minden annyi, amennyi – ez az egy matematikai tétel állja meg a helyét az életben, mert hogy egzakt tudomány. Nem Püthagorasz találta ki, nem is Einstein, hanem Klotya. Emlékezzetek a nevére. Ez az ember gyártotta, aki most itt fekszik. Nem szándékosan, de sikerült azért. Végeredmény a fontos. Búcsúzunk akkor, mélyen sajnó szívvel, hiányozni fogsz.

Klotyának tehát rutinja volt a gyászbeszédben. Semmi vetítés – mondta a díszleteseknek. Behozatta az Audironcsot, letették a stúdió közepére. Az üléseken még látszott a vér. Jól van, mondta. Oda még teszten egy kis ketchupot. Függöny se kell. Indítunk, ez mindjárt látszik, nem kell semmit magyarázni.

A díszletesek között volt egy kétméteres lapaj, bizonyos Kádár – öreg lapaj, rég túl a nyugdíjkorhatáron,

ezért nem is dolgozott. Jól van, gondolta Klotya. Most fogsz, nálam mindenki dolgozik. Beöltöztette halálnak, ami a legegyszerűbb jelmez egyébként, nem kell hozzá más, csak egy fekete drapéria meg egy kasza. Lapaj fel volt háborodva.

– Ne szarj be – mondta neki Klotya –, ezért külön gázsit kapsz. Nem szólsz semmit, nem csinálsz semmit, csak állsz. Meg tudod jegyezni? Ide állsz, és nem mozdulsz. Ha kérdezlek, úgy csinálsz, mint az iskolában: nem válaszolsz! Világos? Mert kitépem a nyelvedet! Állsz, mint akit lehorgonyoztak! Itt!

Addigra már az egész stáb *Kaszás Klotyónak* nevezte, ami rajta is maradt.

A roncsot bevilágították vörös fénnel. Klotya kiballagott a stúdió közepére. Csend. Magában számolt: tizenöt-tizenhat, mert otthon kipróbálta, hogy tizenhatig lehet bírni, akkor már mindenkinek viszket. A egész stábben meghűlt a vér, össze-vissza pislogott mindenki, hová lehet futni innen.

Klotya a Halál felé fordult.

– Hát eljöttél? – kérdezte. – Miért?

Csak ilyen röviden, hogy *MIÉRT?* Szünet, megint tizenhat:

– *Miért...?!*

Az egész ország zokogott. A tévések azt állították, hogy ilyen undorító műsort még nem láttak. Viszont nyolcvankét százalékos nézettsége volt.

Gazsó elkapta a nővér karját:

– Hol a feleségem?

A nővérnél egy köteg fehér ruha volt, talán ágynemű. Majdnem elejtette.

– Ultrahangon – mosolygott, és futott tovább. Olyan elgyötört volt az arca, mint aki két napja nem aludt. Brutó harmincezerért.

– Agyi ultrahang! – súgta Pompos. – Most kérdeztem.

– Ki a fenétől kérdezted?

– Attól a kontyos nőtől. A szobatársa lehet, a múltkor is ott volt.

– Hé! – mondta Gazsó a nővérnek, aki most visszafelé startolt, de ruhák nélkül. – Hol egy orvos?

– Konzíliumon vannak.

– És mikor lesz annak vége?

– Nem tudom.

– Mi van a feleségemmel, azt mondja meg?

– Nem tudjuk még. Azért van ultrahangon.

– De valamiért csak odavitték, nem?

– Hogy megnézzék. Holnapra meglesz az eredmény.

– Nem jön vissza! – mosolygott a kontyos nő, aki Pompos szerint MP szobatársa volt. Gazsó nem emlékezett rá. Valójában meg se nézte, ki van ott még rajta kívül. MP kis fehér papucsát nézte az ágy mellett. Pár ezerszer látta már otthon, itt mégis idegennek tűnt, ugyanúgy,

mint MP otthonkája és a hálóinge is.

– Miért, hová megy? – kérdezte a nőtől. Harminc-
éves lehetett, és tikkelt a szeme.

– A belgyógyászatra – kacsintott a nő.

– Belgyógyászatra, minek?

– Mert nem eszik. És főleg nem iszik, tehát kiszárad,
ami veszélyes. Infúziót fog kapni, már tegnap felmerült.

– És miért nem szóltak?

A nő mosolygott. Láta, hogy ez a két fiatalember elég
tájékozatlan a kórházi dolgokban. Talán testvérek, gon-
dolta. Itt mindenkinek megvan a dolga, kábé háromszor
annyi, mint amennyit elbírna. Emellett kis csevegésre
nincs már idő. Milyen csinos ez a két testvér.

A nővér eltűnt. Elfutott mellettük egy másik, kezében
valami barna üveggel, illatfelhőt húzva maga után.

– Hol van ez a konzílium, nem tudja?

– A negyediken, azt hiszem – mosolygott a nő, de
látogatója érkezett, futott a váró felé.

Felmentek hát a negyedik emeletre a hátsó lépcsőn,
ahol minden fordulóban volt egy telefon, a telefon mel-
lett műanyag kávéspohár az automatából, benne csikkek.
A falon is látszott, hogy elnyomtak ott pár csikket.

– Ki kéne jelölni egy helyet, ahol szabad dohányoz-
ni, nem? – kérdezte Pompos.

Gazsó ránézett: borostás volt, a szeme karikás: nem
aludt két napja. Pompos kicsit jobban bírta, mert az a tí-
pus volt, akin nem látszik, hogy nem alszik. Kezében a
nejlonzacskó, benne egy kiló banán és paradicsomlé.

– Ki kéne próbálni az Óbudai Gyémántot – mondta.

– Azt mondják, jó.

– Akkor miért iszik mindenki Theodorát szerinted?
Azt látom mindenhol.

– Talán mert nem tudnak az Óbudai Gyémántról.

– Te honnan tudsz?

– A reklámból, ott hallottam.

Mégis van akkor értelme annak, amit csinálunk, gondolta Gázsó. Ki hitte volna. *Csináltunk*, javította ki magát. *Csináltunk*, és azóta nem csinálunk semmit. Pompos ugyan elmesélte, hogy kész az új plakát. Tar nagyon örült a képnek, kétszer is üzent Pompossal, hogy másnap várja az irodájában. Mehet bármikor, legfeljebb nem találja ott. Valami óriási üzlete volt megint, egyébként mindig ezt mondta, ahányszor összefutottak a légópincében. Olyan napja még nem volt, hogy ne támadt volna valami világraszóló ötlete. Ez abból fakadt, hogy amíg bejött dolgozni, látta mások óriásplakátjait. Az óriásplakátokról el lehet mondani, hogy senkire se hatnak – Tarra viszont hatottak. Valósággal begerjedt tőlük, nem érzelmileg, agyilag. Meg lehetett volna nézni azt, aki érzelmileg begerjeszti őt. Agyilag lehetett hatni rá. Az egész ember agyból állt valószínűleg, a keze, lába, cipője, tehát minden. És minden óriásplakát sebet ejtett a lelkén, amit nem ők csináltak.

A negyedik emelet pontosan olyan volt, mint az első – fülbevalós fickó ácsorgott az elején, fehér kórházi papucsban, amilyenben az orvosok járnak. Nagy orra van, lyukacsos és csattog. A fickó viszont nem lehetett orvos.

Nem nézte ki belőle az ember.

– Nem lehet bemenni! – mondta tömören.

– Figyeljen, ember! – kezdte Gázsó, de elég jó hangereővel.

– A konzíliumot keressük – mosolygott Pompos.

– Oda se lehet – közölte velük a fülbevalós. Piros üveg volt a fülbevalóban, ami olyan hatást keltett, mint ha éppen akkor lőtték volna keresztül a fülét, és elfelejtettek volna vattát tenni rá. Vatta pedig van itt, gondolta Gázsó. Vatta csak van.

– Ember – kezdte, mire a fülbevalós megfogta mind a kettőjüket, és gyakorlott mozdulattal kilökte őket a lépcsőházba. Ott is volt egy telefon szerencsére: Pompos elkapta a szabad kezével. Másik kezében a nejlonzacskó hintázott.

Gázsó undorodva megtörölte a karját, ahol hozzáért a fülbevalós. Szép lassan visszafordult, és a bal cipőtalpával meglökte a fickó hasát, pont a nadrágja felett, amely lecsúszóban volt a hasról. Ha tanulta volna, se tudta volna jobban csinálni: a fülbevalós túl nehéz volt ahhoz, hogy eldőljön: apró lépésekkel elindult hátrafelé, neki a billegős üvegajtónak. Szerencse, hogy billegősre csinálták, mert ha rendes ajtó lett volna, biztos kitörik. Így csak kinyílt, egyszerre mindkét oldalon. Mindjárt be is csukódott, a fülbevalós pedig elkapta a két kilincset, sőt, a lábával is megtámasztotta az ajtókat. Mezítláb, mert a fehér orvosi papucs elrepült vagy négy méterre, oldalára fordulva hevert a folyosó közepén.

– Nyissa ki, ember! – mondta Gázsó az ajtó előtt,

miközben Pompos halálsápadtan próbálta elrángatni onnan. Annyira sikerült, hogy Gázsó nem érte el lábával az ajtót. Megint a bal lábával. Jobbkezes vagyok, villant át az agyán. Jobbkezes, de ballábas. Fene hallott ilyet.

– Az isten szerelmére, tűnjünk el innen! – könyörgött Pompos, mert látta, hogy a fülbevalós mond valamit a rádiótelefonjába. Miközben tilos volt a rádiótelefon használata, minden emeleten olvashatták, ahol eddig jártak, továbbá az előcsarnokban is.

A lépcsőház felé szabad volt a menekülés útja. Ha lejutunk a harmadikra, ott átvágunk az épület másik felére, ahol a főlépcső van, gondolta. Nem volt rossz terv, feltéve, ha ott nem áll őr az ajtónál. Mi a fenét őriznek itt? De közben már elrángatta Gázsót a hátsó lépcsőig. Na, legalább itt vagyunk, gondolta. Ez is valami.

– Az a helyzet, hogy nem emlékszem – vallotta be Erzsike pirulva. – Amikor kanyarós voltam, kivettek, de azt hiszem, hogy megint visszavettek.

– Óvoda nem kell – mondta Klotya hűvösen. – Térjünk rá az iskolára, csúfolták?

– Engem? Nem! Mondjuk tornából nem voltam a legjobb. Vannak ezek a szekrények, tudják...

– *Tudja!* – javította ki Klotya. – Így mondja majd. Tehát hozzám beszél.

– Igenis.

– Élőben megy, ne felejtse el. Hallgatja az egész ország.

– Ó, istenem! Szóltam a Pirinek is, hogy nézze majd.

A szomszédom. Augusztus tíz, ugye?

– Még nem tudjuk.

– Akkor ez az utcai jó lesz? Piri ötlete volt, hogy rátegyük a sárga csíkot, de jó ötlet, nem? Nem tanulta pedig, csak úgy jött neki.

– Ösztönösen – mondta Klotya. – És magának mi jött? Mondhatom úgy, hogy *magácska*?

– Ó, persze! – Erzsike majd meghalt a boldogságtól. Milyen aranyosan pösze, gondolta, igazi műsorvezető. Adottság. És ketten nézték: egyik a mikrofont tartotta egy hosszú nyélen, a másik a gép mögé bújt. Ekkora gépet idehoztak az ő kedvéért, pedig csak próbafelvétel.

– Na, figyeljen – mondta Klotya. – A ruhára ne legyen gondja, megoldjuk. Az a hölgy majd méretet vesz, bízza rá, jó?

– Rólam? – sápadt el Erzsike, mert ez lett volna élete első ruhája, amely méret után készült. És a nagy nyilvánosság előtt!

– Valami gyerekkori holmit hozhat. Mackót, ilyesmit.

– Mackóm nincsen – vallotta be Erzsike. – De vehetek.

– Nem, az isten szerelmére!

– Hintám volt a diófán.

– Jó, hát akkor hozza el a hintáját. – Nem igaz, ilyen nincs. – De valakinek csak feltűnt azért, nem? Úgy érteve, hogy a különбözöség. Amiben a nagy átlagtól különbözött?

– Nem, pont átlagos voltam mindig. Nem is látszok a képeken sose, mert középen állok mindig. Anyu mond-

ta egyszer nyolcadikban, hogy állítsátok már ezt a gyereket a szélére egyszer, hát nem látszik sose. Az osztályfőnökömnek, Zsáti Piroska, az nagyon szeretett. Volt egy kutyája.

– Na, de akkor azért feltűnt valakinek, nem?

– Nem állítottak mégse, mert megbetegedett a Rác Feri. Ő szokott a szélén állni, viszont megbetegedett, de aztán meggyógyult. Ő állt jobbról, balról meg a Hegyes Péter, akit Bökiinek csúfoltak. A neve miatt, tudják?

– Böki nem kell. *Tudja!* Így mondja, jó? Ketten vagyunk, szokja meg, ez a két technikus nem számít. Maci nincs akkor, van a hinta, jó. Kötél nem kell, csak a hinta, világos? Diófa se kell, oké? Tehát nem csúfolták?

– Engem nem. Miért?

– Na de azért észrevették, nem? Hogy különleges orra van! Bocsánat.

– Ez, miért?

– Hát, mert ott van. Nem?

– Ott volt, az tény. Mert odanőtt! – vihogott Erzsike. Jézusom, gondolta Klotya.

– Elég jól odanőtt, igen. – Az operatőr dőlt a röhögéstől. – De volt valami beceneve mégis, nem? Az iskolában?

– Iskolában nem. Ormányos, mindenki csak ezt mondta.

– Hahaha! – üvöltötte Klotya. – Ormányos, ez jó! És mondja, a szülei mit szoltak hozzá?

– Szüleim, mihez?

– A becenevéhez!

- Ők nem tudták, hát nem jártak iskolába.
- De néha csak elmentek magáért, nem?
- Nem, akkor a pusztán laktunk, az hat kilométer. Biciklin jártam be, még mindig megvan, behozom azt is, jó?
- Isten őrizz! Bicikli nem kell.
- Kicsit nagy volt, mert férfigép, tudják, így alá kellett tenni a lábamat. A váz alá.
- Jó, haladjunk akkor. Na és mit szóltak hozzá a fiúk?
- Volt, aki elkérte párszor. A Feri általában, mert ő a másik tanyán lakott, az oda szintén hat kilométer.
- Hat kilométer, értem. Feri sem érdekes.
- Nagyon helyes fiú volt, nálam négy évvel idősebb, de egy osztályba jártunk, mert négyszer bukott. Egyszer, amikor visszahozta a biciklit, azt mondta, hogy szép a szemem.
- Igen? A szeme?
- Meg a mell... de ezt nem mondom, mert nem illik a nyilvánosság előtt, ugye? Cici, értik, tehát ami nincs a fiúknak.
- Az nincs, valóban – ismerte el Klotya. A mikrofon is föl-le mozgott, úgy röhögött a mikrofonos.
- Nagyon kanos fiú volt, bocsánat.
- Meg van bocsátva – mondta Klotya. – Az orrára nem mondott semmit?
- Nem, miért?
- Hát azért... Azt hinné az ember, hogy csak észrevette valaki, nem? De maga csak észrevette! Úgy érte, hogy a tükörben. Tükrük volt, nem?
- Igen, az anyunak egy olyan közepes. Még mindig

megvan. Ekkora kábé, a széle foncsoros.

– Foncsoros, értem. Belenézett, és mit látott?

– Hát akkor még hosszú volt a hajam, leért a vállamig. Az anyu mondta aztán, hogy vágjam le, mert sok a gond vele. Legyek őszinte?

– Legyen!

– Sajnáltam. Mert ha sok is a gond vele, de megéri, nem?

– Hát az biztos. Van, akinek megéri.

– Mert tényleg sok a gond vele, minden héten megmosni. Mindig szombaton szoktam, tudják. Szombat volt ez a napom.

– Értem, persze. Haladjunk akkor.

– Aztán elvitték katonának.

– Kit?

– A Ferit. És benn maradt. De kétszer is írt, mind a kétszer húsvétra. Úgy érte, hogy a következő húsvétra is. Üdvözlettel, Feri, de egy t-vel. Katona lett, őrmester már a hadtápon, de még mindig nem nősült meg.

– Hát az már nem is fog akkor.

– Gondolja? – csillant fel Erzsike szeme. Milyen aranyosan művelt ember, gondolta.

– Nézze, ami van, az van, az ember tudomásul veszi, érti? De változtatni is lehet a dolgokon, Plasztikai műtétről már hallott, nem?

– Drága, igen.

– Mutatok egy képet magának, ilyen látott már? Ide fordítjuk a kamera felé, hogy a nézők is lássák.

– Jézusom! – szörnyülködött Erzsike. – Ez az övé

volt?

– A fül? Igen. Egy elefántnak nincs ilyen, ugye? És ez lett belőle, mit szól hozzá?

– Nem valami trükk ez, úgy értve, hogy...

– Nem, ugyanaz, na, mit szól hozzá? Bárkivel meg lehet csinálni, úgy értve, hogy bármelyik testrésszel. Ami az emberen nő, érti? A fejen, mondjuk, szóval maga nem gondolt erre?

– Én kérdeztem, de azt mondták, ezt nem lehet – súgta Erzsike, könnybe lábadt szemmel. – Bocsánat! Mindjárt...

– Nem lehet, ezt ki mondta?

– Ezt az Ica. A barátnőm. Volt.

– Hát ez nagy butaság, mindent lehet ma már. Ez egy olyan kor, nekünk meg az a szerencsénk, hogy ebbe születtünk. Születhettünk volna másba is, nem? Amikor még nem lehetett megcsinálni valóban, nem volt mikrochip és ilyesmi, tehát semmi se volt.

– Azért olyan drága akkor.

– Na, figyeljen. Mondok én magának valamit. Ha lenne rá pénze, megcsináltatná?

– Én, persze. De nincsen, sajnós. Bocsánat.

– Nem tesz semmit. Na, akkor most meglepjük a kedves nézőket, mit szól hozzá? Van kedve hozzá, hogy meglepjük őket?

– Van – mondta Erzsike, és ezzel életének új szakaszába lépett. Nem tudta, de mégis oda lépett.

Oké, morogta Gázsó. Nem nyúlok semmihez. Nem akarok semmit, csak itt vagyok. Mindenki a helyén, mint régen.

Milyen keveset kell gondolkozni, amíg fiatal az ember. *Ne fess annyit, megárt!* Dehogy árt. Nem árt semmi, van az embernek pár jó ecsetje, és minden olyan egyértelmű. Reggeli előtt húzol egy széles csíkot vízszintesen, aztán függőlegesen: amíg eszel, ezek gondolkoznak. Azt mondja a sárga, hé, öreg, ezt hogy gondoltad? Nézd, sárga, éhes voltam, még nem ettem ma. Kicsit hülye vagy, mondja a kék, de elnézzük neked, rongykutya. Egy jó tulajdonságod van, hogy nem lihegsz.

Kell egy kis hely, akkora csak, hogy állva elférj, mi-nek leülni. Segget a nőknek találták ki, de köztük is vannak rongykutyák, például a Kendőcske. Figyelj, életem, amit csinálsz jó, de pihenj kicsit! Hunyd le a szemed, mert elfogysz. Ne számolgass. Fene az elhivatottságodat, apád jobban örülne pár unokának. Milyen aranyos öregúr. A vénemberek utálatosak általában. Ez nem, mint egy falat kenyér. Jó a közelében lenni. Mindig átvágták és mégis jó neki, meg annak is, aki mellette van. Ezt magyarázza meg valaki. Ilyen szépen megmaradni ebben a szar világban, el kéne tanulni tőle. Házasság, nem házasság, a fene törődik vele. Kit érdekel. Egyik megy, a másik is megy. Erősek és szépek vagyunk, és örökké így marad. Jó szagod van, Kendőcske. Ez a kis nő elnyűhe-

tetlen. Mit kibír, nem igaz. Legalább addig nem rajzol. Mennyit rajzolsz, komolyan, napi egy kilót? Negyven fül egy nap, mert nem ment neki a fül. Kurva ronda füleket rajzolt az év elején. Na, akkor nekilátunk. Napi tíz fül. Jövő héten tizenöt. Hús. Így eljutunk a negyvenig. Fül aztán van, és mind tökéletes. Leállhatsz a fülekkel, Kendőcske, gyere kefélni. De a felkészülés, jó, készülj fel. Mi a fenére készülsz, a Picasso nem rajzolt ennyit.

Na és te? Mondjuk meg neki? Te két darab negyvenötösör hetvenötös farostlemezt mázolsz össze minden áldott nap, nem tudod már hová tenni. Szögelni kellene belőlük egy víkendházat. Egyszer aztán lebontják, kihúzkodják a szögeket, és el lesz ájulva az utókor: itt kéfélt a híres Gázsó. Ez a barom festményekből szögelte az egész házat, mert az olaj nem ázik át. Civil ezt nem érti. Hogy mindenből annyi van, amennyi csak kell és holnap is lesz. Kendőcske rajzol, mi festünk, a szobrászok meg faragnak. A Főiskolán pedig megy a duma, hogy egy isten van: a Lustaság.

Na igen. Tíz év múlva vigyorogva nézegeti az ember, mi van a padláson felhalmozva. A szentségit, mennyi, tényleg! Ezt újra meg kéne csinálni, mert jó az ötlet. Kicsit elnagyolt, ott végleg rossz, ja, csöngött a telefon. Az egész életműved itt van összefércelve, akár egy kabát. Felvenni nem lehet, mert leesik az ujjá. De mint elképzelés, valami.

Csakhogy a régi monszun irányt váltott. Nem zenél már a villanydrótok között. Kendőcske rajztanár lett – nyilván ugyanolyan baromi szorgalomra neveli a tanít-

ványait, ahogy ő csinálta. De nem fest semmit. Ami képe van, mind pasztell persze, ott lóg az apja öreg házában. Kicsit unalmasak együtt. Az a sok egyforma okker. Fene az okkerbe, ez tényleg veszélyes, igaza volt Feri bácsinak. Hanyagoljuk az okkert.

Hová lett a szagod, Kendőcske? Ahol vénkisasszony lakik, ott vénkisasszony-szag van. Miért nem jöttél hozzám, látod? De két festő nem kell egy családban. Az egyik ugye okvetlenül tehetségesebb, mint a másik, matematikailag így jön össze. Jobb, ha csak egy van. Matematikailag legjobb egy matematikus. Rendes foglalkozása van, és tud főzni. Kendőcske, még egy teát se tudtál összeütni, most is kockasajton élsz, igaz? Nem is híztál meg, az igaz, jól áll rajtad minden gönc, de az a régi, édes sovány-szagod eltűnt. Sovány macskaszagod lett, ez a helyzet, a macska pedig büdös, ha sokáig egy helyben van. Azért járkál. Melled már akkor se volt, de akkor jól állt. A semmin az a szép cici. Ami nincs benned, az a matematikusok hideg-melegsége, ez olyan, mint a távlat: nincs, de mégis van. Kezdenek gondolkozni a képek, egyre többet gondolkoznak. Nem baj, sőt, elvárható. Negyvenéves korára, aki nem gondolkozott még, az végleg hülye marad. A fiatalos könnyedség még mindig megvan, úgy begyakorolta az ember. Az édes kis lesajnálás, ahogy az öregek képeit nézegettük, szintén megmaradt, mint ahogy nekik is, mert amíg fiatalok voltak, ugyanígy nézték az öregek képeit. Ez, kérem, a generációk egymásba kapcsolódása. *Mikor akarsz megházasodni?*

Két világ találkozik. Kis hideglelés félelem. Mi a fene lesz ebből? Elkaptak, fiam, akkor igyunk! — mondják a haverok. Örökké nem lehet megúszni. Akinek meg sikerül, látni lehet, ahogy elszürkülnek a dolgai. Elszürkül ő maga is. A mama egyre öregebb. Főz még, de egyre rosszabbul, és az öregségnek törvényei vannak. Aki nem házasodik, öregszik. A házasok viszont megfiatalodnak, mert jön a gyerek.

Ez az, amit kár volt kihagyni. Feláldoztatott a Művészet oltárán. Majd később. És nem lesz később. Apád hogy várta. Az öregemberek megértik a dolgok lényegét. Az öregasszonyok már olyan régóta értik, hogy nem is mondják. Ez a dolog így van kitalálva, és annak jó, aki a régi törvényt követi. Nincs mondanivalóm, nincs tehetségem, de gyereke van, és ezért mindenki tisztel. Bennünket viszont csak szánnak.

A tehetségnek nincs értéke, mert ingyen van. Jobban megbecsülnék, ha meg kéne venni, de nem kell. Van, akkor van. Nincs, az még jobb. Az a baj vele, hogy nem csináltak neki leszállópályát. Nem dizájn.

A nők világa egységesebb. És az lesz a rend. Apró dolgok a lakásban — mind felesleges, mint ahogy már a dédmamájuknál is az volt. Kis fedők és nagy fedők. Sajtreszelő. Bámulatos dolgok ezek. Azt hinné az ember, hogy egész jól megvan sajtreszelő nélkül, pedig nem. Sajtreszelő nélkül érzéki csalódás az élet. Ügyes kis kés a krumplipucoláshoz — szintén a dédmamától. Ma már ilyet nem csinálnak. Több tonna krumplit megpucoltak vele, nemzedékeket táplált. De rozsdásodik,

mert akkor még nem tudták, mi az a rozsdamentes acél.

Vannak állandó dolgok, és nem állandók. Ami állandó, az mind a nőké. Az autó szétmegy, elrohad és bedöglük. A kis kés viszont nem döglük be. Rozsdásodik, de kitart mégis.

Nincs menekvés. Amit egész ifjúkorodban felépítettél, megbocsátják. Individualizmus elrepült, marad a lakberendezés. Eddig mindegy volt, hogy hová fekszel. Most nem mindegy. Mi lenne, ha úgy állna kicsit, mit szólsz hozzá? Akkor elérne ott a szekrény. Jó, odébb toljuk – meg vagy érte jutalmazva. A francnak ennyi bútor egy ilyen kis lakásba? És mindenki hoz még valamit. Mi már lassan be se férünk. De megvan az otthon. Lakótelepi, mint a legtöbbeknek, de akkor is. Ezért már érdemes élni. Na, akkor még az erkélyen is rendet teszünk. Jövő héten, mit szólsz hozzá? Mit, el vagyok ragadtatva. De a legjobb túl lenni rajta.

A házasság első napirendi pont-változása a reggeli, ami azelőtt hol volt, hol nem volt, attól függően, mikor és hová rohant az ember – vagy éppen dolgozott. Sebteben összemarcangolt kenyérvégek és banánok. Ja, és a morzsák! Morzsák jelezték az asztalon, hogy pár napja itt munka folyik. Néha az ember megáll és elcsodálkozik: honnan a fenéből ez a sok morzsa? Egy pékségben nincs ennyi.

Na, ennek vége. Szalmafonatú alátét, ami hol ide csúszik a tányér alatt, hol oda. Az ember bevágja a kenyérsárba, ami szintén felesleges, de másnap újra ott van,

türelmesen. Ez a fajta türelem végtelen. Van és van. A házasság az evéssel kezdődik, és azzal is folytatódik. Leves a tűzhelyen, gomba a hűtőben, mert a hadtápalakulat betette a lábát, a háborút pedig megnyerjük. Közös ebédek szalvétával, ha csak lehet. Ha mind a két fél jelen van, de általában jelen van, mert MP is hazahordja a munkát. Dolgozik és közben puff, összeüt valamit, egész bonyolult pancsokat is, mint a töltött paprika. Hogy tudja megszervezni, rejtély, mert ha az ember bemegy a szobába egy pofa sörre, mindig ott ül a számítógépe előtt. Ez az ő kis macskafészke, de van még több is, amennyi hely van a lakásban. Gázóra doboza, gardrób, erkély. Tehát minden talpalatnyi hely, mert ami van, azt használni kell. Nem úgy, ahogy te csináltad.

Persze ha már leül az ember, akkor beszél is. Mert nyitva van a szája. Azelőtt fejben készült el a terv, vagy sehogy: nekiállt az ember és csinálta. Most elmondja, hogy fogja csinálni. Csakhogy amit elmondunk, az már kész, minek újra megcsinálni? Ami kész, az kész, jobb nem lesz, ha elemezzük, legfeljebb rosszabb, mert beletünköl az ember, amit nem szabad. Az a kis forró hangulat, az a jó szag, az a valami soha többet nem tér vissza. Azért kell megfogni akkor és ott. Elkapni a nyakát, a szentségit, nem bántalak, csak erősen szeretlek, de vedd tudomásul, hogy megszülettél. Én veled együtt, most már élünk, ahogy tudunk, ilyenek vagyunk. Nem szebbek és okosabbak, csak pont ilyenek, és ez tisztességes dolog.

Annyi marhaságot, amennyit a festők, senki nem mondott még a festészetről. De aki valóban festett, be-

fogta a száját mindig. Van, amikor sírni szeretne az ember — ezért nem festenek annyit a nők: sírnak és kész. A férfi inkább káromkodik. Vagy megfesti. Ebben a világban nem lehet élni. Rengeteg műalkotás születik majd biztos: jók és rosszak. De hol vannak? Én hol vagyok? Mi ez a csend, Mókuskám? Te mindent tudsz, bár egy vonalat nem húztál még egyedül! Most csináljuk, vagy nem? Hallgatsz, jól van. Röhögni kell rajtad.

— Kicsit hagylak benneteket — mondta Pompos, azzal hótaposó léptekkel elindult a tuják felé. Négy tuja állt a kert végében, gondolta, megszámlolja, hány is van ott valójában. Egy kék nejlonzacskó volt nála, benne a szűrt almalé, egy kiló banán, sajtos ropogós és három Túró Rudi, mert mind a ketten úgy tudták, hogy ezt a Rudit szereti MP. Gázsó cuccát is ebbe a zacskóba rakták, így azt is Pompos cipelte, mint másodférj. Fene sok gond van ezekkel a háromszögekkel, ebből táplálkozik az egész világirodalom. Engem a Bermuda-háromszög érdekel, meg az a sok hadianyag, ami ott eltűnt. Civil anyag, tehát minden.

— Egy bácsi jár ide — vihogott MP — Le fogják vágni a lábát, de azt mondta, nem érdekli, egy is elég. A galambokat eteti zsemlével, egyet én is adtam nekik. Érdekes, hogy a galambok szeretik. Régen volt ez a fűrészporos begyűjtő, nem tudom, emlékszel-e rá? Na, az lehetett ilyen, mert vaját is adnak hozzá. Rá kell kenni, félóráig hagyod, akkor beszívja. Majdnem olyan, mint a meleg-

szendvics, csak hideg. Hozd be a laptopomat, légy szíves!

– Miért, nem jössz haza?

– Dehogynem. De addig hozd be. A polcon van egy doboz floppy, sárga. Illetve sárga mintás, az is kell. A mintáról felismered, egyébként SONY. Meg egy fülhallgatót.

– Az minek? – kérdezte Gazsó.

– Ja, az nem kell. A laptop kell.

– Az a helyzet, drágám, hogy *nincs* laptopod.

– Nekem nincs, de Fehér Zsuzsának van az MTI-ben, és azt mondta, hogy elhozhatom. Neked kéne értemenni, megteszed? De át is kéne írni a KOS nevű könyvtárat a C-ből. *Kos*, megjegyzed?

– Kos – mondta Gazsó. – Nem ülünk le?

– Az alkönyvtárakkal együtt, ez lesz olyan tizenöt floppy, úgyhogy tömörítsd.

– Oké, az mi?

– Becsomagolod, én majd kicsomagolom. A Fájl menüben van ilyen, hogy *becsomagol*. Ha nem tudod, mit csinálj, kérdezd meg a Gémkapcsot.

– Rendben. Mit?

– A kis gémkapcsot a jobb sarokban. Szoktam vele dumálgatni, nagyon hiányzik. Ha hülyeséget csinálsz, akkor tekereg, úgyhogy ne ijedj meg. Ha nem csinálsz hülyeséget, akkor békén marad. Illetve pislog.

– Felelemelő.

– A KOS könyvtárat átrámolod, becsomagolva. Ha nem tudod becsomagolni, úgy is jó, de akkor kell még vagy tíz floppy.

– Becsomagolom – ígérte Gazsó.
– Nagyon egyszerű, majd rájössz.
– Mikor engednek el?
– Már el vagyok, csak az adminisztráció nincs meg, és várni kell az eredményekre.

– Ezért kell itt lenned a francba? Majd bejövünk érte!

– Nem lehet, az egész programjuk rossz. Már félig megcsináltam. Mik voltak itt, nem tudod elképzelni. Volt olyan emelet, ami kalmopyrin néven futott, az nyolcvan beteg. Ha legalább megszámozták volna őket, de ömlesztve mind Kalmopyrin. Gondoltam, hogy összekeverték a gyógyszerrendeléssel, de nem, két példányban is megvolt, igaz, hogy az egyik a Fehérnemű alkönyvtárban futott. Fehérnemű minden, ami vászon, tehát nem okvetlenül fehér, a műtősruha például zöld, itt gyakorlónak nevezik.

– Na, és meddig fog ez tartani szerinted?

– Ez már nem sok, de ott van még a sebészet, az egész épület, akkor a Belgyógyászat, és mindenhol egyöntetű kupleráj van. Nem hagyhatom így őket.

– Dehogynem, csinálják meg, ahogy tudják! Ha nem tudják, akkor ne csinálják!

– Nem lehet, figyelj ide, ez egy alapítványból megy. Az Egészségbiztosító egy kurva fillért nem ad nekik, mert azt mondják, ott az alapítvány. Kökény is itt volt, mosolygott, és elment. Ja, nem az első emeletet tatarozták, mert potyogott a vakolat a mennyezetről. Valaki felébredt reggel, azt hitte, Boszniában van. Belelőttek a kínai nagykövetségbe, hallottad? Ebből mi lesz, nem tudom.

– Működik a KGB. Ennyi hülyeséget nem lehet véletlenül csinálni.

– Dehogynem. Ez egy óriási szervezet, érted? A NATO. Itt minden szabályozva van, ki hol áll a dísznégyzetben, milyen csíkkal, hogy tartja a puskát, szóval minden. A NATO kilencven százaléka szabályzat, most kaptam meg Fehér Zsuzsától, eszméletlen. A maradék repülő és tank. De mire ez mind megmozdul, katasztrófa, ez a túlfejlesztett gépezet stratégiája, érted? Hetven százalékos szervezettség felett már saját magukat akadályozzák a dolgok, úgyhogy egy követségbe nyugodtan bele lehet lőni, mert az nincs benne a szabályzatban. Ami pedig nincs benne, az nem létezik. Van egy ilyen matematikai fogalom, hogy a nem létező létezések, ebből akartam doktorálni, de lebeszélte a Bandi, mert szerinte nincs hozzá elég anyag. Akkor ez mi, szerinted?

– Hát nem tudom.

– Hahó! – mondta Pompos. – Menjek még el?

– Maradj nyugodtan. Már túl vagyunk a magánügyeken.

– Te csak fessél, az a fontos – mondta MP.

– Én operatőr vagyok – mondta Pompos.

– Attól még festhetsz.

– Kicsit idejött a nap, ne menjünk oda inkább?

– Mehetünk – mondta MP – De az egy szúnyogtelep. Ennyi szúnyogot még nem láttam. Beszélgetni se lehet: kinyitod a szádat, és belemegy egy.

– Nem beszélünk – ígérte Pompos.

– Na, és milyen legyen? – kérdezte a sebész. Holz hackernek hívják, ami favágót jelent. Dr. Favágó.
 – Képeket mutatok, ez hogy tetszik? Görögös ne legyen, mert az orrnyerget elég nehéz kialakítani. Meg lehet csinálni, persze.

– Nem kell görög – mondta Erzsike. – Nem vagyok én görög.

– Jó, akkor ez? Jane Fonda orra ilyen, egy típus különben. Mindegyik egy típus, észrevette?

– Persze.

– És ez? A Papas orra.

– Kicsit nagy, nem?

– Nagynak nagy, de valamilyen, érti?

– Piszé legyen. Piszére gondoltam.

– Persze. Magának kell eldönteni, de jól gondolja meg, érti? Visszatenni nem lehet. Lehet, már volt ilyen, de szörnyű lett. Megmondom őszintén. Miért akar maga pisze lenni?

– Az tetszik. Így ekkora legyen kábé.

– Figyeljen ide, ez a Claudia Cardinale. Ha nem ő lenne a Claudia, azt mondanám, nem is orr, hanem egy pocók. Ajtókitámasztó. Ez nem orr.

– Hát mi?

– Szörnyűség! De ő a Claudia, érti, bombanő, nekem nem az esetem, de biztos az. Az orra szörnyű. Nem?

– Jó, akkor legyen kisebb.

– Ennél, meg van maga örülve?

– Nem sokkal, csak valamivel.

– Hogy ne tévesszék össze vele, mi? – Holzhacker kezdett mérges lenni. Mérges Holzhacker lett. Megszokhatta volna már, de nem szokta meg. Erre a személyiségre azt mondják, rigid. Magyarul fafejű. Namost Erzsike is az volt. Honnan örökölte, nem tudom, mert anyai és apai ágon sem volt ilyen a családjában. Valami beléköltözött, kijönni pedig nem tudott. Tehát benne maradt. Kicsit belebonyolódtunk, de talán megértik azért.

– Maga tudja – vontja meg a vállát Holzhacker. – Jöjjön holnap kilencre.

– Holnap? – nyögte Erzsike. Ettől a szótól, hogy *holnap*, valami olyat is megértett, ami eddig nem hatolt a tudatába. – És mit vegyek fel?

– Amit akar, úgyis levesszük.

– A pénz is kell? Úgy érte, hogy a...

– Már el van intézve.

Úristen, gondolta. Ha kifizették, akkor már nincs mit tenni. Kifelé menet is megnézte a borostyán díszítésű előszobafogast, mert ilyet még nem látott. Más se látott hasonlót, azért csináltatta Holzhacker. Szintetikus borostyánból persze.

Ami a legmegdöbbentőbb volt az egészben, hogy a nap ugyanúgy süttött, mint máskor. Ez már idefelé jövet is meglepte Erzsikét, mert nem látta még, hogy süt a nap a Rózsadombon. Leballagott a Margit körútra, ami több mint négy buszmegálló volt, de észre se vette. Utólag gondolt rá aztán, hogy vajon a buszmegállók ugyan-

olyanok-e, mint máshol? Még az is eszébe jutott, hogy csináltatni kéne egy képet a fényképésznél. Megállt a kirakat előtt, ahol négy esküvői kép lógott, párosan, de az egyik nőről külön is még három. Színes nagyítás. Azért csak az egyikről, mert a másik háromról nem lett volna érdemes nagyítást csinálni. A férjükkel együtt még elmentek valahogy, de külön már nem állták volna meg a helyüket. Ezért jó a házasság, gondolta. Megoszlik a felelősség. Olyan lehet, mint amikor nehéz csomagot cipel az ember, és valaki fogja a táska másik fülét.

Az ő képét viszont nem tennék ki, tehát minek akkor csinálni? Nekik nem emlék, egy kép csak. Persze ilyen emlékre nincs is szükség, én se venném elő, biztos. Elővenném? Isten őrizz! Minek csináltasson az ember olyan emléket, amit csak rejteget aztán? Ezerötszáz forintért.

Később arra gondolt, mi lesz az orrával, amit levágunk? Odaadják a kutya'knak? Hát azért ez megrendítette. El kéne kérni, gondolta. Nekik már úgyse kell. Bánátival csináltatni egy kis koporsót, amibe épp belefér, és eltemetni a kert végében. Mégis ember.

— Tumorom van! — vihogott MP. — Ez egy olyan kis gombóc, tudod, élősködő, és van, ahol jól érzi magát. Például az agyban. És oda megy, ahol nem lehet operálni. Fantasztikus, nem? Fogalma sincs róla, mi az, hogy civilizáció vagy agysebészet, és mégis odamegy. Kösz, hogy elhoztad. Csak az a ciki, hogy a Fehér Zsuzsa neve van benne. Bekapcsolja az ember, és ez látszik. Nincs je-

lentősége, de engem zavar. Nem bánnám, érted, hogy bekapcsolom, és az én nevem van ott. Izé... Réka... Réka, ugye?

– Mi? – kérdezte Gazsó, kezében a lappal. Másik kezében egy nejlonzacskó floppival. – Persze.

– De *milyen* Réka? Úgy értve, hogy családi neve, izé...

– Pálos.

– Pálos? Na, figyelj, viccelsz? Mi az, hogy *Pálos*?

– Ülünk le – nyögte Gazsó. – Az jó, nem?

– Inkább oda. Ha nem zavar. Utálom a piros padokat.

– Még sose mondtad. – Óvatosan átkelt a gyepen, mint aki attól tart, hogy aknára lép. Mögötte MP ugyanolyan óvatosan.

– Osonunk, mi? – vihogott.

– Hogy mondd?

– Semmi.

Gazsó leült a barna padra, amelynek a végén otthagyt valaki egy gombócba gyúrt papírzsebkendőt. Bőgött egyet, és otthagyta. De az is lehet, hogy valami mag van benne. MP fehér papucsát bámulta, amint leült mellette. Vigyázzban ült, mint mindig, bokáját összeszorítva. Jól van, gondolta, és rettenetesen megkönnyebbült. Ha így tartja a lábát, akkor oké. Hideglelősen hálás volt a sorsnak, hogy vannak ilyen dolgok. Van, ami változik, és van, ami nem. Ez nem, hála istennek.

A kis nyírfára bámult, amely a kapu előtt nőtt. Tökéletes, gondolta.

– Nem lesz szárazföldi hadművelet! – súgta MP.

– Mi?

– Tíz százalék esélye sincs. Na, most figyelj! Arra kérlek, hogy maradjon köztünk.

– Persze. Miért?

– Pálos, ezt mondtad? Ezért jobb, ha be van írva, látod? Bekapcsolod, és akkor ott van. De itt az van, hogy Fehér Zsuzsa, MTI. Utána pedig az, hogy SXG50 Yamaha driver will wiper 1999. aug. 9-én. Tehát kinyiffan.

– Micsoda?

– A driver. Így van programozva, úgy lophatták. Az oroszok össze fogják szűrni a levelet a Miloseviccsele. Nincs más dobása. Ezért rossz, ha valakit úgy beszorítanak a sarokba, hogy nincs dobása. Akkor mindenre képes.

– Az oroszok, ne hülyéskedj. Ebből világháború lenne.

– Nekik sincs más dobásuk. Szintén.

– Jól vagy egyébként? Úgy értve, hogy nem fáj?

– Micsoda?

– Az a valami. Ott...

– Ja, nem, az jól érzi magát. Minden megvan neki, ami kell. Miért fájna?

– Úgy értve, hogy neked.

– Figyelj, ez már nem így van. Nincs az, hogy *nekem meg neki*. Érted? Ő én vagyok, és én ő, hogy mondjam? Ez a természet csodája, nem? Az egyik különben, amire sokáig nem gondoltak. A genetikusok. El voltak foglalva a mutációval, és más egyebekkel. Közben pedig itt a megoldás. Szerintem. Mert az irányítás a fontos, érted, tehát a program. Nem az van, hogy ezt kapod te, és ez a tiéd, hanem az, hogy ezt kapjátok *TI!* Na, ezek a csodák, látod? És mindez csendben, abszolúte természete-

sen. Ez programban úgy nézne ki, hogy nem lehet megcsinálni. Egyelőre. Van egy olyan tényező, ami nincs. Na, ebből akartam doktorálni, de lebeszélte a Bandi. Bánom már, hogy szót fogadtam.

– Attól még megcsinálhatod.

– Jó, megpróbálom, azért kértem a gépet. Csak ne az lenne benne, hogy Fehér Zsuzsa, MTI. A Yamaha driver nem zavar. Ki fog nyiffanni augusztus kilencedikén, kicsit ijesztő, nem? Így előre tudni. Olyan, mint egy átok.

Milyen gyönyörű fa, gondolta Gázsó. Egyszerűen tökéletes. A legkisebb részlet is a helyén van. Pont ide kellett neki nőni.

– Ne foglalkozz most ilyenekkel – suttogta.

– Körülbelül egy hónapom van, ez elég lesz.

Szász úr a vadlibákat nézte, amint elhúztak a magasban. Az anyját, gondolta, ezek meg hová mennek? Tizennégyen voltak, megszámolta. A múltkor tizenhatan, de azok délre repültek, ahogy kell. Lehet, hogy ugyanazok, gondolta, csak kettő már letelepedett valahol. Találtak egy jó kis helyet, ahol sok a béka, és ott maradtak.

Ahogy kanyarodtak, megcsillant rajtuk a nap fénye. Tizennégy, szóval mindegyiknek van egy párja, hogy tudjon vele beszélgetni, mert aki elöl van, annak csak kiabálni lehet. Piszok jó nekik, hogy tudnak röpdülni, sokkal jobb, mint a busz. Galambok is tudnak, verebek, ezeknek mind jó. És nem kell benzin. Ha kéne, akkor jól néznének ki, mert a benzin bűdös. Mint az ott, ni. Megy a Férihegyre, ez is milyen dolog? Miért pont oda kellett a repülőteret tenni? Hegyre nem lehet leszállni rendesen. Aki ezt kitalálta, el kéne zavarni onnan. Érdemei elismerése mellett fogja meg azt a lapátot, és nyomás a gát! Majd megtanulja, ki az a Pákozdi. Úgyis kell neki egy fő. Szász úr oda nem megy többet, fél lábbal nem lehet lapátolni. – Lehet különben, már rájött, ahogy a parkban botorkált. Csak meg kell valamivel támasztani az embert. Bot, akármilyen jó. De nem volt marha elárulni, mire jött rá. Aki rá akar jönni, jöjjön rá maga.

Férihegy a marháknak, mondjuk, aki indul, annak jó, ha lefelé áll az orra, mert arra gurul. De mi van, aki szemből jön? Itt ez a kurva emelkedő, hát mit csináljon?

Becsukja a szemét, majd lesz valami. A napfogyatkozás-kor mit csinálnak majd? Ott lesz a sötétség, plusz az emelkedő. Szólni kéne a marháknak, hogy álljanak le. A ludak ilyen hülyeséget nem csinálnak, csak az emberek. A toll is jobb, mert toll van bőven, alumínium meg nincsen, mert elvitték az oroszok. Csak az a baj, hogy nem nő az emberen.

Felszedett pár galambtollat, a karjára illesztette őket. Nem is állna rosszul pedig. Olyan szer kéne, hogy nőjön egy kis tok az ember bőrén. Mint a szőré, csak nagyobb. Hozzá egy kis faszerkezet, azt a Bánáti megcsinálná. Repülőgép-szerelő volt a háború alatt, repülőgép-asztalos, mert akkor még minden fából volt, ami jobb is. Rá a toll. Kis gép kéne, éppen csak hogy elrepüljön vele az ember a kocsmáig, meg vissza.

Toll mindenesetre kell, elkezdte hát szedegetni a parkban. Négy nap alatt összejött egy nejlonzacskóra való. Egyszer csak odajön hozzá a gondnok:

– Na, hogy haladunk? – kérdi.

– Egész jól – mondja ő.

– Na, akkor ez a magáé!

Fél üveg Arany Ászokat adott! Még több is volt, mint a fele, kicsit feljebb állt a szintje.

– Hohó! – mondta Szász úr. – A szentségit, de hiányzik! Figyeljen ide, akkor összeszedem az idegesek mögött is, jó?

– Jaj, istenem! – nyögte Krisztina. Két nap alatt két kilót hízott, és kiszámolta, hogy egy hónap alatt az harminc kiló lesz. Mit követtem el? – töprengett. Valamiért megbüntet a Jóisten. De bármennyit töprengett, nem találta az okát. Valószínűleg igazságtalan büntetés ez. Odafenn is van adminisztráció, és elszúrták valahol.

Mit csináljunk? Ez a kis boldogság milyen rövid volt. Fogyókúra. Fogyó és fogyó. Meg a levek. Legalább valami íze lenne, de egyik rosszabb, mint a másik, ezeket direkt ilyenre csinálják, hogy büntessék vele, aki meghízott. Pedig nem biztos, hogy a saját hibájából hízott meg. Ilyen a felépítése, tehát hízik. Nem tehet a hormonrendszeréről, ugyanolyan adottság, mint az ember bőre. Vagy a szeme színe.

El kell menni az Endi Zsuzsához, az mégis futott, a férje meg kenus volt, valamit csak ért az ilyesmihez. Csak ne akarja azt, hogy fussak, gondolta. Kenu még rosszabb. Maga se tudta volna megmondani, miért, de gyűlölte a kenukat. Ez a legutálatosabb vízi jármű, ami létezik. Csak el ne szóljam magam, gondolta. Erről egy hang se. Kenu mintha nem is lenne a világon.

A másik, akit utált ebben az egészben, Falipuli volt. Rozs Árpád. Ez már az iskolában hülye volt, állandóan felmászott a szederfára. De nem hogy lerázta volna a lányoknak, csak ült fenn, mint egy majom. Nyolc éve legalább, hogy nem állt szóba vele, amikor aztán szépségkirálynő lett, még kevésbé. Na, majd valahogy elkerüljük egymást, gondolta, de nem sikerült: mindjárt belebotlott a konditerem ajtajában.

– Na, és mennyibe kerül ez? – kérdezte.
– Attól függ, hogy hányszor jössz – mondta Rozs Árpád. – Napi egy rongy.
– Ne hülyéskedj!
– És hogy csak az aerobica jössz, vagy ki is akarsz nézni valahogy.
– Mind a kettőre, világos.
– Az kétezer. Ahányszor jössz.
– Figyelj, hát az egész fizetésem negyvenöt! – könnyörgött Krisztina.

Rosz Árpád vállat vont. Rohadt Falipulija. Amellett, hogy hülye, még piszok is. Nem olyan, mint a whiskys rabló, annak stílusa van. Ennek aztán nincs semmi, csak a vacak gépei.

– Nikkelezett nincs? – kérdezte.
– Mi? Ez nem jó neked, akkor menj Óbudára, ott kétezer-ötszázat fizetsz az aerobiceért, plusz a gépek. Nem a nikkeltől fogysz, drágám, hanem az erőfeszítéstől.
– Na jó, de azért mégis, valahogy kinézzen azért, nem? Lefényképeznek, és itt ez a szar hátul. Bocsánat. Nem akarlak megbántani.

– Nem is tudnál – morogta Rozs Árpád. – Majd kiszámolod, aztán ha jutottál valamire, szóljál.

– A Zsuzsa hol van?
– Fut. Ami neked sem ártana. Itt kezdődik, nem? Az ember felkel a tévé elől, és fut.
– Futni mindenki tud, nem?
– Igen? Azt hiszed. Csak próbáld meg! – Piszokul a lelkébe mászott ez a rohadtt tyúk, ugyanis nagyon szere-

tett volna legalább egy nikkelezett kondigépet. De hetvenezer forintot kért volna érte a Pistyúr. Nincs bőr a pofáján. Máshol százat kérnek, nyugodj meg, mondta. Hol máshol? Kispesten a Bereckinél, vagy Houstonba akarod vinni?

Hülye tyúk. Ha legalább férjhez akarna menni, de még az sem érdekli, olyan, mint az anyja, akit húszezerért eladtak, így mesélték. Szegény hülye Pető meg elvette. Ment volna a kocsmába inkább.

A sebész kicsit megdöbbsent, ilyen esete még nem volt.

– Na jó, de mibe tegyük? – kérdezte.

– Akármibe, nem érdekes – mondta Erzsike. – Egy dobozba a műtét után. Jó?

– Dobozba?

– Nem érdekes, mondom.

– Rendben van – mondta Holz hacker. Betette egy fehér dobozba. Mit akar vele a páciens, elképzelni se tudta.

Otthon Erzsike kinyitotta a dobozt, de nem nézett oda. Ami benne volt, átrámolta szépen a kis koporsóba. Megdőglött a papagája? – kérdezte Bánáti. Egyszer ő volt a Mikulás az óvodában. Igazi szakálla csak neki volt az összes Mikulás között, felismerték hát, de nem szóltak semmit. Ilyen kedves ember volt, a vésők mind olyan szép rendben álltak a műhelypolcon, és az a jó szag, mert ő még mindig firnisszel dolgozott. Erzsike pedig arra gondolt, ha már meghal az ember, akkor ilyen rendes, tiszta helyen csinálják meg a koporsóját.

A kis koporsót leszögelte aprószeeggel, gyönyörű volt a firnisztől. Bőgött egy jót, amíg kivitte a kertbe szépen, a tenyerén. Már elhatározta, hogy a díófa alatt lesz a sír, ahol nap érte még a talajt. Selymes kis fű nőtt ott, és néhány margaréta. Rendben van, gondolta, ez jó lesz.

Megásta a kis gödröt, betette a koporsót, aztán csak állt. Valami beszéd nem ártana, gondolta. Előbb kellett volna gondolni rá. Nem baj, jó lesz így is. Milyen szépen

süt a nap. Odalenn kicsit hűvös lesz, de itt még süt azért. Kell a növényeknek.

Dombot nem csinált, csak egy kis ágat szúrt le a végébe, oda majd egy krizantém lesz ültetve, gondolta. Jobb, ha ültetve van, akkor nem kell mindig kicserélni. Sírní nem kell, végül is élünk. Bármilyen furcsa. Élünk, mert az élet van. Élnek a fák, fűszálak és a bogarak. Tehát minden. Így elférünk szépen egymás mellett. Aki itt áll, most már más. Én. Ami elmúlt, elmúlt. Nem volt mindig a legjobb, de megjárta azért. Az ember nem tudja, mit örökölt. Ne haragudj, apuka. Majd meggyógyulsz, és hazajössz, egyszer minden begyógyul. Adok enni a verbeknek, de prézlít nem. Ne haragudj, az nem arra való. Ha kirántják a tyúkot, akkor kell. Vagy a nudlira. Isten veletek hát egyelőre.

— Mindjárt jövök — mondta Pompos a kórház előtt, kezében a nejlonzacskóval. Zacskóban a banán és a paradicsomlé. A virágáros kinézett rájuk, hogy akarnak-e valamit, Gázsó azonban bement a kapun: a park hátsó sarkát fürkészte, amit három oldalról benőtt a bukszus. Tudta, hogy MP itt tanyázik, ha lejön, és lejött már reggel, a vizit után. Valószínűleg dolgozott, mert kétszer is kért elemet a laptopba.

Ó, istenem, gondolta Pompos. Ne mondj semmit! – Mintha beszélő viszonyban lett volna a Jóistennel. Figyelj ide, én egy szemét vagyok. Életemben semmi jót nem csináltam még, a fizetésemet is ingyen kapom. Remélem, hogy kirúg a Tar, megérdemlem. Munka semmi, egy kábeltévéhez se tudnék elmenni, tudod. Csak az operatőrökkel mennyi gond lehet a világon, és ezt te mind számon tartod. Akkor a hongkongi tőzsde, a tokiói, a londoni, amszterdami, nem sorolom. A reklámpar, olajszállítás. Balkáni háború. Ezt a rohadt Milosevics-et nem tudnád agyonvágni egy villámmal, mondjuk? Nem sokból állna. Amíg ez él, csak bajt csinál. De ha úgy gondolod, hogy ki kell húznod valakit a listáról, vállalom, itt vagyok a Máté Kórház előtt. Vágj agyon, vagy csinálj, amit akarsz, de MP-t ne bánts, kérlek! Soha senkinek nem vétett, kivéve engem, hogy nem jött hozzám, mert egy házibulin megkértem a kezét, bevallom. De mind a ketten olyan részek voltunk, hogy én se tudtam, mit beszélek, és ő se, úgylát csak mosolygott. Jobb is persze, az embernek ne legyen egy fejjel magasabb a felesége. De ezenkívül csak jót csinált, hidd el. Gázsó ugyan nem mondaná el, ha más lenne a helyzet, viszont látnám a pofáján. Ismerem ezt a hülyét, együtt jártunk gimnáziumba, bár nem egy osztályba, szerencsére. Ez már akkor ilyen hülye volt. Megint csak ő húzott ki a szarból bennünket... bocsánat, nem akarok istenkáromló lenni. Mert annyira tetszett ez az üveg-utánzat. Sherman. Azt mondja, legyen akkor üvegből az egész. Így. Mert gondolkozni itt csak ő szokott, és van érzéke

hozzá, hiába nem akarja. Mondom a Tarkopasznak – le-
esett az álla. Megnyúlt az a hülye vakondpofája, de
mindjárt úgy tett, mintha neki jutott volna az eszébe,
Gazsó tehát egy fillért nem kap, abban biztos lehetsz.
Ezek ilyen földi dolgok, tudod. Elrohant Salgótarjánba,
az üveggyárba, és vállalják, képzeld! Egy négyméteres
Sherman, mit mondjak? Üvegből. Ilyen még nem volt.
Ezért kérlek, gondold meg ezt a dolgot. Ha lenne rá
időd, valamennyi. MP nem tehet semmiről. Ha államfő
lenne, abban az országban senkivel se szúrnának ki. De
ha már ide küldted, ebbe a szar kórházba... bocsánat, in-
tézd el, hogy hazaküldjék. Meggyógyítjuk. Mi sem ér-
tünk hozzá, ezek sem, de otthon legalább otthon lenne.
Főzünk neki lecsót, akármit. Csak hogy otthon legyen,
érted? Én befekszem helyette, ha akarod. Hogy meg-
legyen a létszám. Ezt a szar üveget nélkülem is összehoz-
zák. Mennyi lehet, öt mázsa? Fogalmam sincs, ilyen még
nem láttam.

– Segíthetek? – mosolygott rá a virágáros, és az ő
mosolyában igazi vigasz volt, ami a személyiségéből fa-
kadtt. Akire ő rámosolygott, vett valamit az biztos. Ezt a
képességét a Farkasréti temetőnél fejlesztette művészi
szintre. Mégse ment jól neki, mert ha az egyik standon
emelte valaki az árakat, a másik egyből kiírta, hogy *„Itt
csak százhusz a szegfű!!!”* Pizkos kapitalisták, mind a
másik véreére vágyott. Ezért kell eljönni egy olyan hely-
re, ahol nem volt más a szakmában. Kórház a legjobb.
Belekerült négyszázezerbe, de megérte. Amikor nyolc-
van forint volt a szegfű a városban, nála százhatvan, pe-

dig negyvenért hozták a cigányok. Temetői koszorút, mindent lehetett itt kapni, művirágot a vidékieknek, még lopótökből készült madáretetőt is, szalmafonattal.

– Tessék? – motyogta Pompos.

– Nagyon szép rózsám van, és csak kétszáznegyven.

Fáradjon be, ott van az árnyékban!

Még jó, hogy nem a napon, gondolta Pompos.

– Nem, köszönöm – mormogta. – Inkább azt akkor.

– Egy agyagköcsögre mutatott.

– Igenis! De üres!

– Majd teszünk bele valamit.

A rohadék, gondolta a virágáros. Duplája lesz a szemétnak.

– Ötszáz – mondta mosolyogva.

Mint amikor leesik a fedő a konyhában, és dörren egyet: így változott meg Erzsike élete. Mindenki megkérdezte tőle, hogy mi történt. Olyanok is, akikkel eddig csak annyi szót váltott, hogy jó napot. Most: *Hogy vagy, drágám? Ó, köszönöm, jól!* Így indult a nap, ezzel a kedves kis társalgással. A boltban ugyanez. Akkor a kifliszek, a tejesek, a húsosok mind megkérdezték. Ugye, elég szokatlan kötés volt, keresztben az orrán – egyébként igen ízlésesen megoldotta a kötöző nővér, három kis testszínű tapasszal, két oldalon. Mindenki azt hitte, hogy nekiment valaminek, de végtelenül jólesett, hogy ennyi ember törődik vele. Amúgy senkit nem avatott be a titokba. A titok azért titok, hogy titok maradjon. Annál nagyobb lesz a meglepetés két hét múlva. Számolta a napokat, de legkíváncsibb ő maga volt. Valami lesz, biztos. Az egy, aki még gyanút se fogott, az apja volt. Kredenc, jól van. Máskor vigyázzál. Azért van az ember szeme, hogy lásson, nem?

Elképzelte, hogy beállít majd hozzá, mint máskor, és ezt mondja kis mosollyal: *Megismer, apuka? Az Erzsike húga vagyok!* – És ez olyan mélyen érintette, hogy teljesen hihetőnek tűnt még saját maga előtt is. Mindig szeretete volna, ha lett volna testvére. Hát most itt van! Kezdett úgy gondolni magára, hogy a saját testvére, még nevet is kitalált neki: Kati. Ha már lány lett, Kati szeretett volna lenni mindig. Szia, Kati, mondta reggel, a tükör előtt.

Kedden, éppen a kórházba indult a krumplisalátával, amikor megállt egy fehér Ford a kapu előtt: a műsorvezető szállt ki belőle, másik oldalon a pogácsaevő operatőr. Ez a stúdióban is pogácsát evett.

– Szemmi vész! – mosolygott Klotya. – Nem kell mondani szemmit, csak jöjjön ki a konyhából, oké? Mi ide állunk, maga kijön, mosolyog és int, világos? Elpróbáljuk?

– Nem, dehogy! – szabadkozott Erzsike. – De jó, hogy most jöttök, mert az apuhoz megyek.

– Majd őt is meglátogatjuk – ígérte Klotya. – Ha leveszik a kötést. Amikor először látja, jó? Azt felvesszük.

– Színesre? – kérdezte Erzsike elcsukló hangon.

– Persze.

– Fekete-fehér is jó lenne, ami régen volt, tudja, a Híradókban. Ott mutattak ilyeneket.

– Na, az elmúlt, Erzsike. Ma már csak színes van. Színesz minden.

– Sugárérzékeny! – mondta MP. – Nem örülsz?

– Mi? Dehogynem. Marhára. Mi az, hogy sugárérzékeny?

– Nem kell operálni. Mert nem is lehet. Olyan helyen van, hogy nem lehet. Úgyhogy a Kékgolyóba fogok járni sugárkezelésre.

– Na, az jó. Menjünk be, mert esni fog.

– Figyelj, ne hozzatok több banánt, nem haragszol?

– Nem, dehogy.

– Illetve vissza kéne vinni, ami itt van. Nekünk nincs hűtőszekrényünk, tudod, a szomszéd szobának van csak.

– Oké, persze. Mindjárt esik.

– Mondd meg a Péternek, hogy kösz, de nem kell most már. Hová ment?

– Fogalmam sincs.

– Én is megmondhattam volna, de azt hittem, hogy nem megy el. Pálos Réka, jól mondom?

– Igen.

– Be tudnál jönni holnap úgy tizenegyre?

– Persze.

– Mert annyi minden van már itt, hogy nem bírom el. Kimegyünk.

– Holnap? Hová?

– Haza. Megmondtam a főorvosnak, ha nem enged el, beülök egy taxiba, és megszököm!

– Na jó, de...

– Azt mondta, keddig várjak, mondom, nem várok! Tizenegyre meglesz a vérkép, ezt meg kell várnom, mert akkor holnap jöhetek vissza. Így csak holnapután kell, hétre. A ruhákat már most elvihetitek, annyival kevesebb lesz holnap. Ballonkabátot minek hoztál?

– Gondoltam, hátha kell. Már esik is, na, nyomás!

– Várj, ne oda.

– Az eresz alá.

– Oda inkább, az onkológiára. Az is egy rohadt hely különben. Ha oda kerülök, lőj agyon, jó?

- Jó, de az kétszer olyan messze van, nem?
- Na és, annyira félsz az esőtől?

Pompos bedugta fejét a kisszobába.

- Nem zavarlak? Dolgozol?
- Nem, csak üldögélek – mondta Gázsó.
- Nyitva volt az ajtó, bocsánat. Úgy értve, hogy tárva-nyitva.
- Igen?
- Azt hittem, elmentél valahová.
- Ennél egy kis banánt?
- Kösz, utálom.
- Te is? Más nincs. Illetve valami hülye sajt rohad a hűtőben.
- Vettem egy telket, meg kéne nézni.
- Mi?
- Háromszáz négyszögöl izé... akácos! De van rajta ringló is, állítólag.
- Miért, nem láttad még?
- Dehogynem, csak nem figyeltem. Úgy értve, hogy mi van rajta. Épület nincs. Jössz?
- Most? Jó. Vigyünk azt a sajtot akkor. De lehet, hogy felvágott.
- Nem érdekes, veszünk lángost Tahiban.
- Miért, hol van ez?
- Visegrádon. Majdnem. Annak a közelében. Gondoltam, hogy jó lenne MP-nek is. Turkálhatna, akármi. Az ilyesmi jót tesz.

– Holnap jön ki.

– Igen? Már holnap? Nahát, a legjobbkor van ez a szar. Elhozzuk, jó? Ha lesz hozzá kedve, akkor már holnap. Jó a talaj, nem sáros, mert lősz, arrafelé minden lősz vagy mészkő. Lősz mégis jobb, nem? A nagyapámé is lősz volt, és kukoricát termelt rajta. Pár sort mi is lehetnénk, ha gondoljátok.

– Kukoricát, mi a francnak, disznót akarsz hizlalni?

– Meg lehet főzni, te hülye. Amíg zsenge. Júniusban kell leszedni.

– Miket tudsz te. De mire odaérünk, este lesz.

– A francot. Megvan a kocsim.

– Igen? Mennyi volt?

– Azt nem mondom meg. Még jobb is lett. Zörgött a jobb oldalon, és nem zörög.

– Kitől vetted ezt a telket?

– Hosnak hívják, erdész különben. Még három ilyen telke van, de meg akarják adóztatni, úgyhogy kezdi eladogatni. Ti nem akartok venni? Marha olcsó, négyezer.

– Az egész telek?

– Négyyszögöle, te hülye, az öreg cigány szerezte. Akinél a kocsi volt, tudod? Eljött, hogy meg akar egyezni velem, így beállított a feleségével meg a nagyobbik lányával, az Bernadett. De az anyja is Bernadett.

– Jobb, ha kettő van, akkor csak az egyik után kell adózni.

– Na és mondja, hogy van ez a telek, fel is ássa, sőt, ha építeni akarok rá, akkor is eljön. Megyünk az Opel-lel, azt láttad volna! Kezdték megbánni, hogy visszaad-

ták. Most a bal oldalon zörög. Meghúzhatták volna ott is, de az is lehet, hogy amit meghúztak a jobb oldalon, átment a bal oldalra. A kulcsot is ki lehet venni, ide nézz! Nem tudom, hogy csinálták, de mindent meg lehet csinálni, látod? Kaptam hozzá egy fityegőt is, valódi bőr, látod?

— Teljesen új autó lett.

– Ezt nézd meg! – mondta Pompos, amíg a 11-es úton gurultak. – Menet közben is ki lehet venni! – Azzal kihúzta a slusszkulcsot. A motor tovább járt.

– Fantasztikus – mondta Gazsó. – De miért kell menet közben kihúzni?

– Nincs rá gond. Szabadalomnak is jó lenne, nem? Amikor meg akarsz állni, visszadugod. Láttam egy asztalt.

– Milyen asztalt?

– Ekkora kábé, karcsú, görbe lába van. Nem tudom, milyen stílus ez, de azt hiszem, hogy semmilyen.

– XIV. Lajos.

– Nem, idébb van. Gondoltam, hogy meglephetnénk vele MP-t. Mire hazajön, ott van.

– Hol?

– Hát valahol. Mert láttam, hogy a zsúrasztalra teszi a laptopját.

– Nem az övé. Azonkívül zsúrasztalunk sincs.

– Jó, de olyan. Így lenne külön asztala a laptopnak.

– Nem bánom, ha kitalálod, hová tegyük. Kicsit közelebb is vehetnél volna telket.

– Nem, éppen ez az. Amíg odaérsz, már felüdülés, nem? Apám mondogatta mindig, fiam, amíg hazaérsz, az út is az otthonod, és igaza volt, mert minden nap látja az ember. Ő persze a Húvösvölgyben lakott.

– Ki akarsz költözni ide?
– Meglátjuk. De akkor valami ház is kéne.
– Azzal mi lett? Úgy érte, hogy a hűvösvölgyi házzal?

– Eladtuk, én abból tanultam. Megpróbálom elintézeni, hogy kapj valamit azért a rohadt tankért. De azt mondja a Tar, inkább fizetésemelést ad.

– Minden hónapban ezt mondta eddig.

– De komolyan. Marhára bejött ez a Sherman, mindent üvegből fogunk csinálni. Az üvegeseknek is bolt, és te találtad ki. Száz százalékot ad, azt mondta.

– Nekem ugyan nem.

– Mehetünk arra is, a hegyeken át, akarod? Vadregényes.

– Jó, menjünk. De ha ott robban le a tragacsod, akkor gyalogolhatunk.

– Ne félj semmit, nagyon jó most. Ahogy kijön az ember ebből a szar városból, mindjárt jobb.

– Villany van?

– Hol?

– A telken.

– Á, semmi. Pár év múlva lesz, azt mondták, de nem érdekel. Van egy gázlámpám, az a harisnyás, láttál már olyat? Szintén a nagyapámtól. Meg a síléce, az is megvan. Fa.

– Na, az jó lesz. Ha besötétedik, elmész síelni, akkor nem kell világítani.

– De van a gázlámpa, mondom. Akkora fénye van, mint egy százas izzónak, és még fűt is. Ezenkívül van

egy örült nagy fehér kredencem, elfoglalja az egész pin-cémet. Aludni is lehet benne, akkora. Nem vicc.

– Na, akkor ház se kell.

Egész jó telek volt egyébként, bár a negyede belógott a vízmosásba.

– Oda málnát ültetünk – mondta Pompos. – Mit szólsz hozzá?

– A kilátás jó. És mennyit ástál már!

– Én semmit, az öreg cigány csinálta. Vagy inkább a családja, mert mondta, hogy el fogja hozni őket. Lányai vannak.

– Már mondtad. Te, kié az a ház ott fenn?

– Valami tévésé, de nem ő tervezte, hanem a barátja, aki viszont szobrász.

– Marha jó, meg kéne nézni.

– Már azért is, mert onnan látszik legjobban a telek!

Amíg felmáshztak, Gázsó a fű suhogását hallgatta: negy-ven centire nőtt, és az egész hegyoldal tele volt virággal. MP biztos nem is ment volna tovább. Fű, gondolta. Fű.

– Fantasztikus a levegő, nem? Itt kellett volna fotóz-ni, amikor az a sárgaság volt!

Emlékszem rá, gondolta Gázsó. Nem történt semmi, de *emlékszem*. Az öregek érezhetik ezt. Voltaképp az egész életünk emlék. Az a kevés, amit megváltoztattunk, nem zavar senkit. Nincs is talán.

– Ha innen nézed, olyan, mint egy marhanyelv – gyönyörködött Pompos. – A telek formája. Nem?

- Láttál te már marhanyelvet?
- Nem, de ilyen lehet szerintem.

Ez a ház itt megérhetett húszmilliót. Hófehér volt, körbefutó verandával, a lábazatot óriási kavicsokkal rakták ki. Nem is ez volt az érdekes, hanem az egész együtt, ahogy a hegyoldalba bújt. Mintha a szomszéd hegy jött volna látogatóba, és ittfelejtette volna a sapkáját. De ezzel, hogy a dolog nem a helyén volt, mégis a helyére került valami.

Pompos fel-alá rohangált a kamerájával, mint egy gyerek.

– Pontosan rögzíteni akarok mindent, hogy milyen volt, amíg nem nyúltunk hozzá – magyarázta. – Kár, hogy felásták már a sarkát. Állj oda a kerítéshez, akkor olyan lesz, mintha a tiéd lenne!

Nem rossz ötlet, gondolta Gázsó, és odaállt.

– Hölgyeim és uraim! – kezdte Klotya. A felvételvezető intett neki, hogy nem kell ordítani. – Önök ma egy csodának lesznek a tanúi! A történet főszereplője egy fiatal lány, a neve Erzsébet. Tudnak követni? Nos, mi lehetővé tesszük, hogy önök is részt vegyenek a csodában! Az a felvétel, amit most látnak, két hónapja készült!

A műsorvezető ismét intett, hogy ne ordítson és ne hadonásson. Ha inteni kell, majd ő int. Ordítani pedig a kurbilis telefonba szoktak. Klotyát azonban nem lehetett visszafogni.

— Íme, Erzsébet a kéthónapos felvételen! A családjáról beszél!

Halljuk mi is, te állat.

— Figyeljék az arcát! Figyelik, kérem? Jól figyeljék! Erre az arcra emlékezni fognak! Ha találkoznak vele az utcán, ismerősként köszöntik majd! De nem fognak vele találkozni, hahahaha!

A felvételvezető a zsebkendőjéért tapogatott. Az egész bejátszott felvételtől csak annyi szöveget lehetett érteni, hogy a lány neve Erzsébet. Ezután megjelent Erzsébet, bekötött orral, mert Klotya megbeszélte a sebésszel, hogy itt veszik le a kötést, a stúdióban. Berendelték tehát a sebeszt is, és behoztak egy óriási tükröt.

— Íme, a fiatal lány! — üvöltötte Klotya. — Látják? Várjon kicsit! — fordult Erzsébet felé, aki a stúdió által ajándékozott kékfestő ruhában ácsorgott a stúdió közepén. Olyan trampli legyen, amilyen csak lehet, mondta Klotya a szabónak. Maximálisan vidéki, világos? Csipke, amennyi csak elfér rajta! Hosszú legyen — javasolta a szabó. — Legjobb ezeket eldugni a... Lófaszt! — mondta Klotya. — Azt lássák, ami van, világos? Térdig érjen!

Erzsike tehát megjelent a térdig érő kékfestőben, szandálban és fehér zokniban. Aki meglátta, tényleg leesett az álla.

— Kérem, hogy szóljanak azoknak, akik még nem jöttek be! — üvöltötte Klotya. — Mindenki a képernyő elé! Megvan? Önök egy szuperprodukciót látnak! Na, akkor most vegye le! — fordult hirtelen a sebész felé,

mint egy karateedző. Erzsike hátralépett ijedtében. Amúgy semmit se látott a reflektorfényben. Amennyire tudott, mosolygott.

A sebész is mosolygott. Letépte a ragtapaszt.

– Fényt! – üvöltötte Klotya. – Hátral is látják? Kérem a kamerát!

– Megöllek! – hörögte a rendező.

– Kamera itt van, köszönöm! Hölgyeim és uraim, ez a hölgy ugyanaz a lány! Aki nem hiszi el, jöjjön ide, és fogja meg!

Erre páran felröhögtek a stúdióban, még a mikrofonban is hallani lehetett. Klotya gyilkos pillantást vetett rájuk.

– Jól van! – üvöltötte. – Most menjen oda! Ott egy tükör, tetszik látni?

Erzsike a tükörhöz botorkált. Ezt a járást esténként gyakorolta otthon: megfigyelte, hogy a manökenek kicsit dobálják a bokájukat, tehát ő is dobálta. Hozzá a csípőmozgás, amennyi belefér. Itt a stúdióban kicsit vesztett a formájából, ez a sok fény, és minden... De sikerült azért. A stáb fuldoklott a röhögéstől. Klotya ismét rájuk nézett. Rohadékok! Mindenki dupla gázsit kapott, és ezt csinálják!

– Kamera! – üvöltötte. – Kérem a kamerát!

Az egész ország láthatta, amit Erzsike orrából meghagyott a sebész. Nem volt sok. Ahol a régi ormány volt, most egy gödör tátongott. A leprának vannak ilyen tünetei. Gödör. Valami éppen eltűnt örökre.

– Istenem! – sóhajtott Erzsike. Erre azért ő se szá-

mított. Tele lett a szeme könnyel. Soha életében nem volt ilyen boldog. Még hozzá a nyilvánosság előtt.

Aki ezt a műsort látta, nem felejtette el. És nyolcvanhét százalékos nézettsége volt, mert már a reggeli adásban felhívták a nézők figyelmét, hogy este valami olyat látnak, ami még nem volt a Magyar Televízióban. És valóban látták.

Erzsikét egy taxi vitte haza, amit szintén a stúdió fizetett. Mellette a másfél méteres fehér pandamaci, amit Klotyától kapott, merthogy mindig szeretett volna egy macit, ez is benne volt a műsorban. Ha nincs a maci, eldőlt volna a boldogságtól.

– Vihetnénk az asztalomat is? – mosolygott MP. – Elfér a kocsiban, nem? Majd visszahozzuk.

Így az első bútor, amely Pompos telkére került, MP görbelábú asztalkája lett. A telek közepén állt, rajta a laptop.

Gazsó és Pompos MP-t nézték, amint virágot szedett a telek szélén. Mind a ketten arra gondoltak, hogy talán csak nem esik le a vízmosásba. Kicsit magas volt a fűben. Időnként rájuk mosolygott. Minden második virágot szedte le csupán, ügyelt rá, hogy mindig kimaradjon egy.

Erzsike kénytelen volt egész nap mosolyogni – szinte úgy maradt a szája. Aki tehette, közelről is megbámulta. Legtöbben arra voltak kíváncsiak, hogy mennyibe került a műtét, és honnan volt rá pénze? Erzsike csak mosolygott.

Amíg az apjához ment este a kórházba a rántott tyúkkal és a fokhagymás uborkasalátával, azon kuncozott, ő vajon mit szól? Akkor döbbsent rá, hogy voltaképp még sose látta meglepődni az apját. Vannak ilyen emberek, ezek mindent elfogadnak olyannak, amilyen. Na de mi van akkor, ha *nem olyan* az a dolog? Ahány-szor belenézett anyja foncsorozott tükrébe, megértett valamit az eddigi életéből. Fantasztikus, gondolta. De

jó, hogy van ez a tükrünk! Ha nem lenne, akkor venni kellett volna.

Amíg keresztülbótladozott a portás kapun, majd megfulladt a kuncogástól. A biztonsági őr utána nézett: még egy hülye, gondolta. Ez most benn fekszik, vagy látogató? Nem érdekes, persze, benn van, akkor benn van. Ezért jó, hogy be van kerítve ez a kóceráj.

Itt van a parkban, gondolta Erzsike. Mindig itt van. Annyira dobogott a szíve, hogy leült egy padra. Jól van, gondolta, kicsit ülök, aztán megyünk tovább. Az a jó a kórházban, hogy semmi se sürgős. A külső gondok kinn maradnak, itt minden nyugodt. Nem kell hozzá más, csak egy megfelelő épület. Egy emeletes legyen legalább, de inkább kettő. Már megint szemetel, mosolyodott el, amikor meglátta apját a nejlonzacs-kójával. Tennivaló mindig akad, és a jó ember ezt megtalálja.

– Csókolom! – mosolygott. – Én vagyok!

Szász úr megállt, igazított a mankóján. Hihetetlen, milyen gyorsan megtanult vele bánni. Na, ez is jó, gondolta Erzsike. Vannak ügyetlen emberek. Hát ő nem az. És valami olyan büszkeséget érzett, mint még soha.

– Hát elég csúnya – mondta Szász úr. – Nem mondtad. Kidobjuk azt a rohadt kredencet, anyád is nekiment mindig. Nincs semmi baj, figyelj ide. Bejössz, ezek itt rendbe hoznak. Beszélek a főorvossal, nagyon rendes ember, postagalambjai vannak, négy darab. Kérdem tőle, hová akar levelet küldeni velük? Azt mondja, még nem tudja, de jó, ha vannak. Mit szólna hozzá? Először is be

kell kötni, nem maradhat így. Az elsón még van ágy, ott is van női részleg. Ha megfelel neked egyelőre. Mondjál már valamit!

– Itt a tyúk, apuka, illetve... meg akartam kérdezni, hogy nem unja még?

– A tyúkot? Nem. Tyúkban az a jó, hogy nem lehet megunni. Ide nézz, mennyit találtam!

Meg se kéne mondani az igazat, gondolta Erzsike.

Endi Zsuzsa elfordult a naptártól. Június tizedike volt, az olimpia évfordulója. Nem baj, gondolta, ami elmúlt, elmúlt. A régi dolgokra ráakódik a mész. Eltűnődött rajta, miért jutott eszébe pont a mész? A hullákra is mész raknak, és jön a nyugalom. Meg kéne már dögleni végre. Harmincnégy év elég kevés, de elég sok is. Ami belefért, belefért, ami nem, az nem. Besétálni a túlvilágra egy kis szatyorral, és kész. Kérdezné a Szent Péter: *Ennyi? Ennyi!* – és bemutatná a három aerobic alapfigurát. Szent Péter is férfi, valami kis videója neki is van, biztos. Na, öreg, akkor itt egy bombanő, beoszthatod valahová! Legyen ő a videó-kezelő, hm? Ahogy odapattan, ruganyos léptekkel, és lehajol, mégis egy látvány. Az egész képzőművészet nem ér ennyit. Nem finanszíroztátok, látod, mégis ez a legszebb a világon. A nő. Amellett mekkora üzlet. Sport, medúza. Technika, medúza. Autóipar. Majd ha olyan autókat csinálnak, mint egy nő, azt el lehet adni akkor is, ha állni tud csak. Ülés hátradöntve, puff, egyet kefélnék. Olimpia, medú-

za. Annak a legjobb, aki zsúritag. Nélküle nincs verseny, ugye. Kiszámították, hogy minden úszóra jut három edző. A futósport nem olyan jó, ott négy lányra jut két edző. A pénz sem annyi. Nem olyan látványos. REERGIN, ez egy jó tablettá, bekapod, és észkombájn leszel: igyekszel kikerülni a csapatból. Fusson a franc, edző leszek. Előbb kellett volna a REERGIN, drágám, tíz-húsz éve. Még nem késő, de már késő. Nem baj, akkor is megmutatjuk. Mi a francot mutatunk meg? Legfeljebb a seggünket, azzal még nincs baj, ugye? Ez az, ami időtálló. Szent Péter is megmondta. Én mondom meg, hogy ki mit csinál, ez a konyhára megy, ez videó-kezelő lesz. Szexipar a Mennyekben. Ne légy istenkáromló, mert a pokolba kerülsz, ahol csak négerekkel lehet dugni. Na, az még egy vacak dolog: négernek lenni, ennél az aerobics is jobb. Ami nyilvánvaló, ott kezdődnek a bajok. Nem vagyunk néger legalább. Szép fehér csaj, lebarátva a disznó férfiakkal.

Minden hónapban van egy tizedike, nem? És túléljük. Kilencedikén már tudni lehet, hogy mi következik, és tizenegyedikén elmúlt. Ami nincs az nincs. Aerobicpánt a térdhez, könyökvédő magasabbra, na, akkor rúgd meg a földet, hogy leessen a szemüveg a japánokról. Oda se jutottunk el, nem baj, marha fárasztó az út, bár azt mondják, India felett szuper a kilátás.

Na, irány a nagy fa! Négyszáz oda, négyszáz vissza. Oda sprint, és vissza sprint, ez a sprintizmus. Térd fel, has be! Ez a világ két erőközpontja.

Lehúzta az aerobics térdvédőt, és bevágta a tornapad

alá. Aztán úgy elfutott a nagy fa felé, hogy el se hitte volna az ember, az előbb még ott volt.

Jó szaga van, azt meg kell hagyni, gondolta Fekete Barna, azzal összecsavarta a kék szemeteszsák nyakát. Fért volna még bele, de akkor nem tudta volna összekötni. Falipuli fizeti, gondolta.

MP mosolyogva kiszállt az Opelből, és elindult a konditerem felé, hóna alatt egy kis zöld vászoncsomaggal.

Jézusom, ez ide jön! – döbrent meg Rozs Árpád. – Lehet, hogy ellenőr. Meg kell gondolni minden dumát. Nem fog mondani semmit, úgy döntött.

– Olvastam a hirdetésüket – mondta MP.

Ellenőr, gondolta Rozs Árpád. Abban a pillanatban nagy nosztalgiát érzett valami iránt, csak hirtelen nem tudta, mi az. A falmászás iránt, igen. Hogy miért nem maradt abban a szakmában. Ott azért meg lehet mondani, ki lép be a klubba. Kérem, ezzel nem mászok, kész. De a legjobb egyedül mászni.

– Aerobic? – morogta. – Vagy kondi?

– Mind a kettő – mosolygott MP. Egy kis piros folt jelent meg a homlokán, mint másnak, amikor elpirul, csak lokalizálva. – Hogy megőrizze az ember a formáját – tette hozzá.

A micsodáját? – gondolta Rozs Árpád. Miért csak ronda nők jönnek ide? Ez nem igazság. Fekete Barnára

pillantott, aki fapofával csavarta a zsák nyakát. Ennek mindegy, gondolta dühösen. Megbánta már, hogy felvette. A szemét ugyanannyi volt, a linóleum ugyanolyan csíkos. Pluszként el kellett viselni a cigánylányt is, aki ingyen használta a gépeket, többnyire a szobabiciklit – mint most is. Remélhetőleg nem megy bele a bolha, gondolta. Vasba azért nem megy bele. Belemenne, ha tudna, de nem tud. *Kedves Teri néni!* – Már ötvenszer elmondta magában a levél első sorát, amit Clevelandbe ír majd a nagynénjének. Hetvenkét éves volt a banya, de állítólag még síversenyt nyert a fene tudja milyen Rockyn. Negyven éve ment férjhez egy sofőrhez Clevelandben, de eddig még nem jutott eszébe, hogy egy dollárt küldjön. Csak képeslapot karácsonyra. A legutóbbi zenélt is. Vagy azt írta volna: *Édes öcsém, te vagy az egyetlen hozzátartozóm ezen a kurva világon, gyerekem nincs, csak négy plüssmacim, hát akkor gyere el ide falmászni. Itt ez a sok rocky meg az épületek, és nincs, aki megmássa őket, mert itt a legtöbben vadásznak. Puska van, lőszer van, persze hogy vadásznak. A rosseb egye meg őket!*

– Endi Zsuzsa...? – mosolygott MP.

– Az nem én vagyok – mondta Rozs Árpád. – Most ment el. Fut.

– Még mindig fut?

– Csak most igazán. – *Tudod, hogy az egyetlen unokaöcséd vagyok, úgyhogy küldj nekem egy repülőjegyet, légy szíves, mert marha szűkösen élünk itt. Az ember melózik, hogy a bele kilóg, és semmi. Nem úgy van, mint*

Clevelandben. Miért *Cleveland*? – tűnődött. Land, az rendben van, de miért *Cleve*? Lehet, hogy egy híres ember volt, amilyen a Washington. Abból lett a Washington D. C. De hol a *Cleve* D. C.? Sehol. Hülye egy ország.

– Letehetem valahová? – emelte fel MP a zöld csomagot.

– Le hát.

– Úgy érte, hogy melyik lenne a szekrényem? A közepe táján szeretném, tehát hogy jobbra és balra is legyen néhány. Nem baj, ha nem ugyanannyi. Kulccsal.

– Fogas van.

– Nézze, nekem szükségem lenne arra a szekrényre. Bérelném persze. Egy szezonra.

– Mire? Nincs, mondom. Szekrény csak az van – bökött a villanyóra-szekrényre.

– Nem baj, az is jó. Ha van benne elég hely.

Az istenit, gondolta Rozs Árpád. Az elektromosoktól jött, mint kommandós. Mindjárt látta, hogy nincs rendben valami ezzel a nővel. Hol a pisztolya?

– Pillanat – mondta. – Mindjárt. Itt várjon, jó? Megnézem! – Ugyanis ki kellett húzni a drótot a villanyórából gyorsan. Kihúzta, zsebre tette. – Valamennyi van – mondta.

MP odament, és megnézte.

– Hát nem sok!

– Ennyi van, hölgyem – mondta Rozs Árpád fojtottan. Ez hiányzott még erre a napra.

MP lehúzta a pulóverét, betette a szekrénybe. Majd a

cipőjét is. A zöld csomagból előkerült egy fehér torna-
cipő. Ami a csomagot illeti, az egyetemi túlélőkabátja
volt. Rozs Árpád elképedve bámulta, amíg belebújt.

– Hogy izzadjak – magyarázta MP. – Nagyon fontos, hogy izzadjon az ember!

Nekem mondd? – gondolta Rozs Árpád.

– Mert akkor fogy igazán – mondta MP nagyon komolyan.

De mi a francnak? – gondolta Rozs Árpád.

– Kipróbálnám akkor a gépeket. Amíg visszajön a Zsuzsa. Ez mi?

– Láberősítő – mondta Rozs Árpád.

– Fel kell rá ülni?

– Hát távcsővel nem lehet csinálni!

– Mehetünk, nem? – kérdezte Pompos az Opelben.

– Várj, hátha visszajön – morogta Gázsó.

– Az mi a fene? Amit rugdos?

– Kondigép.

– Jó, de minek?

– Mintha evezne. Instant kielboot.

– Gondolod? Megiszunk egy sört az Atomban.
A Trumannál.

– Azt hitték a japánok, azt jelenti, hogy Igaz Ember.
True Man.

– Igen? Baja nem lesz szerintem, ott ez a hülye, csak vigyáz rá. Én vetőgépnek néztem.

– Elképzelhető, hogy lehet vele vetni is, nem tudom.

– Ne menjünk be mi is? Még van egy pár vacak, úgy látom.

– Nem, isten őrizz! Tűnjünk el inkább.

– Na de meddig bírja szerinted? Mégis jobban ismered.

– Hát egy óra legalább.

Megérkezett a második bútor is Pompos telkére: nagyapja fehér kredence, ami akkora volt, hogy valóban lehetett volna benne aludni is. Letakarták egy fóliával, a négy sarkára követ raktak.

A kredencben aztán minden volt: régi edények, ecsetek, egy fél Rakéta porszívó, benzineskanna, partvis nyél nélkül, szemétlapát, két piszkos rongyszőnyeg. A négy fiók egyikében evőeszközök, parafa dugók, a másokban harapófogó, két kalapács, és egy óriási kerek dobozban rozsdás szögek. Ez a doboz a CARITAS közvetítésével került Magyarországra, sajtót küldtek benne Hollandiából az ötvenhatos magyaroknak. Amikor Pompos meglátta, könnybe lábadt a szeme, ő ugyanis ismerte a doboz történetét, a szögekre pedig hallatlanul büszke lett volna, de ahogy mondta, a fele sincs meg.

– Eddig a vonalig volt, látod? – kesergett. – Persze minden szomszédom hozzám jött, ha kellett egy szög. De soha senkinek nem jutott eszébe, hogy hozzon is, legalább tíz dekát. – Azzal elrohant a Gazdaboltba szögeért. Tulajdonképpen nem volt mit szögelni, de ragaszkodott a szöghöz.

– Minden itt kezdődik – magyarázta. – Ahol szög van, ott előbb-utóbb lesz is valami!

Gazsó vigyorogva hallgatta, és tovább turkált a kredencben, mert az ő apjának is volt egy ilyen, olyan hatalmas, hogy nem is tudták magukkal vinni Esztergom-

ból, ottmaradt a Gauguin-kép alatt, és valószínűleg eltűzelték aztán. Anyjának rengeteg fazeka volt, mert fiatal korában szeretett főzni. Később már nem főzött annyit, és mindig ugyanazt a csorba kék fazekat használta. Mondogatta, hogy ebben magától is jó lesz a leves. A kék fazék aztán túlélte mindkettőjüket, végül MP-hez került, aki megkérdezte egyszer: Mondd, nem haragudnál, ha kitenném az erkélyre? Ebben tarthatnánk a babot, lencsét. Nem, persze, mondta ő.

De ez a kredenc még annál is nagyobb volt. Az aljában Gázsó talált vagy tizenöt negyedkilós olajfestéket – némelyik már zörgött, annyira beszáradt. De olyan is akadt, amelyben lötyögött egy kevés festék a hártya alatt. Volt piros, sárga, zöld, fekete, kék és egy kevés fehér is. Valószínűleg a villanykörtéket festegette vele Pompos nagyapja a kertjében.

Az utolsó fiókban csak néhány rongyot talált. Megdöngötte az alját: egész jó volt még, mint ezek a régi fiokok általában. Mekkora lehet? – tűnődött. Negyvenöt-ször hetvenötös? Az anyját, az én méretem. Nahát, ilyen szerencsét. Tényleg akkora volt.

Kirázta a rongyokat: valami rossz pizsama lehetett, de hogy melyik része, nem derült ki. A rekesz aljában talált egy fél doboz Wallkydot is: bekente vele a fiók alját.

Annak, aki még nem csinált ilyet, el kell mondanom valamit: amikor fehér lesz egy deszka, az maga a varázslat. Nem is kell már mást csinálni vele, csak megbámolni, ahogy Gázsó tette. Nekitámasztotta a kredencnek, és

leült egy kőre, öt méterre. A fehér deszka hátborzongató. Olyan, mint egy ablak, amely a túlvilágra nyílik, és nem lehet kinyitni. De elképzelheti az ember, hogy mi van mögötte.

Na, gondolta, azzal lefeszegette a fekete festékes doboz tetejét. A pirosat. A kéket. Egy rozsdás tálcára kinyomorított belőlük annyit, amennyit csak tudott, majd egy törött főzőkanállal maszatolni kezdte a fiók alját.

A legkisebb ecset olyan kemény volt, hogy kénytelen volt besegíteni a középső ujjával. Mire Pompos visszaért a szöggel, majdnem végzett: az lábujjhegyen odajött mögé, lassan letette a négy zacskót a föbbe. Előbb a jobbszélső, aztán a középső, végül mind a négy feldőlt, de úgy, mintha vezényelt volna nekik valaki.

– Hé! – mondta Pompos halkan. – Ez mi?

– Fogalmam sincs.

Legjobban egy virágra hasonlított a kép, de akármi másra is, például egy medúzára.

– Medúza – mondta hát.

– A szentségit, na várjál... De mi lesz, ha szétjön ez a vacak? Nem találtál valami lemezt?

– Nem is kerestem – vallotta be Gazsó.

– Figyelj, ha így megerősítenénk... Úgy érte, hogy keresztben. Óvatosan leszednénk az oldalát... Valószínűleg le lehet vágni, nem? Te jobban értesz az ilyesmihez.

– Én, miből gondolod?

– A keret majd eltakarja. Csak szét ne jöjjön.

– Hát ha leszeded az oldalát, akkor szétjön. Az tartja össze, nem?

- Majd valamit kitalálunk. Medúza, azt mondod?
- Az.
- Legyen akkor medúza, csinálók egy felvételt, mert hátha szétjön. Hogy akarod: fényes legyen vagy matt? Látsszon rajta a fény vagy ne?
- Látsszon – vigyorgott Gázsó. Hülye operatőrök, gondolta. Ezek mindent le akarnak fényképezni. Na, kínlódj csak.

Vége

*Köszönetet mondunk
Fűri Anna, Bali Anna, Szilágyi N. Zsuzsa,
Vaskó Péter, valamint
Fehér Árpád és Paulini Márió segítségéért.*

Felelős kiadó: Géczi A. János

